

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

9

"ΑΣΠΙΟΤΗ - ΕΛΚΑ,,

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 148

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 148

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Έτησία 200
Έξαιμνος 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Ευρώπη Δίρ. 1.10.0
Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

16-22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ

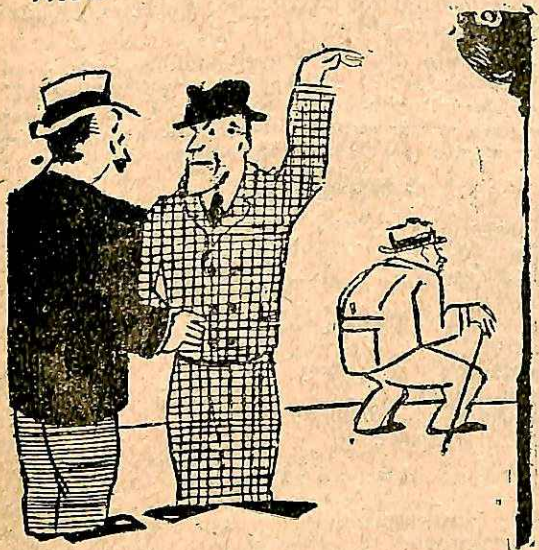
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

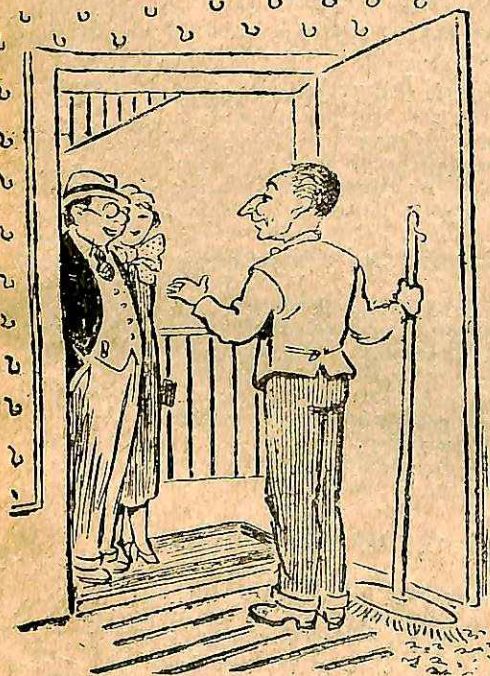
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

—Τὸν βλέπεις αὐτὸν πὺν περνᾷ ; Εἶναι δ
Ντυράν. Τὸν γνῶρισα τόσος δά !...

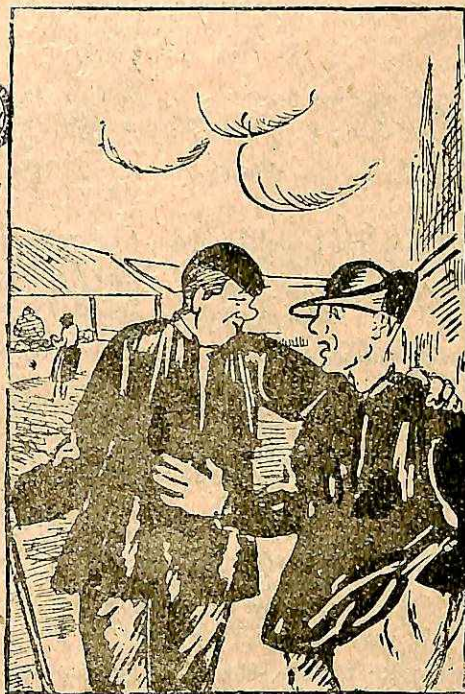
ΛΕΠΤΟΤΗΤΕΣ

—'Ο κύριος μου εἶπε νὰ σᾶς πῶ, ὅτι δὲν
εἶναι μέσα !

—Καλά ! Σὲ παρακαλῶ ὅμως, νὰ μὴν ξεχά-
σης νὰ τοῦ πῆς ὅτι δὲν ἤλθαμε...

ΕΚΛΕΚΤΙΚΟΤΗΣ

—'Αναμεταξύ μας, φίλε μου, ἡ ἀγγελάδα σου
δὲν μοῦ λέει τίποτα...

—Θὰ σοῦ πῶ τὸ γιατί ; Εἶναι λιγάκι περή-
φανη καὶ δὲν μιλεῖ μ' ὅποιον τύχη...

ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ

Ἡ οὐ ζ υ ρ ο ς . — Χοῦμπερτ, γρηγορώτερα, ἔχομε τόσο ἔδαφος νὰ
καλύψωμε...

Ἡ οὐ ζ υ ρ ο ς . — Προτιμῶ νὰ τὸ καλύψω δπως τὸ καλύπτει ὁ φίλος
ἐδῶ...

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

Τὸ μέντιό μου

Ἀπέκτησας καὶ τὸ «Πάνθεον» τὸ μέντιό μου, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ σὲ δόσους τοῦ ἀπευθύνουν μιά ἐρώτηση. Τὰ γραφεῖς τοῦ «Πανθέου» συγκεντρώνουν κόσμον καὶ κοσμάκη γιὰ τὴ νεώτερη αὐτὴ Πυθία. Ἰδοὺ μερικὲς ἀπαντήσεις:

Ρωτᾷ ἕνας ποιητὴς: Θὰ ταξιδέψω;

Ἀπάντησις: Θὰ τοξεδέψης ἀφενκα τὸ λόγο μου σοῦ δίνω τὸ πρῶτο τὸ ταξίδι σου θὸ εἶναι γιὰ... τὴν Τήνη!

Ρωτᾷ μιά σημερινὴ δεσποινίς: Νὰ πάρω τὸ νέο ἢ τὸ γέρο;

Ἀπάντησις: Τὴν ἰδιοσυγκρασίαν σου ρῶτα, ἐγὼ δὲν (ξέρω).

Μπορεῖς ὅμως νάχης τὸ νέο, σὰν παντρεῦ. (τῆς τὸ γέρο).

Ρωτᾷ ὁ Πῶλ Νῶρ (σπουδαῖος καλσμπούρας).

—Τί θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἐκεῖνη ἂν τῆς γράψω;

Ἀπάντησις: Σὲ φιλῶ καὶ σὲ ἀσπάζομαι καί... μὲ πάπλωμα σκεπάζομαι!

Ρωτοῦν οἱ θεατρῶνάι μας γιὰ τὴν ἐπιθεώρηση πού παίζουν.

—Εἶναι καλὴ;

Ἀπάντησις: Πολύ, πολύ, πάρα πολύ; εἶνε χαριτωμένη

Ἀπὸ τὸν Ἀῆ Λάζαρο καὶ στὴ Φανερωμένη!

Κάποιος Κηφισιώτης γιὰ τὰ τραῖνα τῆς Κηφισίας.

—Πῶς σὰς φαίνονται;

Ἀπάντησις: Στὸν κόσμο εἶν' μοναδικὰ εἶναι αὐτὰ καὶ μόνα μοιάζουνε καὶ μὲ κάβουρα μοιάζουν καὶ μὲ χελώνα.

Ἕνας σύζυγος 70 ἐτῶν, νεοπανδρός, μὲ 20 χρονῶν κορίτσι.

—Πῶς σὰς φαίνομαι;

Ἀπάντησις: Ἐπάνω εἰς τὸν τρίποδα τὰ βλέπω ὅλ' ἀνάποδα μ' ἀρέσουν κάποια δίποδα πού μοιάζουν μὲ τετράποδα.

Εἰρωνεῖς τῆς τύχης

—Νάχης μιά γυναίκα πού νὰ ζυγίξῃ 80 ὀκάδες καὶ νὰ τὴν λές τὸ ἔτερον σου ἡμισυ.

—Νὰ τραγουδᾷς κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τῆς ἀγαπημένης σου

Καί νὰ σοῦρθῃ ἕνας κουβάς γεμάτος νερὸ στὸ κεφάλι.

—Νὰ λές σ' ἕναν ξυπόλυτο πῶς θὰ τοῦ δόσης τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

—Νὰ μπαينوβαίνει ἕνας παπάδαρος 35 χρονῶν σπίτι σου καὶ νὰ τὸν λές γέροντα.

—Νὰ σὲ φωνάζουνε γκαρσὸν καὶ ἐσὺ νάχης 7 παιδιά, γυναίκα καὶ πεθερὰ σπίτι σου.

—Νὰ παινᾷς τὴν τιμιότητα τῆς γυναίκας σου, στὸν ἑραστή της.

—Νάσαι κοκότα καὶ νὰ σὲ λένε Ἀρετὴ.

Ἀπὸ τὴν ἐγκυκλοπαίδειά μου

Φίλη μα. Γυμναστικὴ τῶν χειλέων. Συνήθως εἶναι γλυκὸ. Ὑπάρχουν καὶ ὅμως φιλιὰ διαφόρων γεύσεων Π. χ. τὰ πικρὰ τῶν ἀποχωριζομένων ἐραστῶν, τὰ ξυνὰ τῆς πεθερᾶς μας, τὰ ἄρμυρὰ φιλιὰ της... φιλενάδες.

Καλὰ μάρι. Μικρὸ πηγᾶδι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ πέννα μας ἀντλεῖ ὅλες τῆς καθρὲς ἀντησίες, μὲ τῆς ὁποῖες μπουτσοῦνουμε τὸ χαρτί.

Μαλὰ. Ὡμὰ βρίσκονται στὰ διάφορα χασαπιά. Ψημένα σὲ ὅλες τῆς λίστες τῶν ρεστοράν. Ὡριμα μυαλὰ δὲν βρίσκονται πονθανά.

Ἡμερολόγιον. Γιὰ τὸν ἐνοικιστὴ εἶναι ἕνα βιβλίον πού ξεφυλλίζεται μόνο του πολὺ γρήγορα. Γιὰ τὴν ἀρραβωνιασμένη, χελώνα πού δὲν περπατᾷ, γιὰ τὸν ζητιάνον ἐγκυκλοπαίδεια γιὰ τὰ δνόματα τῶν ἁγίων με τοὺς ὁποῖους θὰ πλουτίσῃ τῆς εὐχῆς του, γιὰ τὴν ὑπέρβεια τοῦ σπιτιοῦ μας διάφορα χαρτάκια πού ἔχουν ἕνα τραγουδάκι ἀπὸ πίσω.

Κινηματογράφος. Συγχρονισμὸς κάθε ἀναποδιάς Κρατᾷς ἕνα ὥρατο χεράκι καὶ βλέπεις μιά σειρά λωποδυτῶν φιλάς ἕνα μάγουλο καὶ παρακολουθεῖς τὸ δράμα μιάς δηλητηριάστριας, τρῶς πασατέμπο καὶ παρακολουθεῖς ἕνα συμπόσιο, κάθεσαι σ' ἕνα χαμηλὸ κάθισμα καὶ βλέπεις τὴν πόλη.

Λαθρεμπόριο

Ἀνακαλύφθηκε λαθρεμπόριον δύο ὀκάδων καθαροῦ βάμβακος μέσα στὸ στήθος τηράδας δεσποσύνης ἣτις ἐπέμενε νὰ ἐξέλθῃ ἀνεξέαστη ἀπὸ τὸ τελωνεῖον.

Σὲ μιά ζωγράφον

Τὶ πρόδοδο στὴν τέχνῃ σου, ὠραία μου κοπέλλα, στὸ προσώπὸ σου σπούδασες παστὲλ καὶ ἀκουαρέλλα

Κῦμα ζέστης

Φοῦρνος ἐκατήντησε πάλιν ἡ Ἀθήνα. Φοῦρνος μὰ... χωρίς ψητὸ πού ψοφᾷς στὴν πείνα!

Ἀγορονομικά

Διατιμήθηκεν ἡ φέτα τὸ λάδι, φρεῦτα—ἄχ καῦμοι! Κ' ἐχάθηκαν ἀπὸ τῆς πιάτσας γιὰτὶ ἀπέκτησαν... τιμὴ.

Σὲ μιά πρωταγωνίστρια

Σὲ εἶδα πάνω στὴ σκηνὴ καὶ τάχασα, πουλί μου, μὰ σ' εἶδα μέσ' στὸ ρεστοράν καὶ ἐκόπηκε ἡ χολή μου.

Ζητοῦνται... ἀπρόοπτα

Μονέλος γιὰ τὸ μάτι... βελόνες Μαντήλι γιὰ τὴ μύτη... μολυβιὸν ψαθακὶ γιὰ τὸ κεφάλι... καρφίτσας Παπούτσια γιὰ τὰ πόδια... τραπεζιοῦ Κολλιὲ γιὰ τὸ λαιμό... μπουκάλια Ὀδοντόπαστα γιὰ τὰ δόντια... πριονιοῦ Κραγιὸν γιὰ τὰ χεῖλη... Μπιογιά γιὰ χρωματισμό... κομμάτων.

Ἀπὸ τὴν κοσμικὴ κίνηση

Στὸ μεγάλο ντεκολτὲ ὁλονῶν τὰ μάτια τοῦ κολλιὲ τῆς θαύμαζαν τὰ λαμπρὰ διαμάντια Μὲ τὰ μάτια ἐμείνα καὶ ἐγὼ δακρυσμένα ὅταν... εἶδον... τὰ ὅσα τὰ γεγυμνωμένα!

ΣΟΥΡΙ ΝΤ' ΟΤΕΛ

Μάλιστα, κύριε. Εἶμαι ἕνας «σουρί ντ' ὀτέλ», ἕνας ἄνθρωπος πού ἔχει ὡς ἐπάγγελμα νὰ κλέβῃ τοὺς πλουσίους ἐνοίκους τῶν ξενοδοχείων. Γιατὶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ; Εἶμαι ὅμως ἕνας «σουρί ντ' ὀτέλ» μὲ αἰσθήματα, μὲ λεπτή καὶ εὐγενική ψυχή. Μὴν ἀπορήτε, μὴν γελάτε, σὰς παρακαλῶ. Σὰς λέω τὴν ἀλήθειαν δὲν τὸ ἐπικαλοῦμαι αὐτὸ ὡς ἐπιχείρημα, γιὰ νὰ ἐπιτύχω ἐλαφρονικὰ. Ξέρω τί τύχη μὲ περιμένει, ὥστόσο ὅμως θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς πῶ τὴν ἱστορίαν μου. Καὶ δὲν θὰ σὰς κουράσω διόλου, σὰς βεβαιῶ. Ἀπ' ἐναντίας: ἴσως νὰ σὰς προκαῶ ἕως τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ περάσετε λίγη ὥρα εὐχάριστα.

Δὲν θὰ σὰς πῶ, κύριε, πῶς κατέληξα σ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Ἄλλωστε οὔτε καὶ ἐγὼ θυμάμαι. Σὰς ἀναφέρω μόνο ὅτι, μὲ ἐξάσκηση στὴν λωποδυτικὴ τέχνη καὶ μὲ κατὰ τόπισε στὰ μυστήριά της ὁ Ζάν. Naί, ὁ Ζάν, ὁ ἄνθρωπος πού ἀσχοῦσε μιά ὀλεθερία ἐπιτροχὴ ἐπάνω μου. Αὐτὸς εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιον νὰ πᾶμε στὶς Κάννες καὶ νὰ δρᾶσιν ἐκεῖ. Εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ του καὶ σὲ μένα καὶ ἦταν βέβαιος πῶς θὰ κάναμε χρυσὲς δουλειές. Δὲν ἄργησε νὰ μὲ πείσῃ καὶ ἕνα πρωὶ πήραμε τὸ τραῖνον καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴν φημισμένη ἐξοχή.

Ἐγκατασταθήκαμε στὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο «Γκράν Παλάς» καὶ ἀρχίσαμε τὶς κατοπετεύσεις τῶν ἄλλων ἐνοίκων. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή καταλάβαμε ὅτι δὲν ὑπῆρχε πεδίο δράσεως καὶ ἀρχίσαμε ν' ἀπογοητευόμα-

στε καὶ νὰ μεμφιμοιοῦμε. Ἀκούσαμε ὅμως μιά εἰδηση, πού ἀνεπείρωσε τῆς ἐλπίδος μας. Σὲ μιά ἐβδομάδα θάρχόταν καὶ θάμεινε στὸ ξενοδοχεῖό μας, ὁ γνωστὸς Ἀμερικανὸς ἐκατομμυριούχος Σέμιλσον, μὲ τὴν κόρη του. Ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδική. Ὁ Ἀμερικανὸς θὰ μᾶς ἀπεξημίωνε γιὰ τὴν ἀτυχία μας καὶ ἀρχίσαμε νὰ ὀνειρευόμαστε δολλάρια μὲ σὺρτά.

Ὡράγματι τὴν ἄλλη ἐβδομάδα ἦρθε ὁ Ἀμερικανὸς καὶ ἐπιστρατεύθηκε ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ «Γκράν Παλάς» γιὰ νὰ τὸν περιποιήθῃ. Ἐγὼ καὶ ὁ Ζάν τρίβαμε τὰ χεῖριά μας ἀπὸ χαρὰ καὶ δὲν περιγράφεται ἡ εὐχαρίστησίς μας, ὅταν ἀκούγαμε νὰ μιλῶν γιὰ τὴν ἀξία τῶν κοσμημάτων, πού ἔφερε μαζί της ἡ κόρη τοῦ Ἀμερικανοῦ. Ὁ Ζάν, πού ἦταν πάντα ἐφευρετικὸς καὶ ἐξυπνος, κατέστρωσε ἕνα σατανικὸν σχέδιον. Ἐπειδὴ ἐγὼ ἤμουν ἀρκετὰ εὐπαρουσίαστος καὶ κομψός, θὰ προσπαθοῦσα νὰ γνωρίσω τὴν Ἀμερικάναν καὶ θὰ φρόντιζα νὰ τῆς ἐμπνεύσω ἐμπιστοσύνη. Ἐτοί θὰ διευκόλυνα πολὺ τὰ πράγματα καὶ μὲ πῶ μεγάλη εὐκολία θὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς κλέψωμε.

Κτύπησε τὸν Ζάν στὸν ὄμο εὐχαριστημένος, γιὰ τὸ σχέδιόν του καὶ παραδέχθηκα ὅτι ἦταν, πραγματικά, ἀκαταγώνιστος σὲ σατανικὲς ἐπινοήσεις. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ ντύθηκα, ὅσο μπορούσα πῶ κομψά, τὴν ἄλλη μέρα καὶ κατέβηκα στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἦταν ἐκεῖ καὶ φορώντας κατὰ ὥρατα χρυσὰ γυαλιὰ διάβαζε νεοεργετικὲς ἐφημερίδες. Σφουρίζοντας ἕνα εὐθύμο σκοπὸ πῆγα καὶ κάθισα σχεδὸν κοντὰ του καὶ ἔβγαλα ἀπ' τὴν τσέπη μου τὴν «Ματέν». Ἐκῆνα πῶς διάβαζα, χωρὶς νὰ μοῦ ἐφεύγῃ μιά κίνησις τοῦ Ἀμερικανοῦ. Τὸν κυττοῦσα, ὅπως κυττάζῃ τὸ λιοντάρι τὸ κρέας, πού τοῦ ρίχνει ὁ θηριοδιδμαστής σὲ κλουβί του.

Ἀφοῦ πέρασε ἔτσι λίγη ὥρα, πέταξα τὴν «Ματέν» στὸ τραπέζι καὶ εἶπα, μ' ἕνα μελιστάλαχτο τόνο, στὸν Ἀμερικανό.

—Οἱ δικές μας οἱ ἐφημερίδες δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον. Δὲν ξέρω ἂν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τῆς δικές σας.

Ἐκεῖνος σταμάτησε τὴν ἀνάγνωσίν του, μοῦρριξε ἕνα ἀγαθὸ βλέμμα καὶ μοῦ ἀπάντησε.

ΣΟΥΡΙ ΝΤ' ΟΤΕΛ

—Δὲν ἔχετε δικήν, ἔε. Παράκο- λουθῶ ἀπὸ πολλὰ χρόνια τῆς ἐφημερί-

δες σας, γιὰτὶ ἤξερα ἀπὸ μικρὸς γαλλικά καὶ μοῦ ἄρεσε ἡ πατριδα σας.

Εὐχαριστήθηκα. Φοβόμουν ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς θὰ ἦταν κανένας ἰδιώτορας Γιάγκης καὶ ὅμως εἶχα διαψευσθῇ. Κάθισα πῶς ἀνετα στὸ κάθισμά μου καὶ ἀρχίσα κουβέντα μὲ τὸν ἀγαθὸ γέρο. Τοῦ εἶπα πῶς εἶχα πάει καὶ ἐγὼ στὴν Ἀμερική καὶ τοῦ ἀνέφερα ὅτι εἶχα ἀκούσει γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη, τὸ Μπροντγουάιη κ.λ., γιὰ νὰ γίνω πι- στευτός.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐνθουσιάσθηκε.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή μᾶς ἐπλησίασε ἕνα ὁμορφο κορίτσι ὡς εἴκοσι χρόνων, μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ γαλανὰ μάτια. Ὁ γέρος χαμογέλασε καὶ μοῦ τὴν σύστησε. Ἦταν ἡ κόρη του.

Μιλοῦσα ὅσο μπορούσα πῶς σύντομα καὶ δὲν ἐβγάλα τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τὴν Κόνστανς τὴν κόρη τοῦ Ἀμερικανοῦ.

Ἰσως ἐκεῖνη νὰ κατάλαβε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή τὴν ταραχή μου, γιὰτὶ μ' ἔβλεπε μ' ἕνα ὄφρ, παράξενο, πού θὰ μπορούσες νὰ τὸ πῆς ἐγωϊσμὸ καὶ ὑπερηφάνεια.

Ἐμείναμε στὸ σαλόνι πολλὴ ὥρα. Ὅταν σηκώθηκα νὰ φύγω, μὲ παρακάλεσε ἡ Κόνστανς νὰ συναντηθῶμε καὶ τὴν ἄλλη μέρα, γιὰτὶ δὲν εἶχε καιμιά γνωριμία στὶς Κάννες καὶ ἠθέλε νὰ τὴν κατατοπίσω στὴν ζωὴ καὶ στὴν κίνησιν.

Φυσικὰ ἄλλο πού δὲν ἤθελα. Ὅταν μὲ συνάντησε ὁ Ζάν μὲ ρώτησε ἀνῆσυχος νὰ τοῦ πῶ τὰ νέα. Τοῦ ἀπηγγέθηκα ὅλα καὶ ἄρχισε νὰ χορεύῃ

ἀπ' τὴν χαρὰ του. Εἶχα κρῦψει ὅμως κατὶ ἀπὸ τὸν φίλον μου. Ὅτι ἀρχίσα ν' ἀγαπῶ τὴν ὁμορφήν Ἀμερικάναν!

Τὴν ἄλλη μέρα συναντήθηκα μὲ τὴν Κόνστανς καὶ ἀποφασίσαμε νὰ κάναμε ἕνα γύρο πεζοί, γιὰ νὰ γνωρίσῃ καλλίτερα τὴν πόλη. Γρήγορα ἀρχίσε ν' ἀναπτύσσεται μεταξὺ μας μιά ἀπροσδόκητη οἰκειότης. Ἀφοῦ καταργήσαμε καὶ τὸν πληθυντικὸν καὶ μιλοῦσαμε σὰν νὰ γνωρίζαμε ἀπὸ χρόνια.

Σιγὰ σιγὰ φτάσαμε ὡς τὸ δάσος τῶν Λουὶ καὶ καθίσαμε σ' ἕνα παγκάκι. Ἰσως ἡ διαθεσίς, ἴσως ἡ ὥρα, ἴσως τὸ περιβάλλον, μᾶς ἔκαναν καὶ τοὺς δύο ρωμαντικούς καὶ ὀνειροπόλους.

Μιλήσαμε γιὰ παλαιὰ ἐρωτικὰ ρωμάντζα καὶ γιὰ τοὺς πόθους, τῆς χαρῆς καὶ τὰ ὄνειρά μας. Καταλάβαινα ὅτι καὶ ἡ Ἀμερικάναν κατὶ ἐνοίωθε γιὰ μένα στὴν καρδιά της, πράγμα πού τὸ φανέρωναν τόσο ζωηρὰ τὰ μάτια της. Ὅμως ἐγὼ ἤμουν κυριολεκτικῶς σκλαβωμένος ἀπ' τὴν ὁμορφιά της. Τὴν ἀγαποῦσα, ναί, τὴν ἀγαποῦσα καὶ ἄς ἤμουν ἕνος κοινὸς λωποδύτης, ἕνας κοινὸς σουρί ντ' ὀτέλ!

Ξανασυναντηθήκαμε καὶ τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἡ ἀγάπη μου καὶ ἡ ἰσως καὶ ἡ δική της, μεγάλωνε ὁλοῦς ἀ πῶς πολὺ.

Ὁ Ζάν ὅμως ἀρχίσε ν' ἀνησυχῇ, βλέποντας ν' ἀναβάλλω διαρκῶς μὲ χίλιες δυὸ προφάσεις τὴν ἐπιχείρησιν.

—Ἀὔριο μοῦ εἶπε, μιά μέρα πρὶν, νὰ τελειώσωμε ὅπωςδὴποτε.

Θέλησα νὰ τοῦ βρῶ πάλι μιά προφάσιν, μὰ ἐκεῖνος ἦταν κατηγορηματικός. Κι' αὐτὸ μ' ἀνάγκασε νὰ τοῦ ὁμολογήσω πῶς ἀγαπῶ τὴν Κόνστανς. Ὁ θυμὸς του δὲν εἶχε ὄρα, ἰδίως ὅταν τοῦ ἐδήλωσα κατηγορηματικὰ ὅτι οὔτε ἐγὼ, οὔτε ἐκεῖνος θὰ ἐκλεβε τὸν Ἀμερικανό.

—Ὡστε εἶσι, ἔ, μοῦ φώναξε. Τότε θὰ πάω ἀμέσως νὰ τὰ πῶ ὅλα στὴν Ἀμερικάναν.

Κι' ἔκανε ν' ἀγοίσῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ βγῇ. Ὁ νοῦς μου θόλωσε, τ' αὐτιά μου βούιζαν καὶ χωρὶς νὰ τὸ πολυσκεφθῶ ἔβγαλα τὸ πιστόλι μου καὶ τὸν ἐξέπλωσα χάρω νεκρό...

Ξέρω τί μὲ περιμένει τώρα. Πρέπει νὰ παραδεχθῇτε, ὅμως, ὅτι εἶμαι ἕνας σουρί ντ' ὀτέλ μ' αἰσθηματὰ, πού ἐγκληματίζεσε σὲ μιά ἐκρηγῆ ὀργῆς καὶ ὀδύνης...

Ο Άλεξάντερ Ντεσωβέρ
έμπαινε στα 40 Τό
επαγγελματί του—ήταν επι-
θεωρητής μιας μεγάλης ε-
ταιρίας βενζίνης—του επέ-
τραπε να στρίβει συχνά ά-

πό την συζυγική κατοικία και να ζή
μερικές εβδομάδες μόνος με τον έαυτό
του. Άγαπούσε πολύ την Ζιλυμπέρτ, την
γυναίκα του και τα ταξειδιά του του
επέτρεπαν να διαπιστώνη άκόμη καλλί-
τερα τα προσόντα της.

Μολαταύτα, ο Άλεξάντερ Ντεσωβέρ
δεν ήταν ευτυχισμένος. Όσο περνούσαν
τά χρόνια, τόσο κουραζόταν από τις ά-
πλές χαρές που άλλτε τον ένθουσια-
ζαν. Την ψυχική και διανοητική αυτή
κατάσταση την άφειλε από μυθιστορή-
ματα, τα όποια διάβαζε χονδρικός, δι-
ανύοντας τις είκοσιπέντε χιλιάδες χιλιο-
μέτρα που τον έκανε η εταιρία του να
καταβροχθίζει σιδηροδρομικώς κάθε
χρόνο.

Στενοχωριόταν στην σκέψη των επι-
τυχιών ή των άτυχιών που είχαν όλοι
οί ήρωες των μυθιστορημάτων, ενώ
αυτός άκόμη έπείριμενε την συνάντησή
που θα του άφηνε μια άνάμνηση άξια
λόγου.

Εκείνο τó Σάββατο, όπως όλα τα
Σάββατα κάθε τριμηνίας, ο Ντεσωβέρ
έπρεπε να πάη στην Μασσαλία. Η γυ-
ναίκα του τον είχε συνοδεύσει έως τον
σταθμό, όπως έκανε κάθε φορά και είχε
φροντίσει να του βοηθήσει μια καλή θέση,
μέσα σ' ένα βαγόνι, δηλαδή παράθυρο
δεξιά, στην ίδια κατεύθυνση με την πο-
ρεία του τρένου, για να μην κουράζε-
ται ο άνδρας της. Στο διαμέρισμα εκεί-
νο ύπνυχε ένας μόνον επιβάτης, μια νέα
γυναίκα, που διάβαζε το μυθιστόρη-
μά της.

Από συνήθεια, ο κύριος Ντεσωβέρ,
πάνω από την έφημερίδα του κύτταξε
προσεκτικά την συνταξιδιώτισσά του.
Η γυναίκα θάταν είκοσι έως είκοσιε-
πτά έτών, όμορφη, έξαιρετικά όμορ-
φη και με μια παιδική, σχεδόν τρελλή
λάμψη μέσα στο βλέμμα. Διάβαζε ένα μυθιστόρημα του Φίλιπ
Όπενχαϊμ και δάγκωνε το χερίλι της στα συγκινητικά σημεία
του βιβλίου.

Όχι, ώρισμένως, ο κ. Ντεσωβέρ δεν μπορούσε να διαβάση
την έφημερίδα του. Ένοιωθε τον έαυτό του, εκείνο το βράδυ,
πολύ μακριά από την πολιτική και άκόμη, πιδ μακριά από τα
σπόρ. Ποτέ του δεν είχε αισθανθή περισσότερο το κενό της πε-
ζής και ήσυχης ζωής του.

Σαφινικά του ήλθε η σκέψις να κάνει ένα μεγάλο τόλμημα.
Να περάση για μια φορά ως ένα από τα έξαιρετικά αυτά ύποκει-
μένα που ζούν στο περιθώριο του κόσμου... Ο κ. Ντεσωβέρ δεν
είχε καμιά ανάγκη να θέση σε λειτουργία την φαντασία του, για-
τι όπλουστατα δεν είχε παρά να έωραμόση μια άπ' τις τόσες και
τόσες ιστορίες που είχε διαβάσει. Θα περνούσε για δολοφόνος ή
κατάσκοπος ή για διεθνής άπατεών! Δεν του έμενε πλέον παρά
να περιμένη την κατάλληλη στιγμή για να άπευθύνη τον λόγο
στην συνταξιδιώτισσά του. Η ευκαιρία παρουσιάστηκε σύντομα.
Έξ αιτίας ενός άποτόμου φρεναρίσματος του τρένου, πετάχθηκαν
και οι δυο τρομαγμένοι στο διάδρομο και τα σώματά των βρέ-
θηκαν για μια στιγμή το ένα κοντά στο άλλο. Όταν έβεβαιώθη-
σαν ότι δεν ήταν τίποτε κι' έγύρισαν στο κουπέ τους, ο κ. Ντε-
σωβέρ είδε πεσμένο χάμω το βιβλίο που έδιάβαζε ή ώραία άγνω-
στος. Έσκυψε το σήκωσε και της τό έδωσε.

—Σας άρέσουν τα άστυνομικά έργα, μαντάμ; την ρώτησε,
—Είναι τόσο συναρπαστικά.

—Όλιγώτερο συναρπαστικά από τη ζωή, μολαταύτα...

Η φράσις αυτή είχε λεχθή με φωνή τόσο γεμάτη ύπονοούμε-
νη, ώστε η νέα έξήτασε τον συνομιλητή της με μάτια σαστισμένα.
Τό κοτάδι έμπαινε σιγά—σιγά στο βαγόνι...

—Είναι άνάγκη να άνάψωμε, τα φώτα, μαντάμ;

—Όπως θέλετε.

ΕΦ. ΝΤΥΡΙΒΩ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Τα σώματά των βρέθηκαν για μια
στιγμή το ένα κοντά στο άλλο.

βενζίνης ξύπνησε. Άργησε κάπως να συνέλθη. Ύστερα άνησύχη
σε, άκούοντας να φωνάζουν:

—Μασσαλία!

Η ώραία κατάσκοπος, έν τώ μεταξ, είχε εξαφανισθή.

Την άνεξήτησε σι' άλλα βαγόνια, στους διαδρόμους του τρέ-
νου, παντού. Άδύνατον να την άνέυρη. Τέλος, κατεβαίνοντας από
το τρένο, την είδε να προχωρή προς ένα όμιλο. Έπετάχυνε το
βήμά του, χωρίς να τολμήση να την φωνάξη, γιατί το όνομά της
μόνον έφθανε για να την καταστρέψη για πάντα. Η νέα γυναι-
κα πλησίασε έναν όμιλο που άπετελείτο από έναν άνδρα και τρία
μικρά παιδιά. Καθώς ο κ. Ντεσωβέρ είχε φθάσει άρκετά κοντά, εί-
δε τα τρία παιδιά να παρατούν τον πατέρα τους και να όρμουν
προς την ώραία άγνωστη, φωνάζοντας:

—Μαμά!

Ο κύριος Ντεσωβέρ μπόρεσε έτσι να θαυμάση ένα χαριτωμέ-
νο οικογενειακό ταμπλώ, τα παιδιά που άγκάλιαζαν την μητέρα
τους, ενώ ο άνδρας την φιλούσε στο μέτωπο ρωτώντας:

—Έκανες καλό ταξίδι, Ζερμαίν;

Τό ώραίο όνειρο διελύετο. Η ώραία κατάσκοπος, την όποιαν
είχε σπείξει στην άγκαλιά του ήταν μια μητέρα, άλατισμένη κι'
αυτή, από τα άστυνομικά μυθιστορήματα...

Ο άνδρας της γύρισε το κεφάλι και είδε τον κύριο Ντεσω-
βέρ. Ζάρωσε τα φρύδια. Γιατί άπλούστατα ο άνθρωπος εκείνος
θυμόταν ότι, στο σπίτι, μιας παντρεμένης φιληναδόυλας του,
την όποιαν συναντούσε όταν πήγαινε στο Παρίσι και της όποιας
ο άνδρας ταξίδευε διαρκώς αφήνοντας την μόνη, είχε δη πολ-
λές φορές την φωτογραφία του κυρίου αυτού που στεκόταν σόν
άπολιθωμένος στην έξοδο του σταθμού!..

—Τότε, σας παρακαλώ
να μείνω με στο σκοτάδι,
γιατί είμαι άπ' εκείνους
που δεν έχουν έμπιστοσύ-
νη παρά στο σκοτάδι μο-
νάχα...

Ύστερα άπ' αυτό, ένας βαθύς στεναγμός, ώ-
σάν εκείνον που βγάξει κάποιος που άπαλάσσε-
ται από μια άνυπόφορη άγωνία. Τώρα το βαγόνι
ήταν θεοσκοτεινό. Σαφινικά ο κ. Ντεσωβέρ με
μια τόλμη, για την όποιαν δεν πίστευε ίκανό τον
έαυτό του, άρπασε τα χέρια της άγνωστης και
ψιθύρισε:

—Δεν ξέρω ποιό είσθε, άλλ' άπόψε πρέπει
να έκμυστηρευθώ σε κάποιον. Άκούσατε ποτέ
για τον Ρόμπερτ Μπρούς, τον χαλύβδινο έγκλη-
ματία; είμαι έγώ!

—Μά ή γυναίκα σας, στον σταθμό;..

—Η γυναίκα μου; Βλέπω ότι το κόλπο εί-
ναι καλό άφου και σεις γελαστήκατε... Δεν κα-
ταλαβαίνετε; Η γυναίκα εκείνη ήταν μια συνέ-
νοχος που με καλύπτει δίνοντάς μου ύφος άγα-
θού άπ'τού... Καί τώρα πήρατε την άπόφασή σας;

—Νά κάνω τί;

—Νά τραβήξετε το σήμα του κινδύνου.

—Όχι, γιατί ή άστυνομία ένδιαφέρεται για

μένα όσο και για σας.

Η άναπνοή του κ. Ντεσωβέρ κόπηκε.

—Δεν με πιστεύετε; έξακολουθήσε ή ώραία
γυναίκα. Ο Θεός νάδινε και το 2ο Γραφείο Άν-
τικατασκοπείας να ήταν έξ' ίσου δύσπιστο. Η

Ναϊάνα Χάρτιγκ θα είχε κάποια έλπίδα να πε-
ράση τα σύνορα...

Η Νταϊάνα Χάρτιγκ!.. Όλα τα όνειρα του κ.
Ντεσωβέρ, όλοι οι πόθοι, οι πιδ κρυφοί, της
ψυχής του, του μαστίγωσαν το αίμα. Η περι-
πέτεια του προσέφερετο από την τύχη. Στην

Ντιζόν κάθισε κοντά στην κατάσκοπο. Στην Μα-
κόν, της πέρασε το χέρι στην μέση και την σιγί-
μη, άκριβώς, που το τρένο ξεκινούσε άπ' τη Λυ-
ών, της πήρε το πρώτο φιλι. Μετά άπ' την Βα-
λάνς πιά, ή ώραία κατάσκοπος είχε γύρει στην ά-
καλιά του άνυπεράσπιστη. Λίγο πριν από την

Άβινιόν, τακτισμένοι και οι δυο από την ξα-
γρύπνια άποκοιμήθηκαν.

Την ώρα που το τρένο έμπαινε στον σταθ-
μό της Μασσαλίας, ο επιθεωρητής της εταιρίας
σε, άκούοντας να φωνάζουν:

—Μασσαλία!

Η ώραία κατάσκοπος, έν τώ μεταξ, είχε εξαφανισθή.

Την άνεξήτησε σι' άλλα βαγόνια, στους διαδρόμους του τρέ-
νου, παντού. Άδύνατον να την άνέυρη. Τέλος, κατεβαίνοντας από
το τρένο, την είδε να προχωρή προς ένα όμιλο. Έπετάχυνε το
βήμά του, χωρίς να τολμήση να την φωνάξη, γιατί το όνομά της
μόνον έφθανε για να την καταστρέψη για πάντα. Η νέα γυναι-
κα πλησίασε έναν όμιλο που άπετελείτο από έναν άνδρα και τρία
μικρά παιδιά. Καθώς ο κ. Ντεσωβέρ είχε φθάσει άρκετά κοντά, εί-
δε τα τρία παιδιά να παρατούν τον πατέρα τους και να όρμουν
προς την ώραία άγνωστη, φωνάζοντας:

—Μαμά!

Ο κύριος Ντεσωβέρ μπόρεσε έτσι να θαυμάση ένα χαριτωμέ-
νο οικογενειακό ταμπλώ, τα παιδιά που άγκάλιαζαν την μητέρα
τους, ενώ ο άνδρας την φιλούσε στο μέτωπο ρωτώντας:

—Έκανες καλό ταξίδι, Ζερμαίν;

Τό ώραίο όνειρο διελύετο. Η ώραία κατάσκοπος, την όποιαν
είχε σπείξει στην άγκαλιά του ήταν μια μητέρα, άλατισμένη κι'
αυτή, από τα άστυνομικά μυθιστορήματα...

Ο άνδρας της γύρισε το κεφάλι και είδε τον κύριο Ντεσω-
βέρ. Ζάρωσε τα φρύδια. Γιατί άπλούστατα ο άνθρωπος εκείνος
θυμόταν ότι, στο σπίτι, μιας παντρεμένης φιληναδόυλας του,
την όποιαν συναντούσε όταν πήγαινε στο Παρίσι και της όποιας
ο άνδρας ταξίδευε διαρκώς αφήνοντας την μόνη, είχε δη πολ-
λές φορές την φωτογραφία του κυρίου αυτού που στεκόταν σόν
άπολιθωμένος στην έξοδο του σταθμού!..

ΕΦ. ΝΤΥΡΙΒΩ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ΚΑΝΕΙΣ ΑΓΑΠΑ

Με συνεσταλμένα βήματα μπήκε μέσα στο κοσμηματοπωλείο
του Ρότζερ μια συμπαθητική κοπέλλα. Έρριξε δεξιά κι' άριστερά
ένα έρευνητικό βλέμμα, βεβαιώθηκε, ότι ήταν μόνη με τον
κοσμηματοπώλη και του ψιθύρισε σι' αυτό:

—Έχω ένα περιδέραιο να σας πουλήσω.

Ο κοσμηματοπώλης έξαφνιάστηκε. Κύτταξε την γυναίκα από

την κορφή ως τα νύχια κι' άπάντησε:

—Ευχαριστώ το άγοράζω, μίς, άν και το κατάστημά μου μάλ-
λον πουλεί, παρά άγοράζει κοσμήματα.

—Έξερτε έχω μεγάλες οικονομικές στενοχώριες κι' άναγκάζο-
μαι να το πουλήσω. Είναι οικογενειακό κειμήλιο.

Η όμορφη της νέας είχε προξενήσει μεγάλη έντύπωση στον

Ρότζερ και το ώραίά της μάτια, που φεγγοβολούσαν, γέμιζαν με

μια τρυφερή συγκίνηση την ψυχή του.

Η νέα έδωσε στον κοσμηματοπώλη ένα κουτάκι. Εκείνος τό άνοιξε
κι' έβγαλε από μέσα ένα περιδέραιο, που άστραψε στις άκτινες
του ήλιου. Πραγματικά ήταν κόσμημα μεγάλης άξιας. Δεν χρειά-
σθηκε πολύ για να συμφωνήσουν την τιμή.

—Νά μου επιτρέψετε μόνο, είπε ο Ρότζερ, να μί σας κατα-
βάλλω αυτήν την στιγμή όλο το ποσό, γιατί δεν έχει τόσα χρη-
ματα τό ταμείο μου. Θα σας δώσω τώρα μια προκαταβολή και
τα υπόλοιπα σε τρεις δόσεις, κάθε Παρασκευή βράδυ.

Αυτό τό πρότεινε ο κοσμηματοπώλης και για έναν άλλο λόγο
άκόμη. Ηθελε να ξαναδεί αυτή την συμπαθητική νέα, που τόσο
άλλαξε τον ψυχικό του κόσμο, ή παρουσία της.

Εκείνη δέχτηκε κι' ο κοσμηματοπώλης της μέν ησε δέκα χιλιά-
δες δολάρια.

Όταν έφυγε, ο Ρότζερ δεν μπορούσε να ήσυχάση. Ήταν ένας
παραξένος άνθρωπος, ένας τύπος που δεν είχε γνωρίσει ποτέ τον
έρωτα κι' ή γυναίκα εκείνη πλημμύρισε με την ύταξή της την
καρδιά του.

Την άλλη μέρα ή κοπέλλα, ξαναπέρασε πάλι άπ' το κοσμημα-
τοπωλείο την ώρα που έκλεινε κι' ο Ρότζερ με το καπέλλο στο
κεφάλι ήταν έτοιμος να βγί.

Δικαιολογήθηκε ότι την έφερε ως εκεί ο δρόμος, της φαινόταν ο-
μως ταραγμένη και ρωτούσε άδιακόπως άν την είδε κανείς που

ήθελε εκεί και τί απέγινε το περιδέραιό της. Ο
Ρότζερ, μ' ένα καλοκάγαθο χαμόγελο, την δια-
βεβαίωσε ότι δεν είχε τίποτε να φοβάται που

πούλησε το κειμήλιό της. Δεν είχε έ-
κτεθη καθόλου.

Πιδ ήρεμη ή νέα έρριξε ένα βλέμμα
ευγνωμοσύνης και ευχαριστίας στον κο-
σμηματοπώλη που την κυττούσε με

τρυφερότητα και που δεν κρατή-
θηκε στο τέλος να της πη.

—Είστε πολύ ώραία, μίς. Ο
ταν βρισκόσθε κοντά μου, νοιώθω
μια άνεξήτητη χαρά και μια πα-
ράξενη ευχαρίστηση.

Εκείνη χαμογέλασε χαριτωμέ-
να κι' έπιασε το χέρι του Ρότζερ,
που έβαινε.

—Είστε πολύ ευγενής και πο-
λύ καλός μαζί μου, τού είπε.

Ύστερα σηκώθηκε και στάθη-
κε τόσο πολύ κοντά του, ώστε ή
άνσπνή της έκαιγε το πρόσωπο
και τού γεννούσε μια ήδονική ά-
νατριχίλα. Τού έτεινε το χέρι
κι' έσφίξε πολύ το χέρι του μέσα
στο δικό της.

—Ωρβούαρ γιό την Παρα-
κευή είπε

Και με μια χαριτωμένη κίνηση
βγήκε από την πόρτα, ρίχνοντας
στον Ρότζερ μια φλογερή ματιά,
που τον έκανε να τρέμει σύγχωρος
άπ' την ταραχή του.

Διάβαζε και ξαναδιάβαζε την

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΓΙΟΥΤΖΙΝ Ο' ΝΙΑ

ΑΓΑΠΑ

Είδηση της έφημερίδος ο Ρότζερ και δεν μπορούσε να πιστέψη
στα μάτια του. «Εκλάπη τό πολυτελές περιδέραιο της λαίδης
Έντουαρντ, άποτελούμενον έξ' είκοσι πέντε σμαράγδων. Ός ένο-
χοι της κλοπής φέρονται ή ο οίκονόμος της λαίδης Φράνσοτ, ή
ή θαλαμηπόλος της Άρτες, διότι μόνον αυτοί οι δυο εύρίσκον-
το εις τό δωμάτιον της λαίδης, όταν έξηφανίσθη τό πολύτιμον
κόσμημα».

Ο Ρότζερ σηκώθηκε τρικλίζοντας κι' έπήγε κι' έπιασε τό πε-
ριδέραιο. Ήταν αυτό! Τά σμαράγδια του, ήσαν είκοσι πέντε κι'
άσφαλώς ή άγνωστη νέα, ήταν ή χαμαριέρα Άρτες. Δεν ήξερε
τί να κάνει. Έπεσε σ' ένα κάθισμα, σκέπασε τό πρόσωπό του με
τά χέρια του κι' άρχισε τό κλάμα.

Πέρασε έτσι άρκετή ώρα, όταν κάποιος κύριος μπήκε στο κο-
σμηματοπωλείο.

Ο Ρότζερ σηκώθηκε άργά και πλησίασε τον πελάτη του.

—Είμαι, κύριε, τού είπε εκείνος, άδελφός της μίς Άρτες, της
της γυναίκας που σας πούλησε τό περιδέραιο. Και σας παρακαλώ
πολύ, να μί μαρτυρήσετε πως σας τό έφερε ούτή Θά την στεί-
λετε τότε στην φυλακή κι' είναι μια τύχη, που δεν της άξίζει.

Ο Ρότζερ ψέλλισε κάτι άσυνάρτητα λόγια και χαμογέλασε
βιασμένα στον κύριο κι' ήσυχος ο άλλος τον χαίρεισε κι' έφυγε.

Την άλλη μέρα διάβασε στις έφημερίδες ο Ρότζερ, μια είδηση,
που τον έξουθενώσε άπόλυτα: «Είδοποιείται ο άνθρωπος, ο όποιος
ηγόρασε τό περιδέραιον της λαίδης Έντουαρντ, να προσέλθη ά-
μέσως εις την άστυνομία και να τό έπιστρέψη, λαμβάνων τα χρη-
ματα τό όποια έπλήρωσε και διευκολύνων ούτω και την άνάκρισιν.

Εάν δεν προσέλθη, θα ύποστή τας συνεπείας τού νόμου».

Τά μάτια τού Ρότζερ βούρκωσαν κι' έφημερίδα έξέφυγε άπ' τα
χέρια του. Έπρεπε να παρουσιασθή στο τμήμα. Άλλά τι θα έλε-
γε; Ότι τό περιδέραιο τού τό πούλησε ή Άρτες; Ω! όχι! πο-
τέ! Την γυναίκα που πρωτοξύπνησε την άγάπη στην καρδιά του,
δεν ήθελε να την στείλη στην φυλακή. Νάλεγε ότι τού τό έφερε
ο οίκονόμος; Δεν τού τό έπέτρεπε ή συνειδησίς του, να ένοχο-
ποίηση έναν άθώο! Όστε; Νά μην παρουσιαζόταν καθόλου. Μά
τότε ή γυναίκα που άγαπούσε, δεν θα μπορούσε ν' άποδείξη την
άθωότητά της κι' έτσι θα έμενε στην φυλακή. Η θέσις του ήταν
τραγική. Χίλιες σκέψεις περνούσαν άπ' τό μυαλό του, χίλιες άπο-
φάσεις και δεν κατέληγε πουθενά.

Έξαφνα πετάχθηκε όρθιος. Τά μάτια του έλαμ-
ψαν και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από ίκανοποίη-
ση. Φόρεσε τό καπέλλο του, πήρε στην τσέπη του τό
κουτί με τό περιδέραιο, και βγήκε τρέχοντας.

Είμαι είπε στον άνακριτή, ο κοσμηματοπώ-
λης Ρότζερ και σας έφερα τό περιδέ-
ραίο της λαίδης Έντουαρντ.

Ο άνακριτής άνοιξε τό κουτί, έξή-
τασε τό περιδέραιο και χαμογέλασε ευ-
χαριστημένος.

—Όραία! είπε! Και τώρα πέστε
μου ποιός σας τό πούλησε; ή χαμαριέρα
ή ο οίκονόμος;

Κόκκινος από συγκίνηση και χωρίς
δισταγμό ο κοσμηματοπώλης, άπάν-
τησε.

—Ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος. Τό πε-
ριδέραιο τό έκλεψε έγώ.

Και καθώς ο άνακριτής είχε πετα-
χθή έξαφνισμένος από την θέση του,
ο Ρότζερ συνέχισε:

—Έξερα ότι ή λαίδη Έντουαρντ
είχε αυτό τό πολύτιμο κόσμημα και
κατόρθωσα να τρυπώσω μέσα στο δω-
μάτιό της και να τό κλέψω. Η
μίς Άρτες κι' οίκονόμος είναι έντελώς
άθώοι. Εγώ είμαι ο ένοχος!

Ένας πόλισμαν ήρθε και πέρασε
στά χέρια τού κοσμηματοπώλη τις
χειροπέδες, ενώ εκείνος χαμογέλουσε με
ίκανοποίηση...

Είπατε, πολύ καλός και πολύ ευγενής, είπε ή νέα

ΓΙΟΥΤΖΙΝ Ο' ΝΙΑ

2885

Οι μιλούσαν στο Ναχός για την τέχνη του τραγουδιστή Βαθάρ. Ήξερε, λέει, να ψάλλει τους πιο γλυκούς ύμνους για την παλληκαριά, το θάρρος και τη φιλία. Μα πρό παντός ήξερε να τραγουδάει τον έρωτα, τον πατέρα της ζωής, τον κυρίαρχο του κόσμου...

Τ' άκουσε αυτά ο Θάνα, το οργόπουλο και φώναξε κοντά του τον Μενόρ, τον μυστικό του βουλό του.

— Μενόρ, του είπε, έμαθα μερικά παράξενα πράγματα. Ότι ξη μέσο στο βασίλειό μου, ένας ποιητής, που ξέρει να τραγουδάει, όσο κανείς άλλος, τον πόθο, το πάθος, την ήδονη και τον έρωτα.

— Αυτό είν' αλήθεια, σήγα μου, απάντησε ο Μενόρ. Ο Βαθάρ, όταν παίζει το λαγούτο του και πη τους τρυφερούς και παθητικούς σκοπούς του, καμιά γυναίκα δεν ξεφεύγει από τον πειρασμό Πέφτουν όλες στα πόδια του, ίκετεύοντας να τους χαρίσει την αγάπη του.

Το πρόσωπο του Θάνα το σκίασαν οι σκέψεις και μισόκλεισε τα μάτια του.

— Μενόρ, θέλω να φέρετε μπροστά μου τον ποιητή. Θέλω να δω πόσο ξέρει το τραγούδι του.

Ο Μενόρ υποκλίθηκε βαθεία μπροστά στον άρχοντά του κι έφυγε. Βγήκε έξω στη χώρα και ρώτησε να μάθει πού θα μπορούσε να βρή τον ποιητή.

Τ' άρξουν πολύ τ' άσπρα τριαντάφυλλα, του άπάντησαν εκεί περνά όλες του τις ώρες. Σ' έρε και θά τον βρής σε κανένα ροδάνα, να παίζει το λαγούτο του και να μιλή με το φως της ημέρας, ή με τις ανταύγειες των άστρων.

Ο Μενόρ καβάλλησε το άλογό του και πήγε μακριά στους ροδάνες. Ένα έλαφρό άγεράκι του χάιδε τα μαλλιά και τ' άρώματα τον μεθούσαν και τον εξάλιζαν.

Πέρα, κοντά σε μια άσπρη τριανταφυλλιά, ξεχώρισε έναν άνθρωπο, που κρατούσε στα χέρια του λαγούτο.

Κατάλαβε πως ήταν ο ποιητής, ξεπέζεψε και πήγε κοντά του. Έρχομαι σταλμένος από τον βασιλιά αυτού του τόπου, του είπε, για να σου πω πως θέλει να σε δει.

Ο ποιητής άδωρεσε. Κάρφωσε το όνειροπόλο βλέμμα του στα μάτια του Μενόρ κι άποκρίθηκε.

— Είστε άρχοντας, ως σήμερα δεν ήξερα παρά τους κόσμους των λουλουδιών, των τραγουδιών και της αγάπης. Την πορφύρα δεν την αντίκρισα ποτέ μου και το στέμμα δεν θάμπωσε τα μάτια μου. Μου κάνει μεγάλη τιμή ο ρήγας!

— Η τιμή, είπε ο Μενόρ, ταιριάζει σ' όλους τους ξεχωριστούς ανθρώπους. Άκολουθήσε με.

Ο ρήγας, όταν του έφεραν μπροστά του τον Βαθάρ, τον κύταξε μ' ένα αυστηρό βλέμμα.

— Είν' αλήθεια, του είπε, πως ξέρεις να κάνης, με τα τραγούδια σου, κάθε γυναίκα να σ' αγαπήσει;

— Ό,τι λέει ο βασιλιάς μου, είναι σωστό, άποκρίθηκε. Τα μάτια του Θάνα φωτίστηκαν από μια περίεργη λάμψη και φώναξε:

— Αγαπώ την Ραϊνά και πεθαίνω για μια χαρούμενη ματιά της. Αυτή την πεντάμορφη κοπέλλα, θέλω να την κάνης, αν μπορείς, να σ' αγαπήσει. Μα αν δεν τα καταφέρης, θά σου κόψω τον λαιμό.

Ο ποιητής δεν έδειξε καμιά ταράχη.

— Η θέλησή σου θά γίνει, πολυχρονομένη μου, έψιθύρισε κι έφερε το χέρι του στην καρδιά.

Η Ραϊνά δέχτηκε τον Βαθάρ, μέσα στον κήπο της. Καθόταν

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΟΥ ΡΑΜΠΙΝΤΡΑΝΑΘ ΤΑΓΚΟΡ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΝΟΜΠΕΛ)

Αυτή την πεντάμορφη κοπέλλα να την κάνης να σ' αγαπήσει...

ταν χάμω στη χλόη κι' έκαν' πλάι της τόπο στον ποιητή. — Ήθελα να σε γνωρίσω, της είπε εκείνος, γιατί άκουσα να μιλούν παντού για την όμορφιά σου.

Έκείνη χαμογέλασε, ενώ ψαχούλευε τη χλόη με τα χέρια της. Τότε ο ποιητής πήρε το λαγούτο, ενώ ένα κ' έμα εύφροσύνης άνέβαινε στο πρόσωπό του.

Έβαλε όλη του την τέχνη κι' άρχισε το τραγούδι.

— Θά σου τραγουδήσω, είπε, τη μαγική δύναμη του έρωτα, που δεν μπορεί να τον νικήση κανείς. Η αγάπη μοιάζει μ' ένα τριαντάφυλλο, που γίνεται πιο όμορφο, όσο άνοίγει και φουντώνει. Η τροφή μου είναι ο πόθος κι' η χαρά μου το χάδι και το άγκάλιασμα. Χάρισέ μου την καρδιά σου, για να σε κάνω βασίλισσα των λογισμών μου και κεντρί των όνειρων μου! Χάρισέ μου την καρδιά σου, για να σε κάνω να νοιώσης το ψηλό νόημα της ζωής και τη χαρά του κόσμου!

Κι' ύστερα τραγουδούσε ο Βαθάρ τις όμορφες της νύχτας και της χάρες της αύγης. Οι στίχοι του μίλησαν για τα λουλούδια και τις μέλισσες, για τα νερά της λίμνης και τους σκοπούς των άηδονιών. Κι' η Ραϊνά δεν κρατήθηκε περισσότερο. Μεθυσμένη, συνεπαρμένη απ' το τραγούδι και το λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο...

Το φιλί τους κράτησε για πολλή ώρα, ενώ μεθούσαν τ' άρώματα και τ' όρθονια σκορπούσαν τις πιο άρμονικές νότες...

Τότε ο ποιητής πήρε το λαγούτο, ενώ ένα κ' έμα εύφροσύνης άνέβαινε στο πρόσωπό του. Έβαλε όλη του την τέχνη κι' άρχισε το τραγούδι.

— Θά σου τραγουδήσω, είπε, τη μαγική δύναμη του έρωτα, που δεν μπορεί να τον νικήση κανείς. Η αγάπη μοιάζει μ' ένα τριαντάφυλλο, που γίνεται πιο όμορφο, όσο άνοίγει και φουντώνει. Η τροφή μου είναι ο πόθος κι' η χαρά μου το χάδι και το άγκάλιασμα. Χάρισέ μου την καρδιά σου, για να σε κάνω βασίλισσα των λογισμών μου και κεντρί των όνειρων μου! Χάρισέ μου την καρδιά σου, για να σε κάνω να νοιώσης το ψηλό νόημα της ζωής και τη χαρά του κόσμου!

Κι' ύστερα τραγουδούσε ο Βαθάρ τις όμορφες της νύχτας και της χάρες της αύγης. Οι στίχοι του μίλησαν για τα λουλούδια και τις μέλισσες, για τα νερά της λίμνης και τους σκοπούς των άηδονιών. Κι' η Ραϊνά δεν κρατήθηκε περισσότερο. Μεθυσμένη, συνεπαρμένη απ' το τραγούδι και το λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο...

Το φιλί τους κράτησε για πολλή ώρα, ενώ μεθούσαν τ' άρώματα και τ' όρθονια σκορπούσαν τις πιο άρμονικές νότες...

Τότε ο ποιητής πήρε το λαγούτο, ενώ ένα κ' έμα εύφροσύνης άνέβαινε στο πρόσωπό του. Έβαλε όλη του την τέχνη κι' άρχισε το τραγούδι.

— Θά σου τραγουδήσω, είπε, τη μαγική δύναμη του έρωτα, που δεν μπορεί να τον νικήση κανείς. Η αγάπη μοιάζει μ' ένα τριαντάφυλλο, που γίνεται πιο όμορφο, όσο άνοίγει και φουντώνει. Η τροφή μου είναι ο πόθος κι' η χαρά μου το χάδι και το άγκάλιασμα. Χάρισέ μου την καρδιά σου, για να σε κάνω βασίλισσα των λογισμών μου και κεντρί των όνειρων μου! Χάρισέ μου την καρδιά σου, για να σε κάνω να νοιώσης το ψηλό νόημα της ζωής και τη χαρά του κόσμου!

Κι' ύστερα τραγουδούσε ο Βαθάρ τις όμορφες της νύχτας και της χάρες της αύγης. Οι στίχοι του μίλησαν για τα λουλούδια και τις μέλισσες, για τα νερά της λίμνης και τους σκοπούς των άηδονιών. Κι' η Ραϊνά δεν κρατήθηκε περισσότερο. Μεθυσμένη, συνεπαρμένη απ' το τραγούδι και το λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο...

Το φιλί τους κράτησε για πολλή ώρα, ενώ μεθούσαν τ' άρώματα και τ' όρθονια σκορπούσαν τις πιο άρμονικές νότες...

Τότε ο ποιητής πήρε το λαγούτο, ενώ ένα κ' έμα εύφροσύνης άνέβαινε στο πρόσωπό του. Έβαλε όλη του την τέχνη κι' άρχισε το τραγούδι.

— Θά σου τραγουδήσω, είπε, τη μαγική δύναμη του έρωτα, που δεν μπορεί να τον νικήση κανείς. Η αγάπη μοιάζει μ' ένα τριαντάφυλλο, που γίνεται πιο όμορφο, όσο άνοίγει και φουντώνει. Η τροφή μου είναι ο πόθος κι' η χαρά μου το χάδι και το άγκάλιασμα. Χάρισέ μου την καρδιά σου, για να σε κάνω βασίλισσα των λογισμών μου και κεντρί των όνειρων μου! Χάρισέ μου την καρδιά σου, για να σε κάνω να νοιώσης το ψηλό νόημα της ζωής και τη χαρά του κόσμου!

Κι' ύστερα τραγουδούσε ο Βαθάρ τις όμορφες της νύχτας και της χάρες της αύγης. Οι στίχοι του μίλησαν για τα λουλούδια και τις μέλισσες, για τα νερά της λίμνης και τους σκοπούς των άηδονιών. Κι' η Ραϊνά δεν κρατήθηκε περισσότερο. Μεθυσμένη, συνεπαρμένη απ' το τραγούδι και το λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο...

Το φιλί τους κράτησε για πολλή ώρα, ενώ μεθούσαν τ' άρώματα και τ' όρθονια σκορπούσαν τις πιο άρμονικές νότες...

Τότε ο ποιητής πήρε το λαγούτο, ενώ ένα κ' έμα εύφροσύνης άνέβαινε στο πρόσωπό του. Έβαλε όλη του την τέχνη κι' άρχισε το τραγούδι.

— Θά σου τραγουδήσω, είπε, τη μαγική δύναμη του έρωτα, που δεν μπορεί να τον νικήση κανείς. Η αγάπη μοιάζει μ' ένα τριαντάφυλλο, που γίνεται πιο όμορφο, όσο άνοίγει και φουντώνει. Η τροφή μου είναι ο πόθος κι' η χαρά μου το χάδι και το άγκάλιασμα. Χάρισέ μου την καρδιά σου, για να σε κάνω βασίλισσα των λογισμών μου και κεντρί των όνειρων μου! Χάρισέ μου την καρδιά σου, για να σε κάνω να νοιώσης το ψηλό νόημα της ζωής και τη χαρά του κόσμου!

Κι' ύστερα τραγουδούσε ο Βαθάρ τις όμορφες της νύχτας και της χάρες της αύγης. Οι στίχοι του μίλησαν για τα λουλούδια και τις μέλισσες, για τα νερά της λίμνης και τους σκοπούς των άηδονιών. Κι' η Ραϊνά δεν κρατήθηκε περισσότερο. Μεθυσμένη, συνεπαρμένη απ' το τραγούδι και το λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο, έγυρε το κεφάλι της πάνω στο λαγούτο...

ΤΟ 9 ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

— Αγάπη μου, είπε ένα βράδυ ο άστονομικός έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ στην γυναίκα του, θά ήθελα πολύ να μάθω πως ζή η κυρία Μάγιερς. Ψωνίζει πάντα σ' από τα καλλίτερα καταστήματα και αγοράζει τα ακριβότερα τρόφιμα. Άνεκάλυψα δέ, ότι δέχεται καμιά είκοσαριά επισκέψεις, κάθε μέρα, γυναικών της άριστοκρατίας, καθώς και άλλων νοικοκυρών. Θά μου πής, αγάπη μου, ότι θά'ναι χαρτομάντις, κατά πάσαν πιθανότητα. Άλλά το έμποριο αυτό κ' ρύβει ίσως κάτι άλλο. Γι' αυτό θά'θελα καλλίτερα να μάθω όλη την ιστορία της.

— Σύμφωνοι, Μπόμπ, θά τ' ά κανονίσω εγώ.

Έτσι την άλλη μέρα η κυρία Μάκ Λέρυ, αφού έβγαλε την βέρα της και ντύθηκε με υπερβολική κομψότητα, πήγε στο σπίτι της κυρίας Μάγιερς.

Πε ίμενε άρκετή ώρα προτού γίνει δεκτή.

— Καθίστε αγαπητή μου, της είπε η γηραιή κυρία Μάγιερς, κυττάζοντας από πάνω έως κάτω την δειλή έπισκεπτήριά της. Σε τί μπορώ να σ' άγαθώ χρησιμοποιή;

— Θά'θελα... θά'θελα, ψέλλισε η κυρία Μάκ Λέρυ, έπειδή είναι σύριο τ' ά γενέθλιά μου και μπαίνω στα είκοσι ένα, να μου πής το μέλλον μου.

— Μά, δεσποινίς...

— Τζώνς, άποτελείωσε η κυρία Μάκ Λέρυ.

— Μά, δεσποινίς Τζώνς, εξακολούθησε η κυρία Μάγιερς, κάνετε λάθος. Δεν είμαι χαρτομάντις. Ρίχνω βέβαια καλά τα χαρτιά, για να εύχαριστήσω καμιά φίλη μου, όπως κάνουν σχεδόν όλες οι γρηές. Τέλος πάντων, για να μη σ' ά χαλάσω το χατήρι, θά σ' άρίξω τ' ά χαρτιά, όπως εξαίρετικώς.

Πήρε μια τράπουλα στα χέρια της.

— Κόψτε τα χαρτιά με το άριστερό σας χέρι και χωρίστε τα σε πέντε μέρη. Όραία... Θεέ μου! το πρώτο χαρτί είναι «καρρό» — πράγμα που σημαίνει χρήματα.

— Α! φώναξε η κυρία Μάκ Λέρυ, και τί βλέπετε άλλο;

— Φάνη καρρό, εξακολούθησε η κυρία Μάγιερς ξεσκεπάζοντας την δεύτερη σειρά. Δεκάρι μπιστούνι ταξίδι. Σπαθιά πολλά σπαθιά—δηλαδή στενοχώριες. Πάλι καρρό... και ντάμα κούπα. Δηλαδή, δεσποινίς, θά κάνετε ένα μεγάλο ταξίδι με κάποιον που έχει πολλά λεπτά, αλλά θά'χετε στενοχώριες γιατί κάποιος άνθρωπος μέσης ηλικίας θά θέληση να σ' άμποδίση.

— Ο θεός μου, δέλωε άλλο! φώναξε η κυρία Μάκ Λέρυ.

— Έδώ θά βρούμε κάτι, άνήγειρε η κυρία Μάγιερς παίροντας την πέμπτη σειρά. Α! αγαπητή μου δεσποινίς, τί ώραία χαρτιά! Μέσα σ' ένα χρόνο θά παντρευθήτε με κάποιον που έχει πολλά λεπτά, θά κάνετε μαζί του ένα πολύ όμορφο ταξίδι, ένα μεγάλο ταξίδι. Μόνον που ένας άνθρωπος μιας ώριμής ηλικίας θά θέληση να σ' άμποδίση... Δεσποινίς Τζώνς, η άμοιβή μου είναι μια λίρα, ύπερ της Χριστιανικής Ένώσεως των πτωχών Νέγγρων.

— Σας εύχαριστώ πολύ, μαντάμ, είπε η κυρία Μάκ Λέρυ βγάζοντας από την τσάντα της μια λίρα.

— Τί δουλειά κάνει ο θεός σας; ρώτησε η γρηά κυρία Μάγιερς.

— Είναι στην άστυνομία, άπάντησε η νέα γυναίκα με ύφος άδωο.

— Ω! Είναι φοβερό! φοβερό... Πέστε του, αγαπητή μου, να έλθη να με δει, γιατί κάποιος κίνδυνος τον άπειλει. Έξερτε, έχονται πολλοί από την Σκώτλαντ Γουάιντ για να με συμβουλευθούν. Ναι, ναι, στείλετέ μου τον... Είπατε ότι είναι στην μυστική άστυνομία;... Πέστε του ότι τον περιμένω... Χαίρετε, αγαπητή Μίς Τζώνς...

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

γιερό Χόρφερ, και έρχεται από την Λουμπέκ. Θά άναφερθώ στους προλαμένους μου, για

τι φοβόμυαι πολύ ότι πρόκειται περί έπόπτου προσώπου.

— Δοιπόν! κυρία Μάγιερς, ρώτησε ο άνώτερος δικαστικός που άνέλαβε τις άνακρίσεις, τί σημαίνει όλη αυτή η ιστορία των χαρτιών;

— Θεέ μου, έξοχώτατε, άπάντησε η γρηά, κάτι πρέπει να κάνω για να ζήσω. Στην ηλικία μου είναι κάπως δύσκολο να χορέψη κανείς στο μιούζικ χάλι.

— Βέβαια κάπως δύσκολο, άπάντησε άτάραχος ο δικαστής Κέλλεϋ. Άλλά η καταγγελία άναφέρει άπόλυτη άνικανότητα στο ρίξιμο των χαρτιών. Κυρία Μάκ Λέρυ, πέστε μας ότι ξέρετε.

— Η κυρία Μάγιερς, μου είπε, άρχισε η κυρία Μάκ Λέρυ, ότι σ' ένα χρόνο θά παντρευθώ, ότι ο άνδρας μου θά είναι πολύ πλούσιος και ότι θά κάνω ένα πολύ μεγάλο ταξίδι.

— Γιατί «πολύ μεγάλο ταξίδι»; ρώτησε ο δικαστής.

— Γιατί λέει ύπρχε το έννέα μπιστούνι στην δεύτερη σειρά.

— Βλακείες! φώναξε ο δικαστής. Το έννέα μπιστούνι σημαίνει έλπίδα. Ο φάντης μπιστούνι σημαίνει ταξίδι και μάλιστα πρέπει ν' ακολουθήται από το έπτα καρρό για να είναι κανείς βέβαιος για το καλό τέλος του ταξιδιού. Όπωσδήποτε, κυρία Μάγιερς, κατηγορείσθε ότι κάνετε ψευδείς και λανθασμένες προφητείες γιατί είπατε στην κυρία Μάκ Λέρυ, ότι θά παντρευθώ σ' ένα χρόνο, ενώ η κυρία Μάκ Λέρυ είναι παντρεμένη εδώ και τρία χρόνια, με έναν χαριτωμένο, άλλωστε, έπιθεωρητή της άστυνομίας.

— Τί τ' άβλεπε, άπάντησε άλλά η γρηά, όλος ο κόσμος κάνει λάθη. Όταν η νεαρή αυτή κυρία ήλθε σε μένα, την νόμισα δεσποινίδα, και ξέρετε ότι το όνειρο κάθε δεσποινίδος, είναι να παντρευθώ. Έτσι, λοιπόν, κι' εγώ της προφήτευσα γάμο και πλούσιο μάλιστα. Φανταζόμουν ότι αυτό θά την εύχαριστούσε.

— Και τ' ά εμπόδια, και ο μεσηλιξ άνθρωπος, και το μεγάλο ταξίδι...

— Μά, κύριε δικαστά... για μια λίρα έπρεπε κάτι να πω δεν νομίζετε...

— Άρχετ' ά φώναξε ο δικαστής. Δεν νομίζω τίποτε, ξέρω μόνον ότι ο τρόπος με τον όποιον ρίχνετε τα χαρτιά δεν είναι τίμιος. Έπίσης σ' άποπεινάστε και για κατασκοπεία...

— Σας άρκίζομαι, κύριε...

— Σιωπή! Έπιπροσθέτως, είσθε έξ' νη, δεν έχετε πόρους ζωής. Θά άπελαθ' έτε εντός 24 ώρων!

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Και τί άλλο βλέπετε ρώτησε η κυρία Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ' έτό σου. Ύστερα, το πραγματικό όνομά της δεν είναι Μάγιερς, είναι Μάκ Λέρυ.

— Όλα αυτά μυρίζουν βορνοδοουλειά, είπε ο Έπιθεωρητής Μάκ Λέρυ όταν η γυναίκα του του διηγήθηκε τα διατρέξαντα. Βορνοδοουλειά. Η γρηά αυτή σάν πολύ να ενδιαφέρεται για το θ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΒ. ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

“Ακουγε τὰ λόγια τοῦ γιου τοῦ ὁ Τζάκομο κι' αἰσθανόταν τὴν ψυχὴ τοῦ νὰ σαράζει.

—“Αγαπῶ τὴν Καρολίνα, πατέρα. Τὴν ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς καρδιάς μου. γιὰ τὴν ἀξίζει. Καὶ μ' ἀγαπᾷ κι' αὐτὴ! Ὁ Τζάκομο χαμογέλασε πικρὰ.

—Τὰ νειάτα! ψέλλισε. Πόσο εἶναι ὠραία, πόσο εἶναι πρόσαχα τὰ νειάτα!

Κι' εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, σὰν νὰ μονολογοῦσε, χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὁ Ζοζέφ τὴ σημασία τους.

—Πατέρα, ἡ Καρολίνα εἶναι μιὰ χρυσὴ κοπέλλα!

Ὁ Τζάκομο ταράχθηκε. Κούνησε μὲ ἀπόγνωση τὸ κεφάλι κι' ἀποκοιμήθηκε ψιθυριστὰ.

—Αὐτὸ τὸ ξέρω! μάλιστα! ἔχεις δίκιο!

—Κι' ὕστερα χαϊδεύει τὸν ὦμο τοῦ παιδιοῦ τοῦ καὶ βγῆκε ἔξω.

Ἐνα ἀγγελικὸ χαμόγελο χαράχθηκε στὰ χεῖλη τοῦ Ζοζέφ καὶ βγῆκε κι' αὐτὸς ἔξω χαρούμενος καὶ γελαστὸς γιὰ νὰ πᾶν νὰ συναντήσῃ τὴν Καρολίνα καὶ νὰ τῆς πῇ τὰ λόγια τοῦ πατέρα τοῦ.

Ὁ Τζάκομο πῆγε σὲ μιὰ ταβέρνα, κάθισε μόνος σὲ μιὰ γωνία καὶ παράγγειλε κρασί. Εἶχε μιὰ στυγνὴ ἔκφραση στὸ πρόσωπό του κι' οἱ γροθιές του ἦσαν σφιγμένες.

—Τὸν ἀγαπᾷ βέβαια κι' αὐτὴ, ψιθύρισε μέσ' ἀπ' τὰ δόντια τοῦ.

Ἡ κατάσταση τοῦ Τζάκομο, ἦταν τραγικὴ. Ἡ γυναίκα τοῦ πέθανε ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα κι' ἔμεινε μόνος μὲ τὸ γιό τοῦ, τὸν Ζοζέφ. Ἡ Καρολίνα, ἦταν μιὰ μεστή γυναίκα, ὡς εἴκοσι ὀκτὼ χρόνων καὶ τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς κι' ὁ γιός τοῦ. Τὴν εἶχε δὴ μιὰ μέρα στὸν τραχηλὸ, μὲ γυμνά τὰ ὄμορφα μπράτσα καὶ τὰ ροδαλά πόδια κι' ἀπὸ τότε ἡ ὁμορφιά τῆς πῆρε τὸν νοῦ καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ. Δὲν ἄργησε ὁμως νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ Καρολίνα ἀγαποῦσε τὸν Ζοζέφ. Κι' ἂν τοῦ ἔμενε γι' αὐτὸ κάποια ἀμφιβολία τὰ λόγια τοῦ Ζοζέφ τὸν ἐβγαλαν ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ.

Παράγγειλε κι' ἄλλο κρασί κι' ἄδειαζε ἀπαντᾷ τὰ ποτήρια. Εἶχε μεθύσει πιά. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε ἱλαρὸ καὶ τὰ χεῖλη τοῦ χαμογελοῦσαν.

Τρικιλίζοντας γύρισε στὸ σπίτι τοῦ. Ὁ Ζοζέφ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Σκέφθηκε πὼς θάταν μὲ τὴν Καρολίνα κι' ἐσφίξε πάλι τὶς γροθιές τοῦ. Πλάγιασε, ἀλλὰ ἄργησε νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωῒ, τοῦ εἶπε μὲ συστολὴ ὁ Ζοζέφ πὼς ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

—Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, πατέρα. Κύτταξε τὸν γιό τοῦ μέσ' στὰ μάτια καὶ διάβασε αὐτὸ πὺν ἐτοιμαζόταν νὰ πῇ.

—Ὅθ' μοῦ μιλήσῃς πάλι γιὰ τὴν Καρολίνα, ἔ; ψιθύρισε κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

—“Ακριβῶς! Θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι... ὅτι... ἂν μοῦ δίνῃς τὴν εὐχὴ σου, θὰ τὴν παντρευθῶ.

Τὸ περίμενε. Τὰ γόνατα τοῦ Τζάκομο λύγισαν καὶ κάθισε ἐξουθενωμένος σὲ μιὰ καρέκλα. Ὁ Ζοζέφ τὸν παρακολουθοῦσε ἀνήσυχος, ἀποδίδοντας, βέβαια, ἀλλοῦ τὴν αἰτία τῆς ταραχῆς τοῦ.

“Ὡ! τί τραγικὴ στιγμή! Καὶ τώρα τί ἔπρεπε νὰ κἀνῃ; Νὰ ἀρνηθῇ; Ὅθ' ἦταν μάταιο καὶ ὑποπιπ. Ὡστε μόνο μιὰ λύσις ὑπῆρχε. Νὰ δεχθῇ!

Ἐφερε τὰ χεῖρα στὸ κεφάλι ἐσφίξε τοὺς κροτάφους τοῦ, πὺν ἔβαιναν κι' εἶπε κομπιαστὰ καὶ ψιθυριστὰ.

—Καλὰ, παιδί μου, πάρε τὴν γυναίκα σου τὴν Καρολίνα. Τῆς ἀξίζει!

Ὁ Ζοζέφ ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ τοῦ. “Αρπάξε! τὰ

χεῖρα τοῦ πατέρα τοῦ καὶ τὰ φιλοῦσε ἀδιάκοπα, ἐνῶ τοῦ ἔλεγε.

—Σ' εὐχαριστῶ, πατέρα, σ' εὐχαριστῶ! Μὲ κάνεις εὐτυχισμένο!

Ὁ Τζάκομο δεχόταν ἀκίνητος τὰ χάρδια, ἔχοντας προσηλωμένο σὲ μιὰ γωνία τὸ βλέμμα καὶ χαμογελώντας πικρὰ...

Ὁ Τζάκομο τὸ καταλάβαινε πολὺ καλά. Αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν μπορούσε νὰ ἐξακολουθήσῃ! Μέσα στὸ ἴδιο σπίτι ζοῦσαν τρεῖς ἄνθρωποι, πὺν ἀντεπροσώπευαν ἕναν ὁλόκληρο κόσμον ὁ καθεῖνας.

Ἡ Καρολίνα, ἡ γυναίκα πὺν ἄναβε μὲ τὴν παρουσίᾳ τῆς τοῦς πόθους, ὁ Ζοζέφ ὁ ἄνδρας πὺν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τρυπᾷ τὶς ὁμορφιές τῆς Καρολίνας κι' αὐτὸς, ὁ τραγικὸς ἄνθρωπος πὺν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ βλέπῃ τὴν γυναίκα πὺν ἀγαποῦσε, στὴν ἀγκυλιά τοῦ γιου τοῦ!

Ἐβλεπε κάθε μέρα ὁ Τζάκομο τὴν Καρολίνα πεσμένη γόνατα τοῦ Ζοζέφ, ἔχοντας τὰ χεῖλη τῆς δεμμένα μὲ τὰ δικά του κι' ἡ ζήλεια καὶ τὸ μῖσος τὸν συγκλόνιζαν καὶ τὸν τυφλοῦσαν. Τοὺς ἔβλεπε νὰ κυττάζονται μὲ λαχτάρα. “Ακουγε τὰ κρυφὰ μιλήματά τους, τοὺς ἀναστεναγμούς τους καὶ δὲν δίστασε νὰ πᾶρῃ τὴν ἀπόφασή τοῦ.

Ἡ Καρολίνα ἐπρεπε νὰ βγῇ ἀπ' τὴ μέση νὰ φύγῃ καὶ νὰ χαθῇ! Ναι! Ὅθ' ἦταν σκότωνα, γιὰ νὰ δόσῃ ἕνα τέρμα στὸ ψυχικὸ τοῦ μαρτύριο. Ἦταν ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου, ἡ γυναίκα, πὺν ἦρθε νὰ τοῦ κλέψῃ τὴν ἡρεμία καὶ τὴν γαλήνη.

Ὁ γιαιτρός, πὺν ἦρθε νὰ δῇ τὴν Καρολίνα, ἔκανε ἕνα μορφασμὸ ἀπογοῆς τεύσεως.

—Δυστυχῶς, εἶπε, εἶναι πολὺ ἀργά! Κι' ἡ Καρολίνα πέθανε, ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἀρρώστεια. Ὁ Ζοζέφ, δὲν μπορούσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ κτύπημα. Καθόταν σὲ μιὰ γωνία κι' ἔκλαιγε, πολλή. Τίποτε δὲν μπορούσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Ὁ Τζάκομο δὲν ἄφηνε στιγμή μόνον τοῦ τὸν γιό τοῦ καὶ κυττοῦσε ἀμίλητος καὶ σκυθρωπός.

Ἀφοῦ πέρασαν λίγες μέρες, ὁ Τζάκομο ἄρχισε πάλι τὴν κανονικὴν τοῦ ζωῆ. Κι' ὅλα τὰ βράδια πῆγαινε στὴν ταβέρνα κι' ἄδειαζε τὰ ποτήρια ἀπαντᾷ.

Κάποιο βράδυ, ὁ Τζάκομο γύρισε, ὡς πὺς πάντα, τρικιλίζοντας. Μὲ κόπο γδύθηκε καὶ ἐξάπλωσε βαρὺς στὸ κρεβάτι τοῦ.

Μὰ ἴσως γιὰ τὴν ἦταν μεθυσμένος, ἴσως γιὰ τὴν ἐνοίωθε τύψεις συνειδήσεως, ἄρχισε νὰ παραμιλῇ. “Ὁ Ζοζέφ τρόμαξε. “Ανασηκώθηκε στὸ κρεβάτι τοῦ κι' ἀκούσε τὸν πατέρα τοῦ νὰ λέη.

—Ναι! ἐγὼ σκότωσα τὴν Καρολίνα! Τὴν δηλητηρίασα, γιὰ τὴν ἀγαποῦσα. Δὲν μπορούσα νὰ κάνω διαφορετικὰ! Δὲν μπορούσα νὰ τὴν βλέπω στὸ ἴδιο κρεβάτι μὲ τὸν γιό μου!

Ὁ Ζοζέφ ἀπολιθώθηκε. Τὰ λόγια τοῦ πατέρα τοῦ, τοῦ ἀπεκάλυπταν ἕνα ὁλόκληρο δράμα, πὺν αὐτὸς δὲν τὸ εἶχε ποτὲ φαντασθῇ.

Σηκώθηκε σὰν χαμένος ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ, ντύθηκε καὶ περιέμενε νὰ ξημερώσῃ.

Ὅταν, ἀργὰ τὴν ἄλλη μέρα, σηκώθηκε κι' ὁ πατέρας τοῦ μὲ μιὰ σκληρὴ ἔκφραση στὸ πρόσωπο, τοῦ ἀπήγγειλε τὸ κατηγορητήριό τοῦ.

—Σκότωσες τὴν ἀγάπην μου, χωρὶς νὰ λογαριάσῃς πὼς θὰ σκότωνες γιὰ πάντα τὴν χαρὰ μου! Φέρθηκες ὅχι σὰν πατέρας, ἀλλὰ σὰν σάτυρος! Σὲ μισῶ!

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 2324)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μέσα στὴ στοὰ ἡ-
ταν συγκεντρω-
μένος ἕνας μεγάλος ὄμιλος
νέων. “Ακουγαν τὸν
φιλόσοφο Εὐφορίωνα, πὺν μι-
λοῦσε γιὰ τὶς χάρες τῆς γυναι-
κας καὶ γιὰ τὴν ματαιότητά τῆς
ζωῆς.

—Ποτέ, τόνιζε, δὲν πρέπει
νὰ γίνεται κανεὶς ὑποχείριος μιᾶς
γυναίκας. Ἡ ζωὴ τοῦ, τότε, δὲν
θᾶξῃ καμμιὰ σημασία, οὔτε γιὰ
τὴν πατρίδα, οὔτε γιὰ τοὺς φί-
λους τοῦ.

Μέσα στοὺς ἀκροατὰς ἦταν
κι' ὁ “Ιδας, τὸ ὠραῖο παλληκάρι, ὁ
ἀνίκητος στοὺς ἀγῶνες καὶ στὸν
λόγον.

—Ὡ, πόσο δίκιο ἔχει ὁ Εὐ-
φορίων, ψιθύρισε σ' αὐτὸ ἕνός
φίλου τοῦ ὁ “Ιδας. Ἐνῶ ποτὲ δὲν
θᾶ ἔχενοῦσα τὸν ἑαυτὸ μου, στὴν
ἀγκυλιά μιᾶς γυναίκας.

Ὅταν ὁ Εὐφορίων ἐτελείω-
σε τὴν διδασκαλίαν τοῦ, οἱ μαθη-
ταὶ τοῦ χύθηκαν μέσα στοὺς δρό-
μους τῆς ἀγορᾶς, ὡς ἕνα με-
λισσι.

Ὁ “Ιδας μὲ τοὺς φίλους τοῦ
ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ κέντρον
τῆς ἀγορᾶς καὶ ἐκεῖ συνήνεσαν
τὸν Πολύδωρον.

—Χαίρετε, παιδιά τῶν δοξα-
σμένων προγόνων, τοὺς εἶπε.

Ἐκεῖνοι τοῦ ἀνταπέδωσαν
τὸν χαιρετισμὸν κι' ἄρχισαν μιὰ
φιλικὴ συζήτηση. Ὁ Πολύδωρος

εἶχε νὰ τοὺς πῇ ἕνα σπουδαῖο
νέο. Ἀπὸ τὴν Κόρινθο ἦρθε ἡ
περίφηρη εταίρα Λυτώ, πὺν ἡ ὁμορφιά τῆς ἦταν πῶς φωτεινὴ
ἀπὸ τὸν ἥλιον κι' οἱ φιλόσοφοι κι' οἱ
καλλιτέχνες σεργιόταν στὰ
πόδια τῆς.

Ὁ “Ιδας γέλασε μὲ τὰ λόγια τοῦ Πολύδωρου.

—Θάθελα κι' ἐγὼ νὰ τὴν γνωρίσω, εἶπε, γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξω
πόσο ἀνίσχυρη εἶναι ἡ ὁμορφιά τῆς γιὰ νὰ μὲ δελεάσῃ.

Ὁ Πολύδωρος κι' οἱ ἄλλοι φίλοι διαμαρτυρήθηκαν. Ἦσαν
ὅτι ὁ “Ιδας, παρ' ὅτι κι' ἂν ἔλεγε, εἶχε ψυχὴ αἰσθηματικὴ καὶ
δὲν ἤθελε νὰ βρεθῇ ἀντιμέτωπος μὲ τὴν θεῖα Λυτὴν.

—Τί σέχεις ἔχεις ἐσὺ μὲ μιὰ εταίρα, εἶπε, στὸν “Ιδα ὁ φίλος
τοῦ Κρέων. Τὰ νάματα τῆς ζωῆς, μὲν εἶναι νὰ τὰ ρουφήξῃς καὶ
ἀπ' ἄλλου. Δὲν πρέπει νὰ πᾶς κοντὰ τῆς, ἔστω κι' ἂν ἔχῃς τὸν
σκοπὸν γιὰ νὰ τὴν ταπεινώσῃς.

Μὰ ὁ “Ιδας δὲν ἄκουγε τίποτε.

—Θέλω ν' ἀποδείξω, εἶπε, ὅτι τὸ πνεῦμα δὲν σκλαβώνεται
ποτέ ἀπ' τὴν ὕλη!

Ὁ “Ιδας χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Λυτῆς, ἔχοντας ἕνα χαμόγε-
λο ὑπερηφάνειας στὰ χεῖλη.

—Ποῖος εἶσαι ἐσὺ; τὸν ρώτησε ἡ δούλη.

—Κάποιος πὺν θέλει νὰ γνωρίσῃ τὴν κυρία σου, τῆς ἀπάντησε.

Ὅταν ὁ “Ιδας ἀντίκρουσε τὴν Λυτὴν, ἔμεινε κυριολεκτικὰ ἄφω-
νος. Ἡ εταίρα ἦταν ἐξαπλωμένη ἐπάνω στὸ ἀνάκλιτρό τῆς κι' ἡ
ἐσθῆτά τῆς ἄφηνε νὰ φαίνεται ὅλος ὁ ἄσπρος λαιμὸς τῆς καὶ τὰ
φειδίσια μπράτσα τῆς.

Τὸ χαμόγελο ἔσβυσε ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ νέου, ἐνῶ στὰ χεῖλη
τῆς εταίρας, τὸ δικὸ τῆς γινόταν πῶς ὑπερήφανο, πῶς θριαμ-
βευτικὸ.

—Κάθισε, ἐδῶ κοντὰ μου, νέε μου, τοῦ εἶπε καὶ τοῦ ἔδειξε
τὴν βάση τοῦ ἀνακλίντρον τῆς.

Ὁ “Ιδας ἐκάθισε σαστισμένος καὶ δὲν μπορούσε ν' ἀρθρώσῃ
μιὰ λέξη. Οἱ φιλοσοφικοὶ ἀφορισμοὶ τοῦ Εὐφορίωνος σβύστηκαν
ἀπὸ τὴν μνήμη τοῦ κι' ὁ πόθος, γι' αὐτὸ τὸ ἀγαλματώδες κορμί,
τοῦ κέντησε τὴν ψυχὴ.

Ἡ Λυτὴ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῇ μὲ μεγάλη εὐφράδεια γιὰ τὶς
γλύκες τῆς ζωῆς κι' ἐκεῖνος τὴν ἀκούγε σὰν χαμένος. “Αθελά τοῦ
ἔφερε τὰ χεῖρα στὰ γόνατά τῆς καὶ δὲν μπόρεσε νὰ πνίξῃ τὴν ἐπι-
θυμία νὰ τὴν χαϊδέψῃ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΣΩΜΕΡΣΕΤ ΜΩΜ

ΕΡΩΣ ΕΤΑΙΡΑΣ

—Εἶσαι πολὺ ὠραία, Λυ-
τώ, τραύλισε. Καλλίτερα νὰ
μὴ σὲ γνῶρίζα ποτέ!

—Ὁχι, νέε μου, τοῦ ἀ-
πάντησε, ποτὲ νὰ μὴ διώχνῃς ἐκεῖ-
νο, πὺν σ' εὐχαριστεῖ, ἔστω κι' ἂν
ἡ ἀπόκτησίς τοῦ δὲν σοῦ εἶναι καὶ
τόσο ἀνώδυνη.

Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ “Ι-
δας ἀγάπησε μὲ θέριμν τὴ Λυτὴν.
Δὲν μπορούσε ν' ἀφήσῃ νὰ περάσῃ
μέρα, χωρὶς νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα
τῆς. Οἱ φίλοι τοῦ ἀνησυχοῦσαν γι'
αὐτὸ, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε ν' ἀ-
κούσῃ λόγον κακὸν γιὰ τὴν Λυτὴν. Καὶ
σ' αὐτὸν τὸν Εὐφορίωνα φέρθηκε
ἄγρευτα, ὅταν ζήτησε νὰ τοῦ δόσῃ
τὴν συμβουλὴν τοῦ.

—Ἡ φιλοσοφία σου, τοῦ εἶπε,
εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.
Τὰ νειάτα δὲν μποροῦν νὰ πειθα-
ρχήσουν στὴν γεροντικὴ λογικὴν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Λυτὴ, εἶναι ἀλή-
θεια, ἀγάπησε τὸν “Ιδα. Κι' ὅταν οἱ
ἐταῖρες ἀγαποῦν, τὸ πάθος τοὺς ξε-
περνᾷ κάθε ὄριο λογικῆς.

Ὅμως ὁ “Ιδας δὲν μπορούσε
νὰ πιστέψῃ ὅτι ἡ εταίρα τὸν ἀγα-
ποῦσε πραγματικά. Δὲν τὸ ἐπίστευε,
ἂν κι' ἄλλαξε, ἐκείνη, ζωὴ καὶ δὲν
δεχότανε πιά κανένα. Καὶ τὸ σαρά
κι τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ζήλειος
τοῦ σπάρταζε ἀδιάκοπα τὴν ψυχὴ.

—Θέλει νὰ σὲ δῇ ὁ Φιλόδο-
ρος, εἶπε ἡ δούλη στὴν Λυτὴν.

Ἐκείνη ταράχθηκε. Ὁ Φιλό-
δωρος ἦταν ἄλλοτε ἕνας ἐραστής τῆς
καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀντικρύσῃ, γιὰ

νὰ τῆς θυμίσῃ τὶς παλῆς τῆς ἀμαρτίες. Ἐπειτα φοβόταν καὶ τὸν
“Ιδα, πὺν τὴν ζήλευε.

—Πᾶς στὸν Φιλόδωρον, πὺς δὲν θέλω νὰ τὸν δῶ, τὴν διέταξε
Μὰ ἐκεῖνος εἶχε μὴν κι' ὅλας μέσα στὸν θάλαμό τῆς καὶ κά-
θισε κοντὰ τῆς.

—Δὲν εἶμαι πιά ἡ Λυτὴ ἡ εταίρα, εἶπε ἡ γυναίκα ἀνήσυχη
στὸν παλῶ ἐραστὴ τῆς. Τώρα λατρεύω ἕναν ἄνθρωπον καὶ τοῦ εἶ-
μαι ἀφωσιωμένη ὡς ἕνα σκυλί.

—Αὐτὸ τὸ ἀκούσα, τῆς ἀπήντησε ἐκεῖνος. Ἐγὼ δὲν πέρασα,
παρὰ μόνο γιὰ νὰ σὲ δῶ.

Πρὶν εἰποῦν τίποτε ἄλλο μῆλκε μέσα ὁ “Ιδας ἡ Λυτὴν ὡχρία
σε. Ἐτρεξε κοντὰ τοῦ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, ἐκεῖνος ὁμως τὴν ἀπώθησε.

—Μὴ ξεχνᾷς πὺς εἶναι κι' ἄλλος ἐδῶ, τῆς εἶπε.

Ὁ Φιλόδωρος σηκώθηκε, ἔτριξε στὸν ὦμον τὸν χιτῶνά τοῦ,
χαίρεισε κι' ἔφυγε.

Τότε ὁ “Ιδας ἐξέσπασε.

—Ἦσουν καὶ θὰ εἶσαι πάντα εταίρα, φώναξε στὴν Λυτὴν, πὺν
εἶχε γίνῃ πῶς πολὺ ὡχρή.

—Σὲ βεβαίω, τραύλισε κλαίοντας πὺς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦρθε
ἐδῶ, χωρὶς νὰ τὸν περιμένω.

—Δες ψέμματα!

—Ὁχι! Σ' ἀγαπῶ καὶ λέω τὴν ἀλήθεια. Ἀφήσε γιὰ χάριν σου
τὰ πάντα κι' ἀφωσιώθηκα σὲ σένα. “Ιδα, πίστεψε πὺς σ' ἀγαπῶ!

—Λες ψέμματα, ὡς ὅλες οἱ ἑστίρες.

—Μὰ ἐπὶ τέλους, ψέλλισε ἡ Λυτὴν, ἐνῶ τὰ δάκρυα αὐλάκωναν τὸ
ὠραῖόν τῆς πρόσωπο. Τί θές νὰ κάνω, γιὰ νὰ μὲ πιστέψῃς;

—Ναί, θέλω μιὰ ἀπόδειξη, εἶπε ὁ “Ιδας. Θέλω νὰ μὲ κἀνῃς νὰ
πιστέψω πὺς μ' ἀγαπᾷς!

Ὁ “Ιδας μῆλκε βαρὺθυμος στὸ σπίτι τῆς Λυτῆς. Προχώρησε,
μέσα χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανένα. Ἀπόρησε κι' ἀνήσυχος, ἀπὸ κακὰ
προαισθήματα, ἔτριξε σ' ὅλους τοὺς θαλάμους. Στὸ λουτρό στάθηκε
ἀποτοβολωμένος. Ἡ Λυτὴ κοιτόταν νσηρὴ μ' ἕνα μαχαῖρι καρφὸν
μένο στὰ ὠρτά τῆς στήθῃ. Σὲ μιὰ πλάκα, δίπλα τῆς, ἦταν χα-
ραγμένα αὐτὰ τὰ λόγια.

—“Ιδα, τώρα, τουλάχιστον, σοῦ ἀπέδειξα, πιστεύω, πὺς σ' ἀγαπῶ!

Λυτὴν.

ΣΩΜΕΡΣΕΤ ΜΩΜ

2287

Καρδιά στη Φλόγα

ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Και ποιος τούς τα είπε όλα αυτά;
—Εγώ, σήμερα το πρωί.
—Σε ποιόν;
—Στην αδελφή σου και στον κηδεμόνα σου. Πήγα και τούς βρήκα.
—Και τί έσυμφωνήσατε;
—Νά έλθω εγώ έδω και να σου μιλήσω και να γυρίσω όταν θάλθη να σε ζητήσει ο Κάισαρ Δίας.
—Ωραίο σχέδιο, είπε η νέα με ύφος παγερό. Είναι πρακτικό και απλό. Πολύ καλά! Πολύ καλά! Έπληγες στους δικούς μου και κατηγορήσες έμένα και έδικαιο λόγους τόν έαυτό σου. Τους καθυσύχασες. Καλά! Είμαι μια τρελή που έκανε μια παιδική άταξία, εύτυχως χωρίς σοβαρές συνέπειες. Με κατήγγειλες άντι να φύγεις μαζί μου. Είσαι τίμιος άνθρωπος! Έκανες λαμπρά. Όλα έδωροθήσαν θαυμάσια. Θα γυρίσω στο σπίτι μου μαζί με τόν Κάισαρ Δίας, σάν να είχα κάνει καμιά άθωα έκδρομή. Έχεις δίκιο! Έχει δίκιο κι' ο κηδεμόνας μου! και η Λαύρα κι' αυτή έχει δίκιο. Αυτή δέν δραπετεύει! Αυτή δέν αγαπάει κανέναν! αυτή περιφρονά τόν έρωτα. Όλοι έχουν δίκιο μόνον εγώ έχω άδικο! Έσύ—και τούρριξε βλέμμα κεραυνοβόλο—έσύ πήγαινε!
—Άννα, Άννα μη με διώχνεις!
—Πήγαινε! Η άνανδρία σου είναι πλήρης!
—Νά μη χωρίσωμε έτσι!..
—Φύγε!
—Άννα ότι έκανα, τó έκανα για σένα, για τó καλό σου. Τώρα με καταρῶσαι! άργότερα θα με δικαιώσης! είμαι πολύ τίμιος, αυτό είναι τó σφάλμά μου.
—Δέν σε γνωρίζω πλέον... πήγαινε στο καλό.
—Τί θα κάνεις μοναχή σου έδω!
—Αυτό δέν σ' ενδιαφέρει! άντίο!
—Άφησέ με να περιμένω τόν Κάισαρα Δίας..
—Αν δέν φύγεις άμέσως, άνοιγω τó παράθυρο και πέφτω κάτω. Διάλεξε.
Τό είπε αυτό με τόση άταραξία, ώστε ο Ίουστίνος έννόησε ότι μιλούσε σοβαρά.
—Έχε γεια λοιπόν!
—Στό καλό.
Στεκόταν όρθια, στο μέσον του δωματίου, κατακίτρινη, με τά μάγουλα και τούς κροτάφους κατάστικτους από κόκκινες βούλες! τόν είδε να βγαίνει και τόν άκουσε να κατεβαίνει τη σκάλα με βήματα βαρά και άσταθές. Τότε έπλησίασε στο παράθυρο και έκύτταξε: μια σκιά βγήκε στη μικρή πλατεία που ήταν μπροστά στο ξενοδοχείο! ήταν αυτός. Έσταμάτησε για μια στιγμή, σάν να έπεριμένε κάποιον, έρριξε παρατεταμένο βλέμμα, στά παραθύρα του διαμερίσματος της Άννας, μη ξέροντας τί να κάνει, έπειτα έπροχώρησε προς την οδόν Άννουντσιάτας, σάν σκιά λυπημένη και πάσχουσα, τραυματισμένη θανασίμως, μόλις όρατή μέσα στο λυκόφως, σάν νάμπαινε, στην αλωνία μόνωση, στά σκότη, στη σιγή.
Η Άννα τόν άκολούθησε με τó βλέμμα έως ότου έξηφανίσθη. Τότε σωριάστηκε στο ντιάνι, δαγκάνοντας τά προσέφαλα για

να μη φωνάξη με τά μάτια ξηρά, με φλογισμένο τó κεφάλι. Έκαιγε όλη, την έπνιγε δυνατός πυρετός και της έφαίνετο ότι άκουγε τη σάρκα της να λυώνη και ν' αναλύεται από τόν παλμό τών φλογισμένων φλεβών της. Έκλαιγε ήσυχα, σάν παιδί, που τούχουν κάνει κάποια μεγάλη άδικία. Μερικές στιγμές έτρεμε άπό ταραχή, γιατί θυμότανε ότι θα έρχότανε ο Κάισαρ Δίας, άλλοτε πάλι άναστενάζε γιατί συλλαγίζότανε πώς είχε δώσει την ψυχή της, σ' εκείνον τόν άθλιο... Διαρκώς όμως, μέσα στις έκρήξεις εκείνες τού πόνου, ξαναρχότανε στο νοῦ της μια έναγωνίος, μοιραία, άδυσώπητος φράσις: δόλα έτελείωσαν! δόλα έτελείωσαν!

Τήν επανέλαμβανε μεγαλοφώνως, χωρίς να θέλη και η φωνή της, εκείνη ή βραχνή, ή βραχνή και ραγισμένη, την έφόβιζε. Όλα έτελείωσαν! Όλα! Τά λόγια αυτά είχαν την φοικαλέα άπήχηση σφυριού, που καρφώνει τó φέρετρο, πέτρες επιτύμβιας, που πέφτει σε άνοιχτό τάφο. Όλα έτελείωσαν! Ήταν ο τελευταίος άποχαιρετισμός προς τó παρελθόν και τó μέλλον, ο ψίθυρος νεκρωσίμου δέησης, ή έπιμνημόσυνη ευχή ύπομονετικής χριστιανικής, ψυχής. Και οι τρείς αυτές λέξεις ξανάρχισαν σάν άμίλητη επανάληψη, θανατικής καταδίκης.

Ο ύπνρέτης πήγε και την ρώτησε άν θαύφευγε με τó τραίνο, τού άπέντησε, ότι ίσως κάποιος θαρχότανε να την πάρη. Και έπειδή τó φώς την έμπόδιζε τώρα, μπήκε ψηλαφιστά στο άλλο δωμάτιο κι' έπεσε σ' ένα κάθισμα τó σκοτάδι την έκανε να αισθανεί βαρύτερα την έγκατέλειψη και τή μόνωση.

Όλα είχαν τελειώσει, όλα! Φοβερή άπογοήτευσις την έκυρίευε, την συνέτριβε τά στερεωμένα και φλογισμένα μάτια της, δέν είχαν δάκρυα πλέον, από τόν συγγμένο λάφυρα της, δέν έυρισκαν διέξοδο οι λυγμοί. Της φαινότανε ότι μέσα στη ψυχή της συνετελείτο κρυφά κάποια καταστροφή, άγρή εργασία έκμηδενίσιας. Όλα είχαν τελειώσει. Όλα έτελείωσαν και μέσα της, στο έπιζών αυτό θύμα τού άτυχούς έρωτος, τó έργον της είμαρμένης συνεπληρώνετο, σπάζοντας τó μίσος, την υπερηφάνεια, τή στοργή και μὴν αφήνοντας σ' αυτήν παρά την έγκαρτέρηση και την έλπίδα τού θανάτου.

Η Άννα Άκουαβίβα έσκυψε τó κεφάλι και έπερίμενε. Όλα έτελείωσαν κι' αυτή ή ίδια έμελλε να τελειώσει από τόν έρωτα, άφ' ου δέν μπόρεσε να ζήσει με τόν έρωτα. Μόνη στο σκοτάδι, μέσα εις ένα έλεινó ξενοδοχείο, τριγυρισμένη από άγνωστούς, έγκαταλειμμένη από όλους όσους είχε αγαπήσει, τιμωρημένη γιατί έζήτησε πολλó από τη ζωή, βασανιζόμενη από πυρετό που της φλόγιζε τόν εγκέφαλο και την καρδιά, άκίνητη σάν πτώμα ή νεαρή κόρη, επέθαινε χωρίς καμιά βοήθεια. Και χαμένη μέσα στη σιγή, δέν έγύρευε τίποτα.

Έτσι αυτή που άμύρτησε με την έλπίδα και τόν πόνο, έτιμωρείτο αυτή που άνέβασε τó θνητό και έφήμερο δημιούργημα έως τόν ίδιο τόν Πλάστη ή άμαρτωλή της καρδιάς και της φαντασίας, ψυχορραγούσε άνάμεσα σε ξένους. Και δέν παρεπονείτο γι' αυτό, δέν ήξερε πλέον τίποτα! αισθανότανε μόνον ότι ή δύναμις και ή θέλησίς της επνίγοντο μέσα σε σφοδρή άνεμοζάλη. Όχι! δέν ήξερε τίποτα. Είχε σκιάσει τó κεφάλι, είχε κλείσει τά μάτια και τó πόν έβυθίζετο. Δέν άκουσε ούτε καν τόν κρότον άμά,

ξης που έρχότανε από τó Τόρε της Άννουντσιάτας και σταμάτησε μπροστά στο ξενοδοχείο. Δέν άκουσε την πόρτα που άνοιξε, ούτε την φοβισμένη φωνή που την καλούσε.

—Άννα! Άννα!

Δέν έδόθη καμιά άπάντησις. Ο νεοφερμένος έπλησίασε στο σκοτεινό δωμάτιο κι' επανέλαβε έναγωνίως.

—Άννα! πού είσαι λοιπόν;

Και πάλι ήσυχία. Τότε εκείνος έπηρε τη λάμπα και μπήκε γυρεύοντας την νέα με άνήσυχα βλέματα. Έκείνη τόν είδε και με άίσιευτη προσπάθεια της θελήσεώς της, ένίκησε την έξάντλησή της. Έσηκώθη, έκανε δυό—τρία βήματα τρικλίζοντας και έσωριάσθη στα πόδια τού Κάισαρος Δίας λέγοντας:

—Συγχωρήστέ με! συγχωρήστέ με!

Άορίστος στη ζάλη τού πυρετού της, άκουσε τόν κηδεμόνα της να ψιθυρίζει για πρώτη φορά με στοργή.

—Καϋμένο παιδί!..

Ένα άνδρικό χέρι την έσήκωσε κι' άκούμπησε πατρικά στα μαλλιά της! όλα αυτά συνέβησαν δυσδιάκριτα, σάν μέσα σε μια νεφέλη. Έπηκολούθησε διάλειμμα άναισθησίας, μ' όλους τούς τιναγμούς της άμάξης που έρχε νύκτα στην οδόν που έρρενε στην Νεάπολι. Κάπου—κάπου ένα παγερό χέρι έπιανε τά δάκτυλά της, που έκαιαν και τά χείδευε ήρεμα. Μερικές φορές πάλι, τó ίδιο χέρι άκούμπουσε στο μέτωπό της, σάν να ήθελε να μετριάσει τή φλόγα του. Η νέα αισθανότανε τότε μια έντύπωση δροσιάς και τίποτε άλλο. Τά βλέφαρά της, ήταν βαρεία σάν μολύβι κι' αισθανότανε βάρος στο στήθος της, στα χέρια, στα πόδια, έπειτα γενικά σ' όλο τó σώμα! τά χείλη της ήταν ξερά και πρισιμένα, τ' αυτιά της έβούιζαν κι' έκουδούνιζαν. Της ήταν άδύνατον ν' άρθώσει λέξη.

Η άμαξα έσταμάτησε ξαφνικά και η Άννα έννόησε ότι την άνέβασαν ψηλά, πολύ ψηλά. Και πάλι τότε σάν να σήκωνε ένα δολόκληρο βουνό, άνοιξε τά μάτια της. Στην πόρτα τού σπιτιού της, που ήταν όρθάνοικη και άπλετα φωτισμένη, είδε ένα λευκό πρόσωπο παρθένου, που τó έπλαισίωσαν κύματα ξανθών μαλλιών, μια λευκή μορφή που χαμογελούσε. Η άσθενής ή δραπέτις έψέλλισε.

—Λαύρα, συγχωρήσέ με...

—Καίμένη άδελφούλα μου! έπιθύρισε μιό φωνή μελωδική και δυό δροσερά χείλη άκούμπησαν στα μάγουλα της άρρωστης. Έπειτα ή ψυχή και ή αίσθησις της Άννας έχάθηκαν μέσα στα πυκνά και ζοφερά σκοτάδια.

Η Άννα Άκουαβίβα επάλαισε επί τρείς έβδομάδες με τó

θάνατο, αλλά δέν επέθαινε. Ο έξανθηματικός πυρετός έλαττώθη σιγά—σιγά, οι μαύρες κηλίδες, που έσκεπάζαν τó σώμα της έξερίθηκαν κι' έπειτα άκολούθησαν, θανάσιμη όχρότης διέχυθη στη μορφή της.

Τά χείλη της, τ' αυτιά της, μαγουλά της; έγιναν άναιμικά, ένα μαύρο στεφάνι διεγράφηκε στα μάτια της που άκόμα δέν άνοιγαν. Πολλές φορές από τά κλεισμένα βλέφαρά της, ξέφευγαν δάκρυα πούβρεχαν τά μάγουλα και τó λαιμό της και δέν μίλαγε, δέν παρεπονείτο, δέν έστέναζε καν. Ήσαν δάκρυα άφωνα, που άνέβαιναν από την καρδιά στα μάτια της, σάν κύμα ήσυχο, συνεχές, άστείρευτο.

Ο Κάισαρ Δίας, κατά την διάρκεια της άσθενείας της, άφησε όλες τις κοσμικές συνήθειές του, που άπασχολούσαν τó μεγαλύτερο μέρος τού άνύπανδρου έκείνου γλεντιέ κι' έπήγαινε να ζητήσει πληροφορίες για την κατάσταση της Άννας.

Τά δυό κορίτσια δέν είχαν κανένα συγγενή. Ο Κάισαρ Δίας ήταν φίλος τού πατέρα τους, ο οποίος μετά τόν θάνατο της μητέ,

ρας των, έφθειρε την υγεία του σάν γλέντια και πριν πεθάνη τόν παρεκάλεσε να έπιβλέπη τις κόρες του. Ήταν ο σύντροφος τών διασκεδάσεων και της άκολασίας του, άλλ' ήτο μυαλωμένος, μ' όλες τις παρεκτροπές του και θα έφρόντιζε να τις παντρέψει καλά.

Μ' όλη τη στενοχώρια του, να είναι κηδεμών, αυτός, που δέν θέλησε ποτέ να άποκτήση οικογένεια κι' έζούσε με τά εισοδήματά του, γλεντώντας, αυτός που είχε ρυθμίσει έτσι τη ζωή του, ώστε να μὴν τόν ταραξει κανένα υπερβολικάίσθημα, κανέναν άχαλίνωτο έρωτα, ούτε κανένο πάθος, περιποιείτο τά δυό κορίτσια, έφρόντιζε γι' αυτά, αλλά σπανίως έβγαине μαζί τους.

Δέν τις άγαπούσε. Πολύ λίγο τις ήξερε και τούς φερνόταν με την κρυφή περιφρόνηση που αισθάνονται οι φιλήδονοι για τά κορίτσια που είναι σε ήλικία γάμου, έκρατούσε άπέναντί τους, στάση άυστηρή και σφοδρή. Έπειτα άρχισε να τις σπουδάξη. Η Λαύρα ήταν σταθερού χαρακτήρος, υπερήφανη και άπογοητευμένη, σάν να είχε περάσει μια δολόκληρη ζωή άηδίας και άπογοητεύσεως και ο χαρκτηράς της τού άρεσε, γιατί έμοιαζε με τó δικό του. Η δέ φύσις της Άννας, ή άπροσποίητη, ή ευθεία, ή φιλοτάραχη, ή περιπαθής, ή ίκανή να έξαφθή από μια μελωδία, από μια τοπογραφία, από μια λέξη ή έαν πόνον, ή όρμητική και φλογερή και γενναία ψυχή εκείνη τού φαινότανε τόσο έπιλήξιμη—κι' αυτός άγαπούσε τόσο πολύ τó άνεπίληπτο!—τόσον άλλόκοτη, τόσον άταίριαστη, με κάθε νόμον, με κάθε κανόνα, με κάθε εύρέπεια, ώστε αισθανότανε προς αυτήν κάποια άποστροφή. Κι' άπέναντί της ήταν πιό άκαμτεος και πιό άυστηρός.

Ήταν θυμόα άληθινό να βρισκονται τά δυό όντα εκείνα, τó ένα κοντά στο άλλο, χωρίς να συγκρούονται. Και όταν ή Άννα και ο Κάισαρ συνεκοιούντο αυτή έλεγε «ίσως νάχη δίκιο»! Έκείνος, που θεωρούσε άνοφελές να συζητά μαζί της, μουρμούριζε «τί σημαίνει»;

Δέν συγκατετέθη να γίνη ο γάμος της με τόν Ίουστίνον κι' όταν εκείνη τόν άκολούθησε θυσιάζοντας όλα, άπόρησε. Υπήρχε λοιπόν μια τέτοια δύναμις που να περιφρονή τόν πλούτον και την ζωή; Όταν έπήγαινε στην Πομπηία να την πάρη, έσκεπτετο ότι ίσως να μὴν την είχε έπιβλέψει όσον έπρεπε και κατέληξε να συμπεράνη ότι ή δυστυχισμένη εκείνη είχε δικαιώματα επί τού οίκτου του.

Όταν λοιπόν την ξανάφερε στο μεγάλο Τζερολιμάνι, έσύστησε στην αδελφή της και στην Στέλλα Μαρτίνι, να φανούν έπιεικείς, άφ' ου τόν έχε μετανοήσει, ώστε ν' άρρωστήση βαρεία.

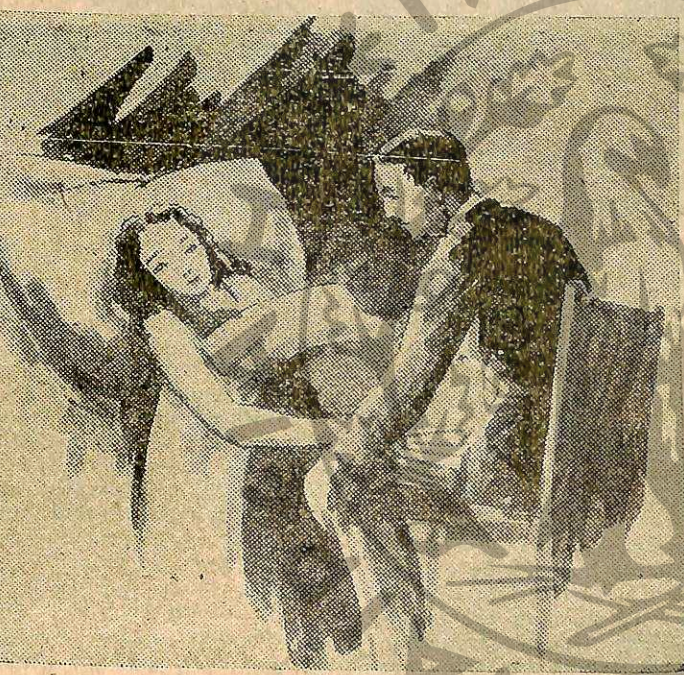
Η Λαύρα Άκουαβίβα, σιωπηλή και σκεπτική, με σκοτεινά τά μεγάλα γαλανά μάτια της, με διαρκώς κλεισμένα τά χείλη της, πηγαινοερχότανε στόν θάλαμο της άσθενούς, μόλις άκούμπώντας στο έδαφος με τó έσφρό βήμά της, έπιβλέποντας τόν ταραγμένο ύπνο της Άννας, ψιθυρίζοντας τó όνομά της, όταν παρεπονείτο

χαμηλώνοντας τó φώς και άφήνοντας σκοτάδι, που ξεκούραζε τó φλογισμένο από τόν πυρετό πλάσμα εκείνο.

Ο Κάισαρ Δίας έπήγαινε κάθε πρωί, έμπαινε στόν θάλαμο, πατώντας στα δάκτυλα, ζητούσε ειδήσεις από την νοσοκόμο κι' άν ή άρρωστη άνοιγε τά μαύρά της μάτια, τά όποια διατηρούσαν την έσφραξη άκατανίκητου τρόμου, την ρωτούσε για την υγεία της κι' εκείνη έκανε ένα έλαφρό νεύμα για να βεβαιώσει την καλλιτέρευση και ξανάκλεινε τά μάτια για να μη μιλήση και να μὴν κινηθή όρες πολλές.

Έκριναν ότι ή κατάσταση της έβελτιώθη τήν ήμεραν που παρτήθηκαν ότι ή άσθενής τους έκτύταζε με βλέμματα άπληνη, μετανιωμένη, με τέτοια ίκεσία στο βάθος τών ωραίων θλιμμένων ματιών της, ώστε δέν έχρειάζόταν λόγια για να έκφραση τις σχέψεις της.

Όταν βρέθηκε μόνη με τόν Κάισαρα Δίας, τού είπε τη μετμέλειά της, για κείνο που έκανε και ύστερα ζήτησε να την συγχωρήσει κι' η Λαύρα, ή όποια, με κόπως τραγική φωνή, της συνέ-

Την ρωτούσε για την υγεία της.

στης να μην μιλάει για κείνο το ζήτημα.

Από την ημέρα εκείνη η Άννα στεκόταν μπροστά στην Λαύρα και τον Καίσαρα με ύφος ταπεινώσεως και συντριβής και μόνη της επιθυμία ήταν να υπακούει παθητικά στον κηδεμόνα και την αδελφή της και απαντούσε πάντοτε «ναί» σ' ό,τι της έλεγαν.

Εν τω μεταξύ γινόταν καλά, αλλά η αδυναμία την κρατούσε στο κρεβάτι. Ο Καίσαρ Δίας έπληγαν εις επίσκεψίν της μετά το γεύμα, κατά τας δύο το απόγευμα. Μιλούσε λίγο μαζί της, διηγείτο μερικά περιστατικά, περιέγραφε το χορό της προηγούμενης, ανήγγελε το ταξίδι του ενός ή τούς γάμους του άλλου, διαιτηρώντας το άγρυπνο ύπνος ανθρώπου ανωτέρου διανοητικώς, έκορόιδε τον κόσμο, τας απολαύσεις του, τούς συντρόφους του, που περνούσαν ζωή νευροσπάσεων, της οποίας ύφιστατο κι' αυτός τον αντίκτυπο.

—Ω, σεις, δά! αναφώνησε η Άννα με θαυμασμό.

Η νέα άκουγε με ευχαρίστηση την χωρίς ενδιαφέρον φλυαρία του, ξεπλήσσει τον έθναύμαζε. Κι' όταν άρχισε να σηκώνεται από το κρεβάτι της, πολλές φορές οι δύο τους έμειναν μόνοι. Η Λαύρα τούς άφηνε έτσι για να πάει να διαβάσει στο άλλο δωμάτιο ή για να δεχθεί μια επίσκεψη. Πάντοτε δηλαδή, εύρισκε κάποια πρόφαση για ν' απομακρυνθεί.

Ο Καίσαρ παρατηρούσε προσεκτικά το ταραγμένο από την

συγκίνηση πρόσωπο της Άννας.

Δεν του άρεσε να βλέπει

τις ξαφνικές και παροδικές αυ-

τές συγκινήσεις που θύμιζαν

τις κακές τάσεις του παρελ-

θόντος κι' εμφανίζονταν την ύ-

περβολική ευαισθησία της και

και όπως ήταν φύσει ψυχρός

σοβαρός, γινόταν περισσότερο

ακαμπτos και άφηρημέ-

νος. Η Άννα καταλάβαινε τό-

τε ότι τον δυσχερατούσε και

έντροπετο και έμεινε άφωνη

και τα μάτια της έγέμιναν δά-

κρυα. Εκείνος, όταν η νέα δεν

μπορούσε να συγκρατηθεί και

στά μεγάλα εκφραστικά μάτια

της φαινόταν η φλόγα του

πάθους, έπροσποτιόταν ότι δεν

την διέκρινε και την ρωτούσε.

—Τί έχετε;

—Τίποτε! Απαντούσε εκεί-

νη δειλά, καταλαβαίνοντας ότι

τον δυσχερατούσε περισσότερο.

—Πάντοτε ή ίδια!.. Α-

διόρθωτη!... Έλεγε εκείνος ύ-

πόκωφα με δυσπιστία.

—Συγχωρήστέ με!... δεν

μπορώ ν' αντισταθώ... δεν το

θέλω! Έλεγε εκείνη με βλέμμα

ικετευτικό.

—Κανένα πράγμα δεν πρέ-

πει να σας κυριεύει. Πρέπει ν'

αντέχετε σε όλα και σ' όλους!

Επρόσθετε εκείνος με ύφος

επιτακτικό.

—Θά προσπαθήσω! Απαντούσε η νέα με συντριβή,

Μια μέρα του Απριλίου η Άννα, έρέμβαζε ξαπλωμένη στην

πολυθρόνα κοντά στο άνοικτο παράθυρο, όταν μπήκε η Λαύρα

με την Στέλλα Μαρτίνη και της έφεραν τριαντάφυλλα. Ένοιωσε

τότε την καρδιά της να πλημμυρίζει από κύμα συγκινήσεως και

Καίσαρ έπληε αργότερα, την βοήκε να είναι βυθισμένη στο αντί-

κρυμα των λουλουδιών, με μάτια που έλαμπαν από την περιπά-

θεια. Ελαφρό νέφος έκκασε τη μορφή του.

—Κυτάχτε! μούφεραν τριαντάφυλλα... Τί ώραία που είναι.

—Τό βλέπω! είπε εκείνος ξερά.

—Αγαπάτε τα άνθη; Είναι τόσο δροσερά και ευωδιάζουν

τόσο πολύ! Έλπιζω ότι τ' αγαπάτε· εγώ τ' αγαπώ!

Και έτόνισε την τελευταία της φράση με το κλείσιμο των

ματιών της. «Αθελω, ο Καίσαρ έσκέφθη, ότι τα λόγια της εκείνα,

είχαν λεχθεί κι' άλλους σ' άλλον. Κι' όταν εκείνη τον ρώτησε

αν ήθελε να βάλει ένα στην κουμπότρυπά του, της απήντησε

αύστηρά.

—Δεν είναι απαραίτητο... Τα άνθη είναι ώραία βέβαια· αλ-

λά δεν μου ήλθε ή ιδέα να κλάψω γι' αυτά, ή να δηλώσω ότι τα

λατρεύω».

—Εσφαλτα... μίλησα υπερβολικά... έψέλλισε εκείνη.

Της συνέστησε να είναι προσεκτική, γιατί δεν του άρεσε να είναι θερμή και της έδήλωσε ότι όποιος λέει πολλά καταστρέφε-

ται. Και η Άννα που δεν θά δεχότανε ν' άκούση άλλοτε μια τέ-

τοια φράση, τώρα που ήταν νικημένη από την άρρώστεια και την ντροπή, δεν έτόλμησε να διαμαρτυρηθεί. Άνεγνώριζε τώρα ότι ο

Καίσαρ είχε δίκιο στις παρατηρήσεις, στις επιπλήξεις, στις συμβουλές, σε όλα του. Και ο Δίας όταν είδε ότι τον άκουγε με απλη-

στη προσοχή, θέλησε να της μιλήσει για τον Ίουστινόν Μορόγλι και παρ' όλες τις ίκεσίες της Άννας που δεν ήθελε ν' άκούη αυ-

τό το όνομα της είπε ότι ήτο άνθρωπος σοβαρός και έντιμος, ο οποίος, για να μην φανή ότι έξεμελλεύθη την αδυναμία της, έδεχθη να πνίξη την καρδιά του και να άδιαφορήσει προς το

συμφέρον του.

Η Άννα που στην άρχή μιλούσε για τον Ίουστινόν με τις πιο βίαιες εκφράσεις, δεν τολμούσε να αντίλέγη στον κηδεμόνα της. Και εκείνος ο διεφθαρμένος και λεπτεπίλεπτος ευπατρίδης, ο πάντοτε κουρασμένος και περιένος, ο δύσπιστος και άηδιασμέ-

νος, έπαιρνε ύφος δασκάλου της ήθικης.

—Όλα τα φαινόμενα μάς γελούν, όλες οι μορφές λένε ψέμμα-
τα κι' όταν συναντήσης κανείς κατά τύχη, έναν τίμιον άνθρωπο ή μια γυναίκα ήθικη, δεν πιστεύει στην αρετή τους. ή, αν πι-

στέψη τούς περιφρονεί από φό-

βο. Ναί, είναι άπαισιο πράγμα ή ζωή! Θυσιαζόμαστε, στερούμε

θα, απαρνούμεθα —κακόμοιρε Μορόγλι, για να δρέψουμε την περιφρόνηση ή την άδιαφορία.

—Τότε λοιπόν; ρώτησε με πόνο η Άννα.

—Τότε;... Πρέπει νάχωμε θάρρος και ν' αντικρούωμε τη ζωή κατά πρόσωπο, να συγκρα-

τούμε τον έαυτό μας και να τρα-
βάμε έμπρός...

—Εύτυχεις ή δυστυχείς;
—Η ερώτησις ήταν γεμάτη

άγωνία, γιατί η Άννα συναισθά-
νετο ότι ή απάντησις θά ήταν ά-
ποφασιστική γι' αυτήν.

—Οί δυνατόι απολαμβάνουν, οί αδύνατοι υποφέρουν· μόνον οί δυνατόι δικαιούνται να θριαμ-
βεύουν.

—Και σεις είσαστε δυνατός!
—Ναί! απήντησε ο Καίσαρ.

—Και είσθε εύτυχής· αλή-
θεια;

—Πολύ εύτυχής, όσο μπορεί να είναι κανείς! συνεπέρανε θρι-
αμβευτικά.

Επεκράτησε σιγή. Η Άννα έπαιξε μηχανικά με τα κόκκινα τριαντάφυλλα. Άλλά δεν έβλεπε τα άνθη· έρέμβαζε.

—Υπήρξατε πάντοτε εύτυχής; ρώτησε ενώ βασανίζονταν από

τις άμφιβολίες της και εταράσσεται από την ερώτησή της, άγνω-

στον για ποιο λόγο.

Ο Καίσαρ Δίας έσηκώθη κι' έκανε λίγα βήματα μέσα στο

δωμάτιο χωρίς ν' απαντήσει.

—Πέστε μου!, πέστε μου! Υπήρξατε πάντοτε εύτυχής; εί-

πε ή νεαρή κόρη ικετευτικά.

—Τό παρελθόν δεν υπάρχει! απήντησε εκείνος ξερά.

Επεκράτησε και πάλι σιγή. Η νέα σήκωσε προς αυτόν τα

θλιμμένα της μάτια κι' έτόλμησε να ρωτήσει

—Και... αγαπήσατε;

Εκείνος συνεκράτησε ένα νευρικό κίνημα και απήντησε.

—Όποιος λέει πολλά, καταστρέφεται. Όσο γυρεύς να μά-

θης πολλά υποφέρει. Μην κάνης λοιπόν τόσες ερωτήσεις.

Η Άννα έσιώπησε. Διάλεξε ένα μπουμπούκι ρόδου και το

τό πρόσφερε.

Ο Καίσαρ Δίας, τό πήρε βιαστικά και τό πέρασε στην κομ-

βιοδόχου του.

Από λίγες στιγμές πρίν, η Λαύρα Άκουαβίβα ντυμένη όλό-

λευκα, είχε μπει στο δωμάτιο και έβλεπε και άκουγε....

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΑΛΛΑΖΕΙ ΙΔΕΕΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ

Κάθε τόσο έρχεται και μια νέα επιστημονική αποκάλυψις, ν' ανατρέψει όλα τα έως σήμερα παραδεχόμενα. Ο περίφημος Άγγλος ιατρός Τρέσκορ ανατρέ-
πει, μ' ένα άρθρο του, πολλές από τις ισχυρούς ιατρικές θεω-
ρίες, βασίζοντας τούς ισχυρισμούς του επάνω σε άδιαφιλονίκητες παρατηρήσεις.

Πώς γίνεται καλλίτερα ή χώνευσις

Ο Τρέσκορ αφιερώνει ένα μεγάλο μέρος του άρθρου του, σ' ό,τι αφορά την χώνευσιν. Και υποστηρίζει όλος διόλου διαφορετι-
κές αντίληψεις.

«Μετά το φαγητό ο άνθρωπος γιό να χωνέψη, γράφει ο σο-
φός επιστήμιαν, δεν πρέπει να κάνει περίπατο. Αυτό είναι πολύ βλαβερό κι' ως επακόλουθο φέρνει υπερχλωρυνδρία του σωμαχου.

«Όστε, τί ενδείκνυται, λοιπόν; Απολύστατα· ένα ποδόλουτρο με χλιαρό νερό! Και ιδού το γιατί: Σ' όλο το σώμα του ανθρώπου, όπως είναι γνωστόν, υπάρχουν τα «κέντρα», τα οποία λειτουργούν βέβαια, όταν έρεθισθούν. Η λειτουργία τους φέρει και μερικά

αποτελέσματα, τα οποία είναι απαραίτητα για τον οργανισμό του ανθρώπου. Υπάρχουν, λοιπόν, κέντρα των κάτω άκρων, των άνω, της πέψεως κλπ.

Κατά συνέπειαν, όταν ο άνθρωπος, μετά το φαγητό, βγή σέ περίπατο, τότε δεν χωνεύει καθόλου! Γιατί διευρύνονται και λειτουργούν τα κέντρα των κάτω άκρων—τα οποία έρεθίζονται από το βάδισμα και κλείουν τα κέντρα του στομάχου. Είναι παραδεχόμενο επιστημονικώς, ότι, όταν ανοίξουν τα κέντρα μιας ώρι-
σμένης περιοχής, κλείουν μιας άλλης. Επομέ-
νως, στην προκειμένη περίπτωση, επιτυχάνονται αποτελέσματα, έντελως διαφορετικά από τα επιδιωκόμενα. Και οί τροφές δεν αναμι-
γνύονται καλά με το γαστρικό υγρό του στομάχου και επακολου-
θουν σοβαράι στομαχικάι διαταραχαί.

«Όστε, για να γίνη καλά ή χώνευσις, πρέπει να φροντίσωμε να κλείσουν τα κέντρα των κάτω άκρων, για ν' ανοίξουν, αντίστοι-
χως, του στομάχου. Κι' αυτό το επιτυγχάνομε μ' ένα ποδόλουτρο ή ξαπλώνομενοι ύπτιοι στο κρεβάτι».

Η καρδιά είναι...τεμπέλα!

Σ' ένα άλλο σημείο του άρθρου του ο Τρέσκορ, μιλεί για την καρδιά και αναφέρει πολλά περίεργα πράγματα.

«Κακώς πιστεύεται, γράφει, ότι ή καρδιά δεν αναπαύεται καθόλου κι' ότι φροντίζει άδιακόπως για την τροφοδότηση του σώματος με αίμα. Κάθε καρδιακός παλμός αποτελείται από μια συστολή, μια διαστολή και μια παύλα. Ο χρόνος που διαρκεί ή συστολή, κατά τις παρατηρήσεις του Τρέσκορ, είναι 20 περίπου

έκατοστά του δευτερολέπτου, ή διαστολή, 20, επίσης, έκατοστά του δευτερολέπτου και ή παύλα 50—60 έκατοστά του δευτερολέ-
πτου (ανάλογος της ηλικίας, του φύλου και της εποχής). Όστε, όπως βλέπει ο αναγνώστης, ή καρδιά εργάζεται επί 40 έκατοστά του δευτερολέπτου και αναπαύεται επί 50—60! Κι' όμως το αίμα και κατά την περίοδο της παύσεως, εξακολουθεί διοχετευόμενο στον ανθρώπινο οργανισμό».

Οι τρίχες των κάτω άκρων

Ένα άλλο μέρος του άρθρου του, τό αφιερώνει ο σοφός επιστήμιαν στίς τρίχες των κάτω άκρων. Και υποστηρίζει τά εξής: «Όλοι παραδέχονται ότι οί μόνες τρίχες του ανθρώπινου σώμα-
τος, που μπορούν να πάρουν την πιο μεγάλη ανάπτυξη, είναι της κεφαλής. Και υποστηρίζουν, συγκεκριμένως, ότι οί τρίχες των κά-

Πώς πρέπει να γίνεται ή χώνευσις.— Η καρδιά είναι...

τεμπέλα! — Οί τρίχες των κάτω άκρων.— Ο καλλίτερος τρόπος αποτριχώσεως.—Τά νύχια.—Τά γένεια.—Τά παρ-

δοξα της επιστήμης κλπ.

τω άκρων παίρνουν, κατά το 21ον έτος, μια ανάπτυξη και δεν μεγαλύνουν πιά. Έν τούτοις αυτή ή άποψις είναι σφαλικά. Οί τρίχες των κάτω άκρων μπορούν να πάρουν μια κολοσσίαία ανάπτυξη και να ξεπεράσουν κατά πολύ σε μέγεθος τις τρίχες της κεφαλής, άρκει να κουρεύονται σύρριζα συχνά. Ακριβώς έκανα μερικούς πειραματισμούς επί ανθρώπων που προθυμοποιήθηκαν να με βοηθήσουν κι' απέκομισα αυτές τις παρατηρήσεις. Ο Ρώσος Ρίσκι, του όποιου έκούρευα επί ένα χρόνο τά πόδια, απέκτησε έν τέλει τρίχες μήκους 30 έκατοστών! Ο Μάουντσιν, που κούρευα κι' αυτού τά πόδια του επί ένα χρό-
νο, ξεπέρασε τό ρεκόρ του Ρώσου κι' οί τρίχες των ποδιών του έφθασαν τά 42 έκατοστά!

Συνεπώς οί γυναίκες, δεν πρέπει να καταφεύγουν ποτέ σε διά-
φορα άποψιμωτικά μέσα, για να έλευθερώσουν τά χέρια τους και τά πόδια τους άπ' τίς τρίχες. Φέρουν, τότε, πολύ κακά άποτελέ-
σματα και αυξάνουν κατά πολύ την διάμετρο της βάσεως της τρίχας.

Ο πιο άποτελεσματικός τρόπος αποτριχώσεως, είναι μόνο το ράδιο. Αυτό έχει την ικανότητα να καταστρέ-
φει από την βάση της την τρίχα και να την εξαφανίζει για πάντα. Δυστυχώς όμως κι' ή ραδιοθεραπεία μπορεί να έχη όδυνηρά επακό-
λουθα, όταν γίνεται από έπιστήμιονα που δεν είναι ειδικός και δεν ξέρει να κανονίση έπα-
κριβώς την ποσότητα του ραδίου».

Τά νύχια

Ο Τρέσκορ μάς δίδει και μερικές άγνωστες πληροφορίες για τά νύχια. «Ασφαλώς, γρά-
φει, κανείς δεν φαντάζεται, ότι τά νύχια εί-
ναι τό μόνο μέρος του ανθρώπινου σώματος, που μπορεί να πάρη την πιο μεγάλη άπτυ-
ξη, περισσότερο ακόμα κι' από τις τρίχες. Τά

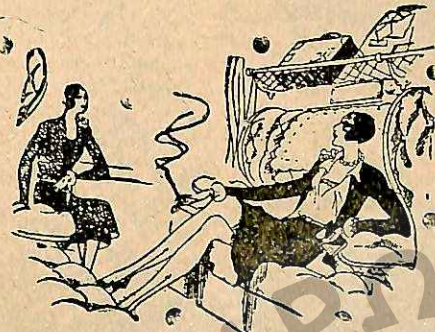
νύχια μπορούν ν' αναπτυχθούν τόσο, έπειδή κόβονται συχνά. Θά μπορούσαν όμως ν' αναπτυχθούν ακόμα περισσότερο, αν εκόπτον-
το πιο κάτω από την στεφάνη. Ο Χάρτυ Μάκφοντ έδέχθη να του κόβω κάθε έβδομάδα τά νύχια του, με τοπική άναίσθησία, ά-
κριβώς στο σημείο που ήθελα εγώ. Τό αποτέλεσμα, λοιπόν, ήταν καταπληκτικό. Μέσα σ' ένα χρόνο τά νύχια των χεριών του Μάκ-
φοντ—που μεγαλώνουν πολύ περισσότερο από τά νύχια των πο-
διών—είχαν ξεπεράσει σε μέγεθος τά 53 έκατοστά!

Τά γένεια

Ένα πολύ ενδιαφέρον κεφάλαιον του άρθρου του Τρέσκορ, είναι και τό σχετικό με την γενειάδα. «Χωρίς άμφιβολία, γράφει, είναι μεγάλος μπελάς για τον άνδρα, τό καθημερινό ξύρισμα. Δεν θά μπορούσε, λοιπόν, να βρεθή ένας τρόπος να κάνωμε τό γένεια να μην μεγαλώνουν; Ο τρόπος αυτός υπάρχει και είναι δ εξής:

Μόλις φανή στο πρόσωπό μας τό πρώτο χνούδι θά αφήσωμε να περάση ένας χρόνος, χωρίς να τό θίξωμε. Μόλις όμως τό χνούδι άρχίζει να μετατρέπεται σε τρίχα, τότε φθάνει ή στιγμή να επέμβωμε. Με έλαφρά ποσότητα ραδίου και με μια πολύ λε-
πιτή ακίδα, άρχίζωμε να καταστρέφωμε όλες τις τρίχες, προσέχοντας να φθειρωμε μόνο τό μέρος, που είναι πάνω άπ' την βάση. Έτσι εξαφανίζομε τά γένεια—ιά όποια δεν αναπτύσσονται ποτέ πλέον—
κι' αφήνομε μόνο τις βάσεις των τριχών, οί όποιες είναι απαραίτη-
τες, για να δώσουν τον άνδρικό χαρακτήρα στο πρόσωπο».

Τέλος ο Τρέσκορ μιλεί στο άρθρο του για την επιγονατίδα και λέει ότι κακώς πιστεύεται ότι χωρίς αυτήν τό πόδι θά εκάμ-
πτετο άντιθέτως. «Τό πόδι, γράφει, δεν τό συγκρατεί ή επιγο-
νατίς, αλλά οί σύνδεσμοι και οί μύς της κατά γόνυ άρθρώσεως. Ιδίως ο διάμεσος σύνδεσμος κι' ο στρουγγύλος. Αφήρεσα από πολ-
λούς ανθρώπους την επιγονατίδα, γιατί τό έπέβαλλε ή άνάγκη, και κανείς άπ' αυτούς δεν έχασε ή άλλαξε τό βαδισμά του».

Πάντοτε σκεπτό-
μουν ότι ο "Αντ
Μάκ Ρεύ ήταν άνθρωπος
επικίνδυνος, αλλά μόνον ο-

ταν μου διηγήθηκε την ιστορία του κατώρθωσα να εξακριβώσω
μέχρι ποιο σημείο μπορούσε να φθάσει. Προτού όμως του δώσω
τον λόγο, είμαι υποχρεωμένος να πω ότι αν δεν τον πείραζες, ού-
δέποτε θα σε πείραζε, ότι ήταν τιμιότατος, θαρραλέος μέχρι
τρέλλας και εξαιρετικά αγαπητός από εκείνους που δεν είχαν πο-
τέ την εμπειρία να τον θίξουν κατά τον άλφα ή βήτα τρόπον.

—Τί γνώμη έχεις για το διαζύγιό μου; με ρώτησε ένα βρά-
δυ, ο Μάκ Ρεύ.

—Δεν έχω καμιά γνώμη, "Αντ, απάντησα. "Αλλ' είμαι βέ-
βαιος ότι δεν θα είχες άδικο.

—Σ' εύχαριστώ φίλε μου, που δεν πιστεύεις σ' όσα διαδίδον-
ται είτε ο Μάκ Ρεύ. Και μου φαίνεται ότι εσύ έχεις δικαιώματα
να μάθεις την αλήθεια.. "Ακουσε λοιπόν.

"Αναψαμε τις πίπες μας, ξαπλώσαμε πιο αναπαυτικά και ο
Μάκ Ρεύ άρχισε την ιστορία του.

—Είχα τραυματισθώ στο Γαλλογερμανικό μέτωπο και μολονό-
τι το τραύμα μου μου επέτρεπε να ταξιδεύσω έως την πατρίδα
μου την Σκωτία, οι Γάλλοι δεν με άφηναν να φύγω για κεί, άλλ'
έν τούτοις, αργότερα, με ρώτησαν αν ήθελα να κάνω ένα ταξιδάκι
αναψυχής έως την Κορσική.

"Η ιδέα μου φάνηκε καλή, ιδίως γιατί δεν θα πήγαινα μόνος,
αλλά με κάποιον άλλο Σκωτσέζο επίσης τραυματία, τον Μπίλ
Ράνκιν, που είχε αναρρώσει σάν έμένα.

Δεν θα σε κουράσω με περιγραφές της εξαιρετικής καλλονής
της πόλεως "Ατζάκσιο, της Κορσικής.

"Εκεί όπου θέλω να φθάσω είναι η πόλις Κόρτε το ξενοδο-
χείο στο οποίο, μέναμε με τον Μπίλ Ράνκιν.. και η κόρη του ξε-
νοδόχου!

"Α! δεν έχω δη στη ζωή μου ωραιότερο κορίτσι δέκα επτά
ετών! Δεν έχω δη πιο άγνα και τέλεια χαρακτηριστικά, πιο υπέ-
ροχο σώμα και πιο αξιοθαύμαστα μάτια. Αυτό φαντάζομαι ότι
σου αρκεί για να καταλάβεις ότι δεν άργησα να την αγαπήσω
τρέλλα. Τώρα, λάβε υπ' όψει σου ότι και εγώ—δόςά τω Θεώ—
δεν είμαι για πέταγμα.. (Για πέταγμα, ο "Αντ Μάκ Ρεύ; Είναι
ένας άνδρας ωραιότατος πράγματι). Πρόσθεσε και το γεγονός της
καταγωγής μου, και τον θρύλλο του πολεμιστού και του τραυμα-
τίου, πρόσθεσε και την στρατιωτική στολή μου, και θα μαντεύσεις
άμέσως ότι η τρισχαριτωμένη κόρη του ξενοδόχου ανταποκρίθη-
κε στο αίσθημά μου. Μέσα στο υπέροχο δάσος της Κόρτε βρεθή-
καμε για πρώτη φορά και ανταλλάξαμε το μοναδικό
μας φιλή.. "Όταν γύμνασα στο ξενοδοχείο το βράδυ. Ο Μπίλ Ράν-
κιν με πληροφόρησε ότι τρομακτικές σκηνές είχαν διαδραματισθώ
στο ξενοδοχείο. "Ο άρραβωνιαστικός της μικρής μου αγάπης μας
είχε δη μαζί και είχε κάνει μια άγρια σκηνή στον πεθερό του.
Αυτός δε, μόλις επέστρεψε η κόρη του, την έδειρε αμείλικτα μέ-
χρις αναισθησίας.. Τέλος ο Ράνκιν με συμβούλεψε να μη βγω κα-
θόλου έξω την νύκτα, γιατί ο Μάτσιο,—ετσι λεγόταν ο άρραβω-
νιαστικός—θα με σκότωνε όπου κι' αν με συναντούσε.

Με ξέρισε φίλε μου, αν είχα δειλός ή όχι. "Ομολογώ όμως
ότι δεν μου άρεσει καθόλου να με ξεκάνουν μπαινόπαινα, όπως
κάνουν οι Κορσικανοί όταν έκτελούν την περιβόητη βεντέτα
τους. Γι' αυτόν τον λόγο, κοιμήθηκα όλη την νύκτα, αφού προη-
γουμένως προσπάθησα μάταια να βρω τι τιμωρία έπρεπε να έπι-
βάλλω στον βάνουσο ξενοδόχο για το άγριο ξύλο που είχε δώσει
στο γλυκό μου κορίτσι.

Το πρωί όμως τα πράγματα άλλαξαν. Μια φοικτή ειδήσις έ-
φθασε έως τα αυτιά μου. "Ο Μάτσιο, κατά την διάρκειά της νύκ-
τας είχε συναντήσει την άρραβωνιαστική του για να της ζητή-
ση εξηγήσεις. Και σάν να μην έφθασε το ξύλο που είχε φάει απ'
τον πατέρα της το άμοιρο κορίτσι, ο βάρβαρος άρραβωνιαστικός
άρχισε να το δέρνει κι' αυτός, κτυπώντας το με ένα χονδρό μα-
στιγίο.

"Η δυστυχισμένη κοπέλλα είχε άρχισει τότε να τρέχει προς το
βουνό, ενώ ο δήμιός της την κυνηγούσε με το μαστιγίο στο χέρι.
Είτε από την τρομάρα της, είτε από την επιθυμία της να γλυ-
τώσει και με τον θάνατο ακόμη, είτε τέλος—κ α ι ι δ ι ω σ—
από κανένα μπαμπέσικο σπαράξιμο του Μάτσιο, η μικρούλα είχε
πέσει από ένα πανύψηλο γκρεμό και το σώμά της είχε βρεθώ
κουρελιασμένο και κορματισμένο.

"Εκλαψα πικρά για τον θάνατο της αγαπημένης μου, και κα-
τεδικασα ένδομύχως σε θάνατο τον Μάτσιο. Παράξενη καταδίκη
μά την αλήθεια, αφού κι' αυτός είχε λάβει την ίδια απόφαση
για λογαριασμό μου. "Εκείνος ήταν ώπλισμένος κι' εγώ όχι.

Μπορούσα βέβαια ν' αγοράσω ένα περιστροφό ή να δανεισθώ

κανένα. "Αλλ' εγώ είχα
τον δικό μου τρόπο και δεν
σκοτιζόμουν.

"Ηπια λοιπόν, μερικά

ποτηράκια μπράντυ και βγήκα στην πλατεία του χωριού, όπου
άρχισα να κόβω βόλτες. "Ηθελα να με δη ο Μάτσιο. Δεν θα με
σκότωνε, βέβαια, μέσα στη μέση του δρόμου. "Αλλά θα με παρα-
κολουθούσε και αυτό επιζητούσα και εγώ.

"Όταν έκρινα ότι ο φίλος θα με είχε αντίληφθώ, άρχισα να
πηγαίνω προς το βουνό, προς το δάσος. Βάδιζα γρήγορα, γιατί
τά δένδρα είναι άρσια στην άρχή του δάσους, και ο Μάτσιο
μπορούσε να μου καρφώσει καμιά σφαίρα στην πλάτη. "Όταν δ-
μως έφθασα στο κέντρον του δάσους κρύφθηκα πίσω από ένα
χονδρό δένδρο και περίμενα.

"Ο φιλαράκος, ως φαίνεται, ήταν έξ ίσου βιαστικός με μένα.
Δεν μ' έκανε να περιμένω. Σε δέκα λεπτά άκουσα γύρω μου τρι-
ξίματα προσεκτικών βημάτων πάνω στα ξερά κλαδιά και κατά-
λαβα ότι ο Μάτσιο ήταν εκεί κοντά. "Όταν έκρινα ότι η στιγμή
ήταν κατάλληλη, βγήκα πίσω από το δένδρο, για να με δη ο
Μάτσιο και για να δη πρό παντός ότι δεν ήμουν ώπλισμένος. "Ο
Κορσικανός με είδε πράγματι και μία λάμψις θριάμβου φάνηκε
μέσα στο βλέμμα του. Ξεχνώντας λοιπόν, κάθε προφύλαξη, πη-
σάσε περισσότερο και έβαλε το χέρι στην ζώνη του.

"Εκείνη την στιγμή χρησιμοποίησα το δικό μου ο π λ ο.
Μην ξεχνάς ότι στον Γαλλογερμανικό μέτωπο είχα τραυματισθώ
κατά την διάρκεια μιας επιθέσεως με χειροβομβίδες. Δυό χειρο-
βομβίδες λοιπόν είχαν μείνει στίς τσέπες μου και βρισκόταν ά-
κόμη στην τσέπη μου την στιγμήν που αντίκρυσα τον Μάτσιο. Με-
τά ένα δευτερόλεπτο όμως ή μία ριχμένη από το εμπειρο χέρι
μου, έπεφτε μπροστά στα πόδια του Κορσικανού.

Μετά δυό δευτερόλεπτα η χειροβομβίδα έσκαζε—και είχα
έκδικηθώ για τον θάνατο της γλυκειάς μου αγάπης..

"Όταν έλίστριψα στο ξενοδοχείο μου, ύστερα από μερικές
ώρες ο Μπίλ Ράνκιν με πληροφόρησε ότι η ζωή μου δεν έπαινε
να ευρίσκεται σε άμεσο κίνδυνο παρά τον θάνατο του Μάτσιο.
Γιατί ο Μάτσιο είχε έναν αδελφό, κάποιον ονόματι Κρέντο, ο ο-
ποίος μόλις έμαθε τον θάνατο του Μάτσιο, ώρκίστηκε να με
έκδικηθώ.

Είχα βέβαια στην τσέπη μου την δεύτερη χειροβομβίδα, άλ-
λά ο Κρέντο ή αυτός, στο κάτω κάτω, δεν μου είχε κάνει τίποτε.
"Αλλωστε υπήρχε φόβος να έπλημνη και ή αστυνομία, ή οποία, ο
σο και αν έκλεινε τα μάτια στους διακανονισμούς των ο ι κ ο
γ ε ν ε ι α κ ω ν υποθέσεων των έντοπιών, δεν μπορεί να μένη
αδιάφορη όταν άνακατευθούν ξένοι και άλλοδαποι σε τέτοια ζη-
τήματα.

"Έκρινα λοιπόν ότι το καλλίτερο που είχα να κάνω ήταν να
πάρω τον Ράνκιν και να φύγωμε. Αυτό κάναμε πράγματι—και
άμέσως μάλιστα—και την άλλη μέρα το πλοιά μας έφευγε από
το "Ατζάκσιο; μεταφέροντάς με μακρινά από κάθε κίνδυνο..

Το πρώτο μέρος της συνεχείας—μια όκταετία όλόκληρη,—πε-
ριγράφεται με λίγα λόγια. "Επάνοδος στην Γαλλία—επαναφορά
στο μέτωπο—θρίαμβος των συμμαχικών στρατευμάτων—"Επι-
στροφή στη Σκωτία—άποστράτευσις, (έπί τέλους!)—και γάμος!

"Όπως ξέρες, παντρεύθηκα με την Λίλσεθ, και μπορώ να
όμολογήσω ότι, ασχέτως αν ή ανάμνησις της μικρής Κορσικανής,
του φτωχού θύματός μου, δεν είχε σβύσει—ούτε σβύνει ποτέ απ'
το μυαλό μου—αγάπησα πραγματικά την Λίλσεθ. Μπορώ να όρκι-
σθώ ότι δεν πήρα την Λίλσεθ για τα χρήματά της—και ή καλ-
λιτέρα απόδειξις είναι ότι επί πέντε χρόνια που μέναμε παντρε-
μένοι, δεν άγγιξα ούτε σελλίνοι από την μεγάλη της περιουσία—
και είναι αμφίβολο αν θα άγγιζο ποτέ.

Με την Λίλσεθ, όμως, δεν γνώρισα την ήσυχη ζωή που όναι-
ρεούμουν, ύστερα από το φοικτό μακελλείο του πολέμου. Αυτή ά-
γαπούσε τρομερά τα ταξίδια, την κοσμική ζωή, τα γλέντια, και
γι' αυτό ή πενταετία του γάμου μας πέρασε σε διαρκείς περιο-
δείες στην Ευρώπη.

"Ετσι μία μέρα, στην Νίκαια, συνήντησα τον Μπίλ Ράνκιν.
"Ομολογώ ότι για τον άνθρωπο αυτόν, που ήταν πατριώτης μου,
που είχε τραυματισθώ μαζί μου και ήταν σύντροφός μου κατά
το άλησμονο του εκείνο ταξίδι στην Κορσική, δεν είχα ποτέ αί-
σθησθώ εξαιρετική συμπάθεια. Πρώτα—πρώτα είναι αδύνατο να
σταν σου μιλή. Και δεύτερον γιατί, στην Κόρτε της Κορσικής, ο-
χου μας, είχε προσπαθήσει να την κατακτήσει και αυτός—χωρίς
κανένα αποτέλεσμα. Αυτή όμως ή στάσις του δεν τον καλοχαρα-
κτήριζε και έτσι δεν μπορούσα να πω ότι τον θεωρούσα φίλο.

"Όταν όμως συναντηθήκαμε στην Νίκαια κολλήθηκε κυριολε-

τικά στην παρέα μας. Βέβαια, ή Λίλσεθ ήταν τόσο ωραία, ώστε
δεν θάχανε τίποτε αν δοκίμαζε να τα φτιάξει μαζί της..

Πράγματι, ή γυναίκα μου άρχισε να δείχνει γι' αυτόν εξαι-
ρετική συμπάθεια και έτσι, όταν μία μέρα ο Ράνκιν έρριξε την
ιδέα ενός ταξιδιού στην Κορσική, πρώτη ή Λίλσεθ χειροκρότησε
με ένθουσιασμό.

"Εγώ, μά την αλήθεια, δεν νοσταλγούσα καθόλου την Κορσι-
κή. "Ηξερα ότι οι Κορσικανοί έχουν θαυμάσιο μνημονικό, ιδίως
όταν πρόκειται για έκδικηση. Και κανείς δεν μπορούσε να με δια-
βεβαιώσει ότι ο Κρέντο, ο αδελφός του Μάτσιο, δεν ήταν ακόμη
ζωντανός.

"Αρνήθηκα λοιπόν στην άρχή, αλλά τόσο πολύ επέμεναν ο
Ράνκιν και ή Λίλσεθ, ώστε έδεδχηκα να κάνωμε το ταξίδι αυτό,
υπό δύο όρους. Πρώτον ότι θα πηγαίναμε μόνον στο "Ατζάκσιο
και δεύτερον ότι θα ταξιδεύαμε και οι τρεις με άλλα ονόματα.

"Ετσι και έγινε, πράγματι. "Όταν φθάσαμε στο "Ατζάκσιο, ή
Λίλσεθ φραγώθηκε να πάμε στην Κόρτε. "Αρνήθηκα επίμονα αλλά
στο τέλος κατέληξα να τους στείλω τους δυό τους μόνον.

Μετά δυό μέρες ο Ράνκιν και ή Λίλσεθ γύρισαν—και απ' τα
φεροσιματά τους κατάλαβα ότι ήταν ήδη έρρασταί.

Πήρα λοιπόν άμέσως την απόφασή μου. Μόλις γυρίζαμε στο
Λονδίνον, θα ζητούσα το
διαζύγιο.

Το βραδάκι όμως της
ιδίας ημέρας, καθώς έκα-
να μία βόλτα μέσα στο
πάρκο του ξενοδοχείου
μας, είδα ανάμεσα στα
δένδρα, τον Ράνκιν να συ-
νομιλή με κάποιον που
τον άνεγνώρισα άμέσως.
"Ήταν ο Κρέντο, ο αδελ-
φός του Μάτσιο.

"Ο Ράνκιν του μιλού-
σε με μυστηριώδες ύφος
και του έδειχνε το παρά-
θυρο του δωματίου μου.
Κατάλαβα, ο Ράνκιν είχε
φροντίσει να βρω τον
Κρέντο, για να τον βάλω
να με ξεκάνη, έκδικούμε-
νος τον θάνατο του ά-
δελφού του. Κι' όταν πέ-
θαινα εγώ θα παντρευόταν
αυτός με την Λίλσεθ.

Φρόντισα να άπομα-
κρυνθώ χωρίς να γίνω άν-
τιληπτός. Το βράδυ πριν
κοιμηθώ, έχωσα κάτω από
το μαξιλάρι μου το πε-
ριστροφό μου. Μέσα στον
καθρέπ. η, ή Λίλσεθ, που
κτενιζόταν εκείνη την
στιγμή, με είδε.

—Τί κάνεις μ' αυτό το πράγμα; ρώτησε.
—Μου φαίνεται, είπα, ότι είδα τον αδελφό του Μάτσιο, αυ-
τού για τον οποίον σου έχω μιλήσει. Πά τως μ'ήν π'ής τίποτε του
Ράνκιν, γιατί να άνησυχήσθ άδικο κι' αυτός;

Πέσαμε να κοιμηθούμε. Βεβαιώθηκα ότι ή πόρτα ήταν κλει-
δωμένη και ότι το ύψος του παραθύρου μου ήταν τόσο μεγάλο, ώ-
στε απέκλειε σχεδόν κάθε άποτειρα του Κρέντο. "Ήσυχος λοιπόν,
έκλεισα τα μάτια και άποκοιμήθηκα.

Κατά τις τρεις μετά τα μεσάνοικτα ξύπνησα με την αίσθηση
μιας ξένης παρουσίας μέσα στο δωμάτιό μας. Μια βαρεία άνδρι-
κή άναπνοή έφθασε στ' αυτιά μου. Δεν κουνήθηκα καθόλου. Προ-
σπάθησα μόνο να συνηθίσω το βλέμμα μου στο σκοτάδι.

Το πρώτο πράγμα που είδα—ή μάλλον που κατάλαβα—ήταν
ότι το κρεβάτι της γυναίκας μου ήταν άδειο. "Υστερα, από την
κατεύθυνση της άνδρικής άναπνοής, μάντευσα σιγά—σιγά το ση-
μείο στο οποίο βρισκόταν ο νυκτερινός επισκέπτης μου. Κάρφω-
σα το βλέμμα μου στο σημείο εκείνο, και διέκρινα έναν μαύρο
όγκο άκίνητο.

Με χίλιες προφυλάξεις, έχωσα το χέρι μου κάτω από το μα-
ξιλάρι και έπιασα το όπλο. Μιά άνατριχίλα περπάτησε σ' όλην
την σπονδυλική μου στήλη.

Ξέρισε, φίλε μου, τί διαφορά βάρους υπάρχει μεταξύ ενός ο-
πλου γεμάτου και ενός άδειου. Έννόησα άμέσως ότι ή θήκη με τις
σφαίρες είχε άφαιρεθώ από το περιστροφό μου.

Κατάλαβα άμέσως. "Η Λίλσεθ είχε φροντίσει να είδοποιήση
τον Μπίλ Ράνκιν. "Α! ώστε ήσαν σύμφωνοι στην θανατική έκτέ-
λεσή μου!

Δεν είχα καιρό να κάνω άλλες σκέψεις. "Η ζωή μου κρεμόταν
τώρα από μία τρίχα. "Ο σκοτεινός όγκος,—του Κρέντο, δίχως άλ-
λο,—είχε προχωρήσει δυό βήματα και είχε σταθώ πάλι άκίνητος.
"Από στιγμή σε στιγμή θα δεχόμουν μία σφαίρα στο κεφάλι. Και
όταν ή σφαίρα αυτή είναι Κόλτ 38, φθάνει και περισσεύει,—το
ξέρεται, ε;

Ξαφνική ή έλτιδα γεννήθηκε μέσα μου. "Ήταν ολοφάνερο ότι
ο Κρέντο δίσταζε. Προσπαθούσε να βεβαιωθώ ποιά απ' τα δυό
ήταν το κρεβάτι μου! Ευτυχώς βάδισε πρώτα προς το άδειο
κρεβάτι της Λίλσεθ.

Σε ένα δέκατο του δευτερολέπτου τινάχθηκε όρθιος και ή
ανάποδη του περιστροφού μου κατέβηκε πάνω στον μαύρο όγκο,
ο οποίος σωριάσθηκε στο δάπεδο, χωρίς να βγάλη ούτε μία
κραυγή.

"Αναψα το ηλεκτρικό φανάρι μου και κύτταξα τον άναίσθητο
άνθρωπο. Πράγματι, ήταν ο Κρέντο. Πήγα στο παράθυρο του
δωματίου και είδα πως είχε μπη ή Κορσικανός. Μιά πανύψηλη
και λεπτή σκάλα έφθανε από την αύλη του ξενοδοχείου έως το

παράθυρο. Τότε, άθόρυβα
πάντα, άνοιξα την πόρτα
από το δωμάτιό μου και πή-
γα στην πλαϊνή πόρτα. Με
μεγάλη προσοχή την άνοι-
ξα. Βρισκόμουν μέσα στο
δωμάτιο του Μπίλ Ράν-
κιν.

Οι λεπτές άκτινες του
φαναριού μου έπεσαν πά-
νω στο κρεβάτι. "Η Λίλ-
σεθ και ο Ράνκιν, ξεσκε-
παστοι, ήσαν κοιμισμένοι.
"Ασφαλώς είχαν άποκοι-
μηθώ περιμένοντας τσές
ώρες τον πυροβολισμό του
Κρέντο που θα με έστελ-
νε εκεί που είχα στείλει
εγώ τον Μάτσιο με τη χει-
ροβομβίδα μου..

"Άφησα την πόρτα ά-
νοικτή, πήρα από το δω-
μάτιό μου το σώμα του
Κρέντο και το μετέφερα
στο δωμάτιο του Ράνκιν.
Περίμενα λίγα λεπτά. Μό-
λις ο Κρέντο άρχισε να
συνέρχεται του έχωσα στο
χέρι το δικό του όπλο
έκλεισα την πόρτα με
πάταγο και κλείδωσα απ'
έξω.

"Ετσι, από τον κρότο και ο Κρέντο θα συνήρχετο έντελώς
και ο Ράνκιν θα ξυπνούσε..

"Από το δωμάτιό μου τώρα, άκουσα έναν πυροβολισμό. Δεν
είχα ανάγκη να περιμένω να μάθω αργότερα τι έγινε. Γιατί
άπλούστατα, ο Ράνκιν ξύπνησε πράγματι, έκανε ξανά όρμηξη προς
τον Κρέντο, και αυτός,—μη έχοντας ιδέα ότι βρισκόταν τώρα σε
άλλο δωμάτιο, τον πυροβόλησε νομίζοντας ότι σκότωνε έμένα.
"Η γυναίκα μου βρεθήκε μέσα στο δωμάτιο του νεκρού και έτσι
άπεδείχθη το αυτόφωρο που με διευκόλυνε στο διαζύγιό μου..

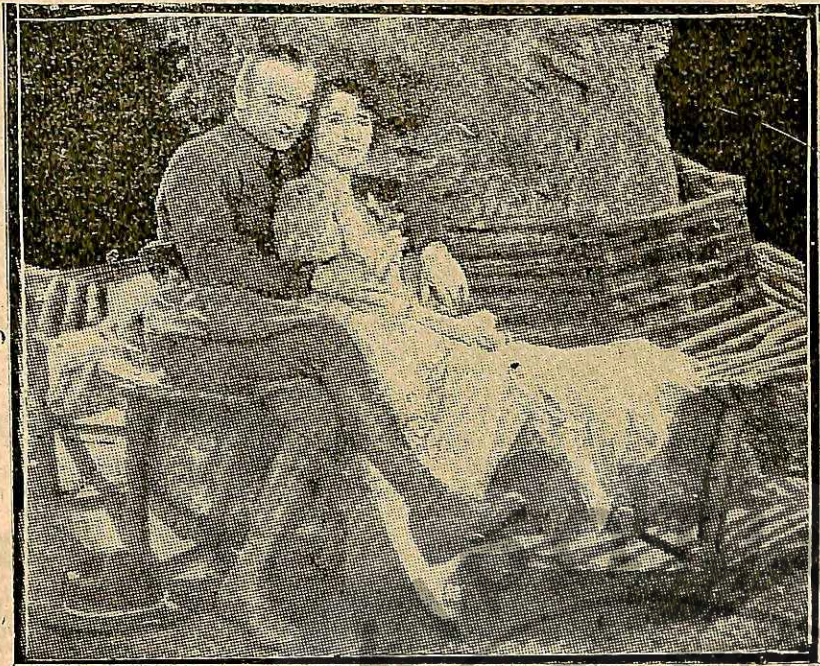
"Ο "Αντ Μάκ Ρεύ σάπασε. "Αναψε την πίπα του που είχε
σβύσει.

—Και ο Κρέντο τί απέγινε; ρώτησε.
"Ο Ρεύ γέλασε.

—"Α! τον φουκαριάρη, τον είχα ξεχάσει. Αυτός, φίλε μου,
πήγε να κατέβη απ' το παράθυρο απ' το οποίο είχε άνεβη, όπως
νόμιζε. Μα στο παράθυρο του Ράνκιν δεν υπήρχε σκάλα!.. Κα-
ταλαβαίνεις..

Μου φαίνεται ότι τώρα, στον άλλο κόσμο, κάνει συμβούλιο
με τον αδελφό του, πως να με έκδικηθούν.. σ τ η ν δ ε υ τ έ-
ρ α π α ρ ο υ σ ί α... Πρέπει ν' αγοράσω καμιά χειροβομβίδα
πριν πεθάνω..

NTENIS OYHTAEY

Μέσα στο υπέροχο δάσος της Κόρτε για πρώτη
και για τελευταία φορά..

ΕΓΚΛΗΜΜΑ ΚΑΙ ΝΟΜΟΣ

ΣΑΓΚ ΡΟΜΕΡ

Ο αστυνομικός Έπιθεωρητής Λεύαντ Σμιθ, είχε πάρει δέκα πέντε ημερών κανονική άδεια, αλλά δεν ξεχνούσε τους ποντικούς, ποντικοφάγος ο ίδιος από τους λίγους.

Όπως οι ποντικοί προτιμούν τις σάπιες και σκοτεινές τρύπες, έτσι και οι κακούργοι του Λονδίνου, έχουν μεγάλη προτίμηση να καταφεύγουν στην Κινέζικη συνοικία της πόλεως.

— Άν δεν είχαμε τόσο καλά λογωνικά στην Σκώτλαντ Γυάρδ, μου έλεγε κάποτε ο Σμιθ, θα έβαζα άπλούστατα φωτιά σ' όλη αυτή την συνοικία. Άλλά δυστυχώς, είμαι βέβαιος ότι ούτε εγώ δεν είμαι εις θέσιν να διαπράξω ένα τέλει εγκλημα. Θα με έπιαναν.

Έτσι λοιπόν ο Λεύαντ Σμιθ περνούσε τις νύκτες της άδειάς του, στά διάφορα κακόφημα κέντρα της Κινέζικης συνοικίας.

Έκείνο το βράδυ, με είχε πάρει μαζί του. Πήγαμε στο κατάστημα του Γιο Τσάγκ, ένα είδος καφενείου και μπάρ.

Κουβεντιάσαμε επί αρκετή ώρα ήδη και κάναμε πρόχειρη ψυχολογία, εξετάζοντας τις μορφές των διαφόρων θαμώνων του κέντρου. Ο Σμιθ ήταν πραγματικά αξιοθαύμαστος στην πρωτοτυπία της κοιτικής του.

Είχαμε πάρει ήδη το δεύτερο τσάι μας, όταν από το βάθος του καταστήματος, ξεπρόβαλε η μορφή του Γιο Τσάγκ, του καταστηματούχου. Επί αρκετή ώρα τώρα ο Σμιθ μου μιλούσε γι' αυτόν και είχα μια πραγματική περιέργεια να δω την παράξενη μορφή του ανθρώπου εκείνου, που καιώρθωνε —όπως έλεγε ο Σμιθ— να χοροιδεύει έλι έπτά χρόνια την άστυνμία του Λονδίνου, πουλώντας ναρκωτικά χωρίς ποτέ να συλληφθώ έπ' αυτόφωρο.

— Λαθρέμπορος ναρκωτικών, μουρμούρισε ο Σμιθ. Ένας λιγότερος—ένος περισσότερος, μέσα στους τόσους και τόσους του Λονδίνου! Δεν θέλω να καυχήθω, αλλά αν άξιζε τον κόπο να ριψοκινδυνεύση κανείς τη ζωή του για να καταστρέψη μια άσημαντη μονάδα μιας στρατιάς ολόκληρης, σέ διαβεβαιώ ότι ο φίλος μας Γιο Τσάγκ δεν θα στεκόταν καλά στά πόδια του, ούτε θα έπαιρνε το μισοκακόμοιρο ύψος που έχει κι' αυτή την στιγμή. Για κύτταξέ τον.

Γύρισα πραγματικά το κεφάλι και κύτταξα τον Γιο Τσάγκ. Θάλεγε κανείς ότι έβλεπε ένα δυστυχισμένο βιοπαλαιστή, που μένει άνικανοποίητος άπ' τον μικρό αριθμό των πελατών του.

— Και όμως να δής τί ωραία γυναίκα που έχει! εξακολούθησε ο Σμιθ. Μόλις φανή θά σου τη δείξω. Παράξενο, έως τώρα δεν βγήκε στη μέση...

Η πόρτα του καταστήματος άνοιξε εκείνη την στιγμή και μπήκε μέσα ένας άστυφύλαξ με στολή. Τα μάτια του έρεύναν την αίθουσα και ξαφνικά είδαν τον σύντροφό μου. Άμέσως ο άστυφύλαξ πλησίασε, κάθισε στο διπλανό τραπέζι και παρηγγείλε κάτι.

Άνοιξε την έφημερίδα του, και άρχισε να παίξει με τὰ δάκτυλά του επάνω στο μεταλλίνο τραπέζι.

Ο Λεύαντ Σμιθ, κυττάζοντάς με άδιάφορα, μου είπε φωναχτά κάτι, το όποιο μου φάνηκε χωρίς κανένα νόημα.

— Σε άκούω, φίλε μου, λέγε γρήγορα.

Κύτταξα τον σύντροφό μου σαστισμένος, και έτοιμάσθηκα να τον ρωτήσω τί έννοούσε, όταν αυτός με διέκοψε γελώντας.

— Ό! Ρόμμερ, ποτέ σου δεν θά μπής στο νόημα. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι ο άστυφύλαξ, που παίζει τώρα με τὰ δάκτυλά του, μου στέλνει έτσι ένα πρόχειρο τηλεγράφημα;

Π Α Ν Θ Ε Ο Ν

Ευτυχώς ξέρω καλά τὸ Μόρος και ἀποκρυπτογράφησα νωρὼς τὰ κυπητήματα τοῦ ἀστυφύλακος.

«Κύριε ἐπιθεωρητά! Ἐγίνε φόνος στὴν Ἀμπερλαντ Στρήτ ἀρ. 18. Φόνος στὸν ἀρ. 18 τῆς Ἀμπερλαντ Στρήτ. Ἐάν ἐνδιαφέρεσθε γνωστοποιήσατέ μου τό».

Ο Σμιθ σηκώθηκε γελώντας :

— Ρόμμερ, μου εἶπε φωναχτά, ἐνδιαφέρομαι πολὺ γιὰ τὴν ὑπόθεσή σου. Πάμε ἀμέσως νὰ δοῦμε τί γίνεται. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὸν ἄλλον μὲ τὴν στολή, ἂς μείνῃ εἰκοσι λεπτὰ ἀκόμη ἐδῶ, γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ κανεὶς τίποτε!

Ἐνα ἑλαφρὸ χαμόγελο σχεδιάσθηκε πάνω στὰ χεῖλη τοῦ ἀστυφύλακος. Ἐμμενε ἀκίνητος στὴ θέση του, ἐνῶ ὁ Σμιθ καὶ ἐγὼ βγαίναμε ἀπὸ τὸ κέντρο. Μετὰ δέκα λεπτὰ ἕνα ταξὶ μᾶς ἔφερνε μπροστὰ στὸν ἀριθμὸ 18 τῆς οδοῦ Ἀμπερλαντ. Μπροστὰ στὸ σκοτεινὸ ἔκεινο σπιτί εἶχε σχηματισθῇ ἕνας μικρὸς ὄμιλος. Δυὸ ἀστυφύλακες καὶ δυὸ τρεῖς περιέργοι στεκόταν ἐπάνω ἀπὸ ἕνα πτώμα.

Ο νεκρὸς ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα, μ' ἕνα τεράστιο τραῦμα στὴν κοιλία. Πλαί του ἦταν περμένο ἕνα μαχαίρι, ἕνα θαῦμα ἀνατολίτικης ἐργασίας, ποὺ δὲν εἶχε οὔτε σταγόνα αἵματος.

— Ἐστὶ τὸ βρήκαμε! εἶπαν οἱ δυὸ ἀστυφύλακες.

Ο Λεύαντ Σμιθ κύτταξε τὴν πόρτα τοῦ ἀρ. 18 καὶ μπήκε μέσα, γνέφοντάς μου νὰ περιμένω. Μετὰ τρία λεπτὰ κατέβηκε.

— Σε δέκα λεπτὰ, μου εἶπε, θὰ ἔχω συλλάβει τὸν δολοφόνον... Πάμε. Ξαναμπήκαμε στὸ ταξὶ καὶ ὁ Σμιθ ἔδωσε τὴν διεύθυνση τοῦ Κινέζικου μπάρ.

Μόλις μπήκαμε στὸ μπάρ, ὁ Σμιθ τράβηξε πρὸς τὸν Γιο Τσάγκ.

— Στείλε νὰ φωνάξουν τὴν γυναίκα σου, τοῦ εἶπε. Ἐχω κάτι νὰ τὴν ρωτήσω.

— Θα πάω νὰ τὴν φωνάξω ὁ ἴδιος, ἀπήντησε ὁ Κινέζος μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

— Όχι! Θὰ πάῃ ἄλλος. Δός μου τὸ κλειδί τοῦ δωματίου τῆς ὁ Κινέζος συμμορφώθηκε. Ο Σμιθ τότε φώναξε τὸν ἀστυφύλακα, ποὺ περιμένε ἀκόμη ἐκεῖ, καὶ τὸν διέταξε νὰ πάῃ μ' ἕναν ὑπάλληλο τοῦ Κινέζου καὶ νὰ φέρῃ τὴν κυρία Τσάγκ.

— Γιο Τσάγκ, εἶπε στὸν Κινέζο. Σὲ κατηγορῶ διὰ σκότωσες τὸν Ζακ Ἀντερ, τὸν ἐραστὴ τῆς γυναίκας σου. Βοήθα τὴ φωτογραφία τῆς στοὺ συρτάρι τοῦ Ἀντερ πρὸ δέκα λεπτῶν. Τὴν γνωρίζεις.

Ο Κινέζος δὲν ἀπάντησε τίποτε. Κρεμάσε τὰ χέρια του ἄτονα καὶ περιμένε.

Ἐπὶ ἀπὸ δέκα λεπτὰ ὁ ἀστυφύλαξ ἐπέστρεψε μαζί μὲ τὴν κυρία Τσάγκ. Ἡ γυναίκα ἔκεινη ἦταν ἡ ἴδια μὲ αὐτὴν ποὺ παρίστανε ἡ φωτογραφία ποὺ κρατοῦσε ὁ Σμιθ στὰ χέρια του.

— Τὴν βρήκα δεμένην στὸ κρεβάτι τῆς, εἰσήλωσε ὁ ἀστυφύλαξ.

— Τὸ φανταζόμουν, ἀπήντησε ὁ Σμιθ. Αὐτὸς θὰ τὴν τιμωροῦσε μὲ καθημερινὸ ξύλο...

Ό! διάβολε!

Οἱ τελευταῖες δύο λέξεις εἶχαν τόνο βλαστήμιας. Γύρισα τὸ κεφάλι. Ἀγνωστον πῶς, ἕνα μαχαίρι εἶχε βρεθῇ στὸ χέρι τοῦ Κινέζου. Καὶ πρὶν ὁ Σμιθ προκάνῃ νὰ ἐπέμβῃ, τὸ ὅπλο σφύριξε στὸν ἀέρα καὶ καρφωνόταν στὸ στήθος τῆς κυρίας Τσάγκ.

Ταυτόχρονα ὁ Κινέζος ὤμοῦσε πρὸς τὴν γυναίκα του. Ο Σμιθ πήδησε ἐπάνω του, κι' ἔβγαλε δεύτερη κραυγή. Ό! διάβολε!

Ο Κινέζος μὲ ταχύδακτυλοφυγική ταχύτητα, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ στήθος τῆς γυναίκας του καὶ τὸ γύρισε πρὸς τὸ δικό του, μέσα στὸ ὅποιο τὸ βούτηξε ἕως τὴν λαβή. Σ. ΡΟΜΕΡ

2294

Ένα δίκωπο μαχαίρι εἶχε βρεθῇ στὸ δεξι χέρι τοῦ Κινέζου.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

ΝΤΕΝΙΣ ΜΑΣΚΑ'Ι'Λ

— Ἀχ!

Τζόννυ, ποτέ σου δὲν θὰ τὰ καταφέρῃς μὲ τοὺς χαρούμενους σκοπούς.

Ο Τζόννυ Χέυκοκ κύτταξε τὸν ἐκδοτὴ του, τὸν κύριο Ο Μπριέν.

— Περίεργο, ἀπήντησε γελώντας. Νὰ εἶμαι πάντα χαρούμενος, νὰ γελῶ διαρκῶς καὶ διμὼς νὰ μὴν ἐπιτυχῶναι πορὰ μόνον σὲ λυπηρὰ τραγούδια, σὲ ἑλαφροὺς μελαγχολικοὺς σκοπούς, σάν τὸ «Ἀναστενάξω μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι» Νά, πρῶτα εἰσάγω χάριν.

Ο νέος μ' ἕνα πῆδημα, βρέθηκε στὸ πιάνο. Τὰ δάκτυλά του ἔκαναν δυὸ τρεῖς γρήγορους περιπάτους ἐπάνω στὰ πληκτρα. Καὶ ὕστερα, λὲς καὶ οἱ δυὸ Μοῦσες —τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς— ὤμοῦσαν ταυτόχρονα μέσα του, ἄρχισε νὰ παίξῃ ἕναν παθητικὸ σκοπὸ, τραγουδώντας συγχρόνως.

— Μπράβο! μπῶ! φώναξε ὁ κύριος Ο Μπριέν... Τὰ λόγια εἶναι συνειθισμένα, ἀλλὰ τόσο ταιριαστὰ μὲ τὴ μουσική! Ὅλος ὁ σκοπὸς ἔχει μιὰ γλυκεία μελαγχολία, μιὰ νοσταλγία. Εἶνε μιὰ ἐπιτυχία σάν τὸ «Ἀναστενάξω μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι». Δυὸ ἑκατομμύρια ἀντίτυπα, Τζόννυ!..

Μετὰ μισὴ ὥρα ὁ Τζόννυ Χέυκοκ, χαρούμενος, γελαστός, ὅπως πάντα, κατέβαινε τρία τρία τὰ σκαλοπάτια τοῦ κτιρίου ἐκείνου τῆς Τσάριτζ Κρόες. Ἦταν τόσο ἀφηρημένος, ὥστε ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰ δεσποινίδα, ποὺ στεκόταν στὸ κεφαλὸσκαλο τοῦ δευτέρου πατώματος. Τὴν ἀγκάλιασε σχεδὸν γιὰ νὰ μὴν πέσουν καὶ οἱ δυὸ.

— Ἀχ! μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς.. Μπᾶ! Ἐσεῖς κλαίτε; Τί συμβαίνει; Πέστε μου, τί συμβαίνει καὶ κλαίτε ἐσὶ;

— Τίποτε, κύριε... ἀπήντησε ἡ νέα μὲ λυγμούς.

Ο Τζόννυ Χέυκοκ τὴν κύτταξε προσεκτικά. Φαινόταν ἕως δέκα ἐννέα ἐτῶν, ἦταν λεπτὴ, ξανθεῖα, μὲ ὑπέροχο κεφάλαι καὶ σῶμα ἀρμονικώτατο.

— Θεέ μου! τί ἁμαρτία νὰ δακρύζουν τέτοια μάτια! εἶπε ὁ Τζόννυ εὐλαχινὰ συγκινημένος. Δεσποινίς, ἔλατε πέστε μου γιατί κλαίτε... Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἵμαι πρόθυμος νὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σὰς δῶ νὰ χαμογελάσετε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θάχετε ὑπέροχο χαμόγελο.

Ἡ νέα χαμογέλασε πράγματι μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυά της καὶ τὸ πρόσωπό της πήρε ἀφθαστὴ γλυκύτητα.

— Ἐλάς τώρα, ἔ, μπέμπη; φώναξε χαρούμενος ὁ Τζόννυ... Ἐλα, ἔλα, πάμε γρήγορα νὰ φῶμε κάπου, γιατί πεινῶ τρομερά, καὶ θὰ μοῦ πῆς τὸν καιρὸ σου στὸν δρόμο.

Τῆς ἄρπαξε τὸ μικροσκοπικὸ χεράκι της, κατέβηκαν γρήγορα τὲς ὑπόλοιπες σκάλες καὶ βρέθηκαν στὸ δρόμο. Τότε μόνον παρετήρησε ὅτι ἡ νέα κρατοῦσε ἕνα χάρινο κύλινδρο στὸ χέρι.

— Τί εἶν' αὐτό!.. μουσική; ρώτησε.

— Ἀλλοίμονο! γι' αὐτὸ ἔκλαια, ἀπάντησε ἡ μικρούλα. Κανείς δὲν τὰ δέχεται. Κανείς! Ὅλοι μοῦ λένε ὅτι εἶναι ὑπερβολικὰ ρομαντικά, ὑπερβολικὰ «παλιοῦ καιροῦ». Θέλουν λέγει μοντέρνα, σάν τὸ «Σὰν χορεύεις μὴν πηδάς» τῆς Μάτζι, ἢ σάν τὸ «Ἀναστενάξω μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι» τοῦ Τζόννυ Χέυκοκ.

— Χά! Χά! ἐγὼ εἶμαι λοιπόν, ὁ αἰτιὸς τῆς ἀποτυχίας σου; Μὲ λένε Τζόννυ Χέυκοκ, μπέμπη!

Ἡ νέα στάθηκε κι' ἀκούμπησε σ' ἕνα σταματημένο αὐτοκίνητο κυττάζοντάς τον ξαφνιασμένη.

— Μὴ σὲ μέλλῃ ὁμως, συνέχισε ὁ Τζόννυ, θὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ. Γιὰ νὰ δῶ τὴν μουσική σου;

Π Α Ν Θ Ε Ο Ν

2295

Ἡ νέα τὸν κύτταξε ξαφνιασμένη

ποτό πόνο κατάλαβε ὅτι ἀγαποῦσε τὴν Νόρα ὅτι τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ καὶ ὅτι τώρα ποὺ τὴν ἔχανε ἡ ζωὴ του θὰ ἀδείαζε ἔντε λῶς... Γύρισε στὸ σπιτί του τὸν σχεδὸν ἀρρωστος. Κάθισε στὸ πιάνο καὶ τὰ δάκτυλά του ἄρχισαν νὰ κάνουν τοὺς θαυματουργοὺς περιπάτους τῶν. Παράξενο, περίεργο καὶ ἀκατανόητο ποῦμα ποὺ εἶναι ἡ Τέχνη. Ἐκείνη τὴ στιγμή, θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ὁ Τζόννυ συνέθετε κανένα μελαγχολικὸ σκοπὸ. Καὶ διμὼς ὅχι! Τὸ δάκτυλό του αὐτομάτως, ἐπαίξαν ἕνα σκοπὸ χαρούμενο, ἕνα πραγματικὸ «νὰς ἄου» ὅπως τὰ ὀνόμαζε ὁ Ο Μπριέν. Τὰ δάκτυλά του πετοῦσαν πραγματικά, τὸ πιάνο πηδοῦσε ολόκληρο, καὶ θὰ πηδοῦσε οἰοσδήποτε θὰ ἄκουγε τὸν εὐθύμιο ἔκεινο σκοτὸ. Μόνον ἡ καρδιά τοῦ Τζόννυ δὲν πηδοῦσε. Ἀπ' ἐναντίας λὲς κι' ἔνις ἀτσάλενιος μοχλὸς τὴν πίεζε, τὴν τρυπούσε, τὴν μάτωνε. Αὐτὴ ἡ κατάστασις βάσταξε δέκα μέρες. Κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Τζόννυ «ἐφούρνιζε» στὸν ἔκθαρβο Ο Μπριέν τὰ πιδ ὑπέροχα εὐθυμα κορμὰ καὶ τὴν Μάτζι. Θέλωμε κανένα δυὸ ἀπ' τὰ δικά σου ἐκεῖνα... ἔξερεις! Ὁ Τζόννυ δοκίμασε νὰ γραψῇ ἐπάνω στὸ παλιὸ του μοτίβο. Γρήγορα ὁμως κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ κατόρθωνε τίποτε. Ὅταν ἄλλοτε ἦταν ξεννοιαστος, χαρούμενος γεμάτος κέφι, τὰ δάκτυλά του σχημάτιζαν μόνο μελαγχολικοὺς σκοπούς. Τώρα ποὺ ἡ μελαγχολία πλημμύριζε τὴν ψυχὴ του, μόνο ζωηρὰ καὶ εὐθυμα τραγούδια (Συνέχεια στὴ σελίδα 2318)

Περπα-

τώντας, ξετύλιξε τὸν κύλινδρο, ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ νέα καὶ ἐροῖξε μιὰ γρήγορη ματιά. Ἀλήθεια, οἱ ἐκδοταὶ εἶχαν δίκιο. Πῶς νὰ τῆς χαλάσῃ ὁμως τὴν καρδιά; Πῶς νὰ κάνῃ νὰ δακρύσουν πάλι τὰ ὑπέροχα ἔκείνα μῦτια ποὺ τὸν κύτταξαν μὲ ἀγωνία;

— Θεέ μου! φώναξε. Μὰ ἡ μουσική σου, παιδί μου, εἶναι ὑπέροχη, ὑπέροχη!.. Ἐλα μὴ ἀνησυχῇς! Ὅα φροντίσω ἐγὼ νὰ τὴν ἐκδόσῃ ὁ Ο Μπριέν. Νά, ἂν θέλῃς, σοῦ προκαταβάλλω καὶ δέκα λίρες... Σύμφωνοι;

Τῆς ἔδωσε ἕνα χαρτονόμισμα δέκα λιρῶν κι' ὕστερα ἀνοίγοντας ξαφνικὰ τὸ βρῖμα του

— Καὶ τώρα, εἶπε, ἐμπρός! Γρήγορα νὰ φάμε!

Ἐστὶ ἐπίασαν γνωριμία. Ἐπὶ δύο ἐβδομάδες, βλεπόνταν σχεδὸν κάθε μέρα. Καὶ κάθε μέρα ὁ Τζόννυ ἦταν ὑποχρωμένος νὰ τῆς λέγῃ ψέματα. Τὴν μιὰ τὴν βεβαίωνε ὅτι ὁ Ο Μπριέν εἶε ἐγγυηθεὶς τὸ κομμάτι τῆς. Τὴν ἄλλην ὅτι ἡ ἐκδοσις εἶχε ἀποφασισθῇ. Τὴν ἐπομένη ὅτι τὰ συμβόλαια ἦσαν ἑτοιμὰ.

Ἐνῶ στήν πραγματικότητα, παρὰ τὲς παρακλήσεις τοῦ Τζόννυ, ὁ Ο Μπριέν εἶχε ἀπορρίψει ἀσυνήθως τὴν μουσική τῆς μικρῆς συνθετρίδας. Τὴν πραγματικὴ κόπτη αὐτὴ, δυστυχῶς, τὴν ἔμαθε μιὰ μέρα ἡ νέα πηγαίνοντας στὸ γραφεῖο τοῦ Ο Μπριέν.

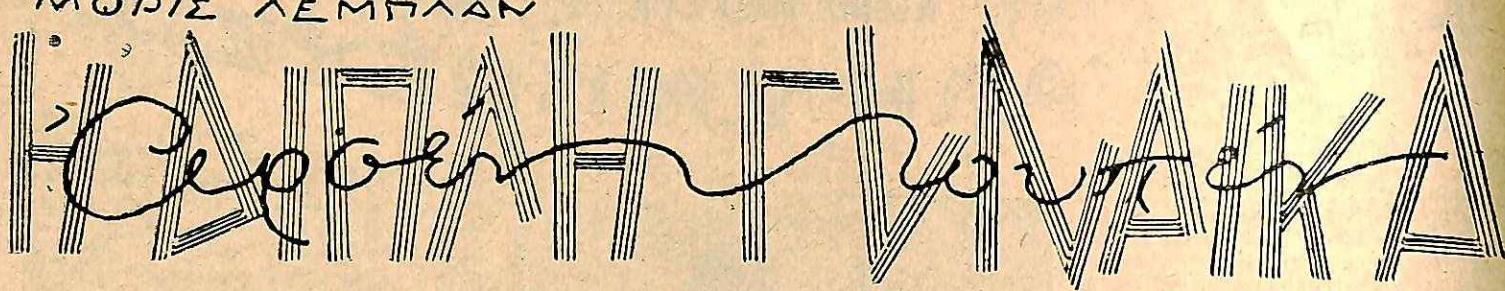
Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Τζόννυ Χέυκοκ μάταια περιμένε τὴν προστατευομένην του. Στὴν θέση τῆς ἦλθε ἕνας μικρὸς μ' ἕνα σημειωμὰ τῆς.

«Κύριε Χέυκοκ

»Μοῦ εἶπατε ψέματα καὶ μὲ λυπήσατε πολὺ. Φεύγω γιὰ πάντα. Νόρα.»

Ο Τζόννυ ἀπελπίσθηκε. Ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι κι' αὐτὸς κατάλαβε νὰ πῇ τί θέση εἶχε πάρει μέσα στὴν καρδιά του, σὲ τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα, τὸ κορίτσι ἐκεῖνο. Μὲ ἀπερίγρα-

πτο πόνο κατάλαβε ὅτι ἀγαποῦσε τὴν Νόρα ὅτι τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ καὶ ὅτι τώρα ποὺ τὴν ἔχανε ἡ ζωὴ του θὰ ἀδείαζε ἔντε λῶς... Γύρισε στὸ σπιτί του τὸν σχεδὸν ἀρρωστος. Κάθισε στὸ πιάνο καὶ τὰ δάκτυλά του ἄρχισαν νὰ κάνουν τοὺς θαυματουργοὺς περιπάτους τῶν. Παράξενο, περίεργο καὶ ἀκατανόητο ποῦμα ποὺ εἶναι ἡ Τέχνη. Ἐκείνη τὴ στιγμή, θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ὁ Τζόννυ συνέθετε κανένα μελαγχολικὸ σκοπὸ. Καὶ διμὼς ὅχι! Τὸ δάκτυλό του αὐτομάτως, ἐπαίξαν ἕνα σκοπὸ χαρούμενο, ἕνα πραγματικὸ «νὰς ἄου» ὅπως τὰ ὀνόμαζε ὁ Ο Μπριέν. Τὰ δάκτυλά του πετοῦσαν πραγματικά, τὸ πιάνο πηδοῦσε ολόκληρο, καὶ θὰ πηδοῦσε οἰοσδήποτε θὰ ἄκουγε τὸν εὐθύμιο ἔκεινο σκοτὸ. Μόνον ἡ καρδιά τοῦ Τζόννυ δὲν πηδοῦσε. Ἀπ' ἐναντίας λὲς κι' ἔνις ἀτσάλενιος μοχλὸς τὴν πίεζε, τὴν τρυπούσε, τὴν μάτωνε. Αὐτὴ ἡ κατάστασις βάσταξε δέκα μέρες. Κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Τζόννυ «ἐφούρνιζε» στὸν ἔκθαρβο Ο Μπριέν τὰ πιδ ὑπέροχα εὐθυμα κορμὰ καὶ τὴν Μάτζι. Θέλωμε κανένα δυὸ ἀπ' τὰ δικά σου ἐκεῖνα... ἔξερεις! Ὁ Τζόννυ δοκίμασε νὰ γραψῇ ἐπάνω στὸ παλιὸ του μοτίβο. Γρήγορα ὁμως κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ κατόρθωνε τίποτε. Ὅταν ἄλλοτε ἦταν ξεννοιαστος, χαρούμενος γεμάτος κέφι, τὰ δάκτυλά του σχημάτιζαν μόνο μελαγχολικοὺς σκοπούς. Τώρα ποὺ ἡ μελαγχολία πλημμύριζε τὴν ψυχὴ του, μόνο ζωηρὰ καὶ εὐθυμα τραγούδια (Συνέχεια στὴ σελίδα 2318)

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σηκώθηκε συγχρόνως και πήγε να προσυπαντήσει την-επισκέπτριά του.
—Καλώς ώρισατε, δεσποινίς της είπε, δίνοντάς της το χέρι.Θεέ μου !... Πώς μοιάζετε με τη μητέρα σας !... Τα ίδια μαλλιά, τα ίδια μάτια, το ίδιο χαμόγελο, πού μ' άρεσε τόσο σ' εκείνην.

—'Η νέα τον άκουγε χαμογελώντας.
—Δοιπόν, συνέχισε ο μαρκήσιος, σ' έστειλε η μητέρα σας ;
—'Η μαμά είναι πεθαμμένη εδώ και πέντε χρόνια είπε σοβαρά η νέα. Πριν πεθάνη μου έδωσε αυτό το γράμμα για σ'ας και μου συνέστησε ν'αρθω να σ'ας εύρω, αν μου παρουσιαζόταν, ποτέ στη ζωή μου ανάγκη.

Μιλούσε ήσυχα, αλλά με κάποιο άδριοστο τόνο πικρίας στη φωνή και ένα σύννεφο θλίψεως σκίασε, για μια στιγμή το χαριτωμένο πρόσωπό της καθώς έδινε στον κ. ντ' Ερλεμόν το γράμμα της μητέρας της.

Ο μαρκήσιος πήρε το φάκελλο, τ' άνοιξε και ρίχνοντας μια ματιά στο περιεχόμενό του, άνεσκήρτησε και άπομακρύνθηκε λίγα βήματα για να το διαβάση.

—'Η επιστολή της Τερέζας έλεγε.
—Εάν μπορήτε να κάνετε τίποτε για την κόρη μου, κάνετε το... εις ανάμνησιν ενός παρελθόντος, το όποιον αυτή ξέρει μόν, αλλά νομίζει, όμως, ότι δεν έπείξατε σ' αυτό, παρά τον ρόλο έ νός φίλου. Σ'ας ίκετεύω να μ'ην την βγάλετε από την πλάνη της. 'Η 'Αντωνίν είναι πολύ υπερήφανη—όπως ήμουν κι' εγώ κάποτε και δεν ζητεί άλλο, παρά το μέσον να κερδίση μόνη της τη ζωή της...

Σ'ας εύχαριστώ
Τερέζα

Ο μαρκήσιος έμεινε σιωπηλός. 'Η σκέψις του έτρεχε, χρόνια πίσω σ'ε μια πόλη της κεντρικής Γαλλίας. 'Η Τερέζα ήταν παιδαγωγός σ'ε μιάν άγγλική οικογένεια και υπήρξε για τον Ζαν ντ' Ερλεμόν, ένα καρτίσιο της στιγμής, μια περιπέτεια παροδική, απ' την όποιαν το μόνο, που διατηρούσε η μνήμη του, ήταν μια συκεχυμένη, μακρινή, άνάμνησις.

Μήπως για την Τερέζα υπήρχε καμμιά συνέχεια ; Κάτι το πιο σοβαρό, που την έδωκευσε για όλη της τη ζωή ; Δεν είχε ξανακούσει από τότε, να γίνεται λόγος γι' αυτήν... Ούτε κι'άλλοτε ποτέ του είχε ξαναγραφεί εκείνη. Μήπως εκείνο το παιδί ;
—Τί ηλικία έχετε 'Αντωνίν ; ρώτησε.

—Εικοσιτριών έτών.

—Υπελόγησε τις χρονολογίες. Συνέπιπταν πράγματι.

—Είκοσιτρία χρόνια... επανέλαβε ψιθυριστά.

Για να πη κάτι και γι'ανά διασκέδαση,πρό παντός τις υποψίες της νέας, όπως του συνιστούσε και η μητέρα της, είπε.

—'Ημουν φίλος της μητέρας σας, 'Αντωνίν... ένας φίλος του όποιου ή άφοσίωσις...

—'Ας μ'η μιλούμε γι' αυτά, κύριε, σ'ας παρακαλώ.

—Μήπως η μητέρα σας είχε καμμιά δυσάρεστη άνάμνηση, απ' την έπ'αρχη εκείνη ;

—'Η μητέρα μου δεν μου μίλησε ποτέ για τέτοιο πρόγμα.

—'Ειστω !... κάτι άλλο άκόμη ; Μήπως η ζωή υπήρξε δύσκολη για την μητέρα σας ;

—'Απ' εναντίας ! απήντησε σταθερά η νέα. 'Η μητέρα μου ζούσε με κάθε άνεση και δεν μου στέργισε ποτέ, τίποτε. 'Αν έρχομαι σήμερα σ'ε σ'ας, αυτό συμβαίνει γιατί δεν θέλω πιά να βρίσκωμαι κοντά στους ανθρώπους που έμενα ως τώρα.

—Θά μου τ'α πητε όλ' αυτά κάποια άλλη φορά. 'Εκείνο που επείγει σήμερα είναι να φροντίσωμε για το μέλλον σας. Τί θά θέλατε σ'ας ;

—Νό μ'ην είμαι βάρος σ'ε κανένα.

—Τί εργασία είσθε σ'ε θέση να κάνετε ; τί ξέρετε ;
—'Όλα και τίποτε.
—Αυτό είναι και πολύ και λίγο. Θέλετε να γίνετε γραμματεύς μου ;
—Δεν έχετε γραμματέα ;
—'Εχω' αλλά δεν είμαι εύχαριστήμένος μαζί του. Κρυφακούει σ' τις πόρτες και ψάχνει σ'τα χαρτιά μου. Θά πάρει τη θέση του.

—'Η νέα έδίσταξε. Δεν θάθελε να στερηθ'η κανείς άλλος την εργασία του προς χάριν της. Αλλ' άσού όπωσδήποτε η θέσις θά έμενε κενή, γιατί να μ'ην την καταλάβη εκείνη ;

—'Εν τέλει, έδέχθη. Την έπομένη ο μαρκήσιος θά έφευγε με το αυτοκίνητό του για ένα σύντομο ταξίδι. Συμφώνησαν λοιπόν, να τον άκολουθήση σ' αυτό για να τους δοθ'η έτσι και η εύκαιρία να γνωρισθ'ουν καλλίτερα.

Τού έγραψε σ' ένα χαρτί την διεύθυνση της οικογενειακής πανσιόν, στην όποιαν θά έμενε και ο μαρκήσιος θά περνούσε απ' εκεί την έπομένη για να την παραλάβη. 'Επειτα σηκώθηκε να φύγη.

Ο μαρκήσιος την συνόδευσε εις το χώλ. Την στιγμή που την χαιρετούσε, πέρασε, σ'αν κατά τύχην, από μπροστά τους ο Κουρβίλ.

—Σύμφωνοι λοιπόν, παιδί μου, είπε ο μαρκήσιος στην 'Αντωνίν, θά περάσει αύριο να με ιδ'ητε.

—'Η 'Αντωνίν πήρε στο χέρι τη βαλίτσα της κι' άρχισε να κατεβαίν'η τη σκάλα.

Στά τελευταία σκαλοπάτια πριν απ' το μεσαίο πάτωμα, άκουσε έναν θόρυβο φωνών, απ' τον όποιον μόλις λίγες λέξεις μπόρεσε να ξεχωρίση.

—Με κοροϊδ'εψατε, κύριε. Στην λεωφόρο Βολταίρ, δεν υπάρχει αριθμός 62.

—'Αδύνατον, κύριε επιθεωρητά. Τώρα θά μου π'ητε ότι δεν υπάρχει ούτε λεωφόρος Βολταίρ ;

—Θέλω επίσης να μάθω τί έγινε ένα χαρτί, που είχα στην τσέπη μου όταν ήμουν προηγούμενος εδώ.

—'Ενα ένταλμα συλλήψεως εναντίον της δεσποινίδος Κλάρας ;

—'Η νέα δοκίμασε ένα αίσθημα τρόμου, καθώς όνεγνώρισε τη φωνή του γενικού επιθεωρητού Γκορζερέ και δεν μπόρεσε να συγκρατήση μια κραυγή.

Συνέχισε, μολταύτα, το δρόμο της, με την έλπίδα ότι, θά κατάρθωνε να περάση άσρατήρητη μπροστά απ' την είσοδο του διαμερίσματος του κ. Ραούλ και να βγ'η στο δρόμο.

Αλλά ο επιθεωρητής Γκορζερέ, που βρισκόταν στον σκοτεινό διάδρομο του μεσαίου πατώματος, άκουσε ε'ην κραυγή και γυρίζοντας, διέκρινε την φυγάδα και θέλησε ν'α τρέξ'η πίσω της. Γρηγορώτερος όμως, απ' αυτόν, ο κ. Ραούλ μ'ηκε μπροστά του και με τ'α χέρια άνοικτά του έφραξε τη διάβαση.

Ο Γκορζερέ έπεχείρησε να τον παραμερίση, δεν το κατόρθωσε, όμως, έν τώ μεταξύ, δέ, η ξανθή νέα είχε εξαφανισθ'η.

Ο άστυνομικός επιθεωρητής κατέληφθη από λύσσα.

—Παίξτε μαζί μου ! φώναξε. Γιατί μου φράζετε το δρόμο ;

—'Εγώ ;... έκανε μ' άπορία ο κ. Ραούλ. Κάθε άλλο !... 'Η θέλω να σ'ας μιλήσω για το ένταλμα.

—Δεν θέλω ν' ακούσω τίποτε.

—Τό έχω εδώ !...

—Δεν μ'ε νοιάζει.

—Τί λέτε !... πρέπει να σ'α το δώσω. Δεν μου το ζητήσατε ;

—Ξέρετε τί μου κάνατε ; ούρλιασε ο Γκορζερέ... Μου ξέφυγε η μικρή.

—Ο σύντροφός σας δεν είναι κάτω στον δρόμο ;

—Τί να κάνη αυτό το ζώον.

—'Όπωσδήποτε εγώ π'έπει να σ'ας δώσω το ένταλμα. Περιμένετε μια στιγμή, σ'ας παρακαλώ.

Έκανε μια στροφή για να πάη π'ρος το σαλόνι, αλλά, με την κίνησή του αυτή, κύλησε στο άνοικτο φύλλο της έξώθυρας, η όποια έκλεισε, φυλακίζοντας στον σκοτεινό διάδρομο τον Γκορζερέ, που ήταν έτοιμος να δ'ομήση π'ρος την σκάλα.

Ο κ. Ραούλ άπομακρύνθηκε, χωρίς να δόση σημασία στο πρόγμα και εξαφανίστηκε στο βάθος του σαλονιού. Ο Γκορζερέ έτρεξε π'ρος την πόρτα και δοκίμασε να την άνοιξη. Το σύστημα της κλειδαριάς της, όμως, ήταν ιδιόρρυθμο και, παρά τις προσπάθειες του άστυνομικού επιθεωρητού, η πόρτα έμεινε κλειστή.

Έν τώ μεταξύ ο οικοδεσπότης ξαναγύρισε κρατώντας άνοικτο το περίφημο ένταλμα.

—Νά το ένταλμά σας, κύριε επιθεωρητά, είπε, δίνοντάς του το έγγραφο.

Ο Γκορζερέ μόλις κρατιόταν να μ'ην τον άρπάξη απ' το λαιμό.

—Τό ένταλμα, ούρλιασε, βρισκόταν στην τσέπη του παναφριοϋ μου, όταν ήρθα εδώ π'ρο μ'ιας ώρας.

—Θά σ'ας έλεσε φαίνεται, παρετήρησε ήρεμα ο κ. Ραούλ. Το βρ'ηκα χάμω.

—'Αφήστε τις ψευτιές !... Δεν μπορείτε ν' άρνηθ'ητε ότι την ώρα που με στέλνστε στη λεωφόρο Βολταίρ η μικρή ήταν μέσα στο σπίτι.

—'Ακόμη πιο κοντά, μάλιστα !...

—'Ε ;...

—Βρισκόταν εδώ μέσα !... σ' αυτό το δωμάτιο,

—Κοροϊδ'εψατε, άκόμη ;...

—Καθόλου ! καθόταν σ' εκείνο εκεί το φωτέιγ που μ'ας γυρίζει την πλάτη.

Ο Γκορζερέ σταύρωσε τ'α χέρια και κύτταζε τον συνομιλητή του κατάματα.

—'Αν λάτε την αλήθεια, κύριε, είπε, τότε άσφαλώς είστε τρελλός !... Τί σ'ας έκανε να φερθ'ητε έτσι ;

—'Η καλή μου καρδιά, απήντησε ο κ. Ραούλ, μ' ένα τόνο κάπως μελοδραματικό. Φαίνεστε καλός άνθρωπος, κύριε επιθεωρητά, έχετε ίσως γυναικούλα, παιδάκια κι' αν σ'ας έξηγηθ'ω θά με καταλάβετε. Δεν βάσταξε η καρδιά μου να ιδ'ω να συλλαμβάνουν και να στέλνουν στη φυλακή μια τόσο χαριτωμένη ξανθούλα. Πρέπει να παραδεχθ'ητε, ότι και σεις, αν είσατε στη θέση μου, θά με στέλνατε να κάνω περίπατο στη λεωφόρο Βολταίρ...

Ο Γκορζερέ πνιγόταν.

—'Ηταν εκεί ; φώναξε. 'Η έρωμένη του Γκραν Πώλ ήταν έκει ;

—Ξέρετε τί θά σ'ας στοιχίση αυτή η βρωμοίστορία, μικρούλη μου ;

—Θά μου στοιχίση, αν μπορέσετε να άποδείξετε ότι ήταν εδώ.

—Τό όμολογήσατε μόνος σας !...

—Μια όμολογία που δεν την άκουσε κανείς άλλος, εκτός απ' τους δύο μας. Δεν υπάρχει κανένας μάρτυς.

—Ξεχνάτε την βεβαίωση τη δική μου ως γενικού επιθεωρητού ;

—Τη δική σας ; 'Εσείς δεν θά μιλήσετε. Δεν θάχετε το θάρρος να όμολογήσετε, ότι σ'ας μεταχειρίσθηκα, σ'αν ένα μαθητούδι !

Ο Γκορζερέ πνιγόταν από λύσσα.

Ο άνθρωπος αυτός έπαιζε μαζί του.

Έν τούτοις, όμως, δεν ήταν σ'ε θέση να του κάνη τίποτε. 'Ανεγνώριζε την ηττά του και εγκατέλειπε τον άγώνα.

Προσωρινώς όμως...

—'Όποτε είσθε φίλος της έρωμένης του Γκραν Πώλ ; ρώτησε.

—'Εγώ ;... δεν της έχω μιλήσει περισσότερο από τρία λεπτά.

—Τότε γιατί μ' έμποδίσατε να την συλλάβω ;

—Γιατί το κορίτσι αυτό μ' άρεσε...

—Κι' είναι άρκετη δικαιολογία αυτό ;

—Μάλιστα. Δεν θέλω να στενοχωρουν τ'α πρόσωπα που μ' άρέσουν.

Ο Γκορζερέ έσφιξε τις γροθιές του. Ο κ. Ραούλ άτάραχος απ' αυτό την έχθρική εκδήλωση, πήγε να του άνοιξη την πόρτα. Ο άστυνομικός επιθεωρητής πρόσεξε τότε ότι η κλειδαρεία έλειτούργησε χωρίς κομμιά ιδιαίτερη προσπάθεια, όπως κάθε

συνηθισμένη κλειδαριά. Γιατί τότε αυτός δεν μπόρεσε να την άνοιξη ; Φόρεσε βιαστικά το καπέλλο και βγ'ηκε γρήγορα, έξω, χωρίς να ρίξη ούτε μια ματιά στον οικοδεσπότη.

Ο κ. Ραούλ παρακολούθησε απ' το παράθυρο την άπομάκρυνση των δύο άστυνομικών. Π'ρος το παρόν η ώραία ξανθή δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο. Την είχε σώσει.

Τρία συνθηματικά κυτήματα στην όροφή είδοποίησαν τον Κουρβίλ ότι ο κύριος του μεσαίου τόν ζητούσε. Και ύστερα από λίγα λεπτά ο γραμματεύς του μαρκησιού έμπαινε στο διαμέρισμα του κ. Ραούλ.

—Π'ρο όλ'ιγου ήρθε επάνω μια νεάτην είδες τον ρώτησε εκείνος.

—Μάλιστα ο μαρκήσιος κουβέντιασε μαζί της άρκετη ώρα.

—Παρακολούθησε τί είπαν ;

—Μάλιστα !...

—Και τί άκουσες ;

—Τίποτε...

—Βλάκα !

Ο κ. Ραούλ χρησιμοποιούσε συχνά γι'α τον Κουρβίλ το κοσμητικό επίθετο με το όποιον ο Γκορζερέ στόλιζε τον Φλαμάν με την διαφορά, όμως, ότι το ύφος του κ. Ραούλ, όταν επρόφερε αυτή τη λέξη, ήταν περισσότερο θωπευτικό, παρά επιπληκτικό. Ο Κουρβίλ, άλλωστε, ήταν ένας αξιοπρεπής κύριος, με μια σεβασμία, κατ'αλκυνη γενειάδα, άσπρο λαιμοδέτη και μαύρη ρεντιγκότα, που τον έκαναν να φαίνεται σ'αν έπαρχιακός δικαστής ή σ'αν τελετάρχης κηδείας. Εκτός αυτού, οι τρόποι του ήσαν άψογοι και οι λέξεις που χρησιμοποιούσε, όταν μιλούσε, διαλεγμένες πομπώδεις και γεμάτες στόμφο.

Η αξιοπρεπεία του δεν φάνηκε να πειράχθηκε από την άπάντησή του κ. Ραούλ. Έν τούτοις όμως, θεώρησε ύποχρέωσή του να έξηγηθ'η.

—Ο κ. μαρκήσιος καθώς και η νέα μιλούσαν τόσο σιγά, είπε, ώστε και η πιο ευαίσθητη άκοή δεν θά κατάρθωνε να άντιληφθ'η τίποτε από την συνομιλία των. 'Εξ άλλου...

—'Αγαπητέ μου, τον διέκοψε ο κ. Ραούλ, έχετε μια κακή συνήθεια, που μου δίνει σ'τα νεύρα. Περιορίσου να άπαντάς, μονάχα, σ' ό,τι σ' έρωτώ.

Ο Κουρβίλ έκανε μια υπόκλιση.

—Κύριε Κουρβίλ, συνέχισε ο άλλος, δεν συνειθίζω να άναφέ-

ρω στους ανθρώπους τις εκδουλεύσεις που τους έχω προσφέρει. Έν τούτοις, όμως, πρέπει να σου υπενθυμίσω ότι χωρίς να σ'ε ξέρω διόλου, αλλά μονάχα με την έξαιρετική έντύπωση που μου έκανε η σεβασμία λευκή γενειάδα σου, έβωσα από την αθλιότητα έμένα και τους γέροντες γονείς σου και σου δημιούργησα μια θέση κοντά μου, που σου επιτρέπει να ζ'ης με κάθε άνεση.

—'Η ευγνωμοσύνη μου για σ'ας είναι άπεριόριστη.

Πάψε !... Δεν μιλ'ω για να μου άπαντάς, αλλά για ν' ακούσης εκείνο που θέλω να σου π'ω. 'Εξακολουθ'ω. Για όλα αυτά έσ'ν τί έκανες ως τώρα ;

—'Όσοι φορές θέλησα να σ'ε χρησιμοποιήσω σ'ε διάφορες δουλειές μου, έφ'ερθ'ηκες με άδεξιότητα που δεν ίκανοποίησε διόλου την εκτίμησή που είχα για σ'ένα. Τό ιδίω συμβαίνει και σήμερα. 'Η άποστολή που σου άνέθεσα κοντά στον μαρκήσιο ντ' Ερλεμόν—τον όποιον θέλω να προστατεύσω από δυσάρεστες περιπλοκές που τον απειλούν—ήταν άπλοδότητη. 'Επρεπε να άνακαλύψης αν υπάρχει στο γραφείο του κανένα μυστικό συρτάρι, να μαζεύης κάθε ύποπτο χαρτί και να παρακολουθ'ης τις συνομιλίες του. 'Απ' αυτά τ'α τρία τίποτε δεν κατόρθωσες να κάν'ης αντίθετος, μάλιστα, τ'α κατάφερες να γίνης ύποπτος στον μαρκήσιο... και να σκέπτεται τώρα να σ'ε διώξη. Καταλαβαίνεις λοιπόν, ότι ύστερα απ' όλ' αυτά...

—'Υστερα απ' όλ' αυτά, θά μου δώσετε την άπόλυσή μου... συμπέρανε

—'Εκείνο που επείγει είναι να φροντίσωμε για το μέλλον σας

μελαγχολικά ο Κουρβίλ.

—Όχι, αλλά θα αναλάβω μόνος μου την υπόθεση. Κοί την αναλαμβάνω το περισσότερο γιατί βρίσκεται περδωμένη σ' αυτή την ήπια δημοφιλή ξανθή γυναίκα που έχω συναντήσει ως τώρα.

—Αν μου το επιτρέπατε, θα σας υπενθύμιζα την ύπαρξη της Αυτής Μεγαλειότητας της βασιλίσσης Όλγας.

—Δεν σκοτίζομαι για την μεγαλειότητά της τη βασίλισσα της Βορυστρίας. Τίποτε από δω κι εμπρός δεν είναι υπολογίσιμο για μένα, εκτός απ' την Άντωνιν ή, μάλλον, την Κλάρα την Ξανθή. Πρέπει τα πράγματα να κανονισθούν όπως τα θέλω. Πρέπει να ανακαλύψω τι σχεδιάζει ο κύριος—Βαλτέξ, πρέπει να μάθω ποιο είναι το μυστικό του μαρκησίου και να εξακριβώσω γιατί μπήκε στη μέση άπροσδόκητα, σήμερα το πρωί, ή έρωμένη του Γκράν Πάβ.

—Πώς είπατε ;...

—Μη ζητάς να καταλάβεις.

—Τί πρέπει, λοιπόν, να καταλαβαίνω ;

—Ποιός είναι ο πραγματικός ρόλος σου κοντά μου.

—Ο Κουρβίλ άνηψα.

—Θα προτιμούσα να μὴν το μάθαινα μουρμούρισε.

—Η αλήθεια δεν πρέπει να φοβίξη, είπε ο κ. Ραούλ αυστηρά. Ξέρεις ποιός είμαι.

—Όχι !

—Ε, λοιπόν, μάθε το τώρα. Είμαι ο Άρσεν Λουπέν, ο διαρρήκτης.

—Ο Κουρβίλ έμεινε άτάραχος. —Οποιαδήποτε άποκάλυψη δεν θα μπορούσε να κλονίση τα αισθήματά του, άπέναντι του κ. Ραούλ, ούτε και να έλαττώση στην εκτίμησή του, το γόητρο του εύεργέτου του.

—Ο κ. Ραούλ εξέτασε λίγες στιγμές την άτάραχη αυτή φυσιογνωμία κι ύστερα εξακολούθησε.

—Τώρα ποιά έμαθες ποιός είμαι, μπορείς ν' άκούσης και ποιά είναι τα σχέδιά μου, όσον άφορά τον μαρκήσιο, ντ' Ερλεμόν, μολοντί, για την ώρα, δεν έχω και πολλά πράγματα να σου πω. Όπως μου συμβόλη πάντα, έτσι και τώρα ανακαλύθηκα σ' αυτήν την υπόθεση, χωρίς να ξέρω τίποτε σχεδόν, από τα γεγονότα, χωρίς να ξέρω τί θέλω, πού πάω και τί ζητώ, στηριζόμενος μονάχα σε μία άόριστη ένδειξη και άφήνοντας, στο καλό μου άστέρι τη φροντίδα για τα παρακάτω. Η ιστορία αυτή άρχισε άκριβώς ως έξης. Κάποια μέρα ή είδική ύπηρεσία πληροφοριών, πού έχω, μου έκανε γνωστόν ότι σε μερικούς άριστοκρατικούς κύκλους προξενούσε έξαιρετική έντύπωση ή πτώχευσις ενός κυρίου ντ' Ερλεμόν, ό όποιος ξεπουλούσε, έναν—έναν, τους πύργους του, τα κτήματά του στην επαρχία κι' αυτό άκόμη τα πολύτιμα βιβλία της βιβλιοθήκης του. Οί έρευνες πού έκανα επάνω σ' αυτό το ζήτημα μ' έκαναν κι' έμένα να παραξενευτώ για την περιεργη αυτή χρεωκοπία την όποιαν δεν δικαιολογούσε κανένα έξαιρετικό γεγονός. Η ζωή πού έκανε ο μαρκήσιος μολοντί πολύ κοσμική, δεν ήταν τόσο σπάταλη ώστε να κλονίση τα οικονομικά του, κάποιες δέ κερδοσκοπικές έπιχειρήσεις στις όποιες άνέμιχθη δεν του έφεραν ζημιές τόσο μεγάλες, ώστε να καταστρέψουν την περιουσία του. Τί συνέβη λοιπόν ; Πριν έπιχειρήσω την άποκάλυψη αυτού του μυστηρίου ή ήλθισα να εξακριβώσω ποιά ήταν άκριβώς ή περιουσία του μαρκησίου κι' από πού προερχόταν. Οί πληροφορίες πού συγκέντρωσα για αυτά τα ζητήματα ήσαν πολύ περιεργες. —Ο πάμπλουτος μαρκησιός—άπό την μητέρα του—ήταν ένας τύπος τολωής του στις Ίνδίες όπου έσχημάτισε τεραστία περιουσία κι' έφθασε να άποκτήση και τον τίτλο του ναμπάμ—τόν χαρακτηριστικό τίτλο, πού δίνουν στους πλουσίους Ίνδους άριστοκράτες. Όταν ξαναγύρισε στη Γαλλία έφερε μαζί του θησαυρούς δολαφίλους, πέθανε δέ λίγο καιρό μετά την επάνοδό του αφήνοντας τα πλούτη του στην κόρη του, την μητέρα του μαρκησίου. Τί έγιναν αυτοί οί θησαυροί ; Θα ήμπορούσε κανείς να υποθέση ότι ο Ζαν ντ' Ερλεμόν τους διεσκόρπισε στα γλέντια του. Άλλά είπαμε ή

ζωή πού έκανε ο μαρκήσιος δεν ήταν τέτοια πού να σπαταλήση μιά τόσο κολοσσιαία περιουσία. Σ' αυτή την άπορία βρισκόμουν όταν ή τύχη μου παρουσίασε ένα ντοκουμέντο το όποιον φαίνεται να δίνει μιά άλλη εξήγηση στο μυστήριο. Το ντοκουμέντο αυτό είναι μιά έπιστολή σχισμένη κατά τρία τέταρτα το δέ υπόλοιπο της μισοσβυσμένο πού μόλις διαβάζεται. Η έπιστολή έχει την ύπογραφή του μαρκησίου και, μεταξύ άλλων, λέει και τα έξης.

«Η υπόθεσις πού σας έμπιστεύθηκα δεν φαίνεται να φθάνη προς το τέρας την. Η κληρονομία του πάππου μου μένει πάντα άνεύρετη...

... υπενθυμίζω τους δυό όρους της συμφωνίας μας. Πρώτον' έχεμύθεια άπόλυτος και δεύτερον' μερίδιον για σας 10 τοις 100, το όποιον δεν θα ύπερβη, πάντως, το ποσόν του ενός εκατομμυρίου.

... Βλέπω ότι άτύχησα στίς προβλέψεις μου... Άπευθύνηκα στο πρακτορείό σας με την έλπίδα ενός συντόμου άποτελέσματος... αλλά ο χρόνος παρέρχεται...

Η έπιστολή δεν έχει ούτε ήμερομηνία ούτε διεύθυνση. Είναι φανερό ότι άπευθύνεται σε κάποιο πρακτορείο είδικό για τέτοιες υποθέσεις. Σε ποιά όμως ; Δεν έχασα τον καιρό μου, ψάχνοντας

να το ανακαλύψω, γιατί βίσσω πού άποτελεσματικό να συνεργασθώ έχω με τον μαρκήσιο και να πάρω τη θέση...

Ο Κουρβίλ ριφκοινδύνευσεν να πη τη γνώμη του.

—Πώς δεν σκεφθήκατε, άφου έπιθυμήτε αυτή τη συνεργασία, να μάλιστα στον μαρκήσιο και να του πείτε ότι με 10 οιο θα αναλαμβάνατε...

Ο κ. Ραούλ τόν κεραυνοβόλησε με μιά ματιά.

—Βλάκα ! του φώναξε. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι μιά υπόθεσις για την όποιαν δίνουν σε ένα πρακτορείο, ένα όλόκληρο εκατομμύριο ως προμήθεια είναι υπόθεσις είκοσι ή τριάντα εκατομμυρίων ; Γι' αυτά πηγαίνω !...

—Και ή συνεργασία, πού είπατε ;

—Η συνεργασία μου συνίσταται στο να τα πάρω όλα.

—Και ο μαρκήσιος ;

—Θα πάρη τα δέκα τοις εκατό. Είναι ένα κέρδος άνέλπιστο γι' αυτόν, έναν έργονή χωρίς παιδιά... Μόνο πού πρέπει, πριν απ' όλα να βάλω χέρι στο γλύκισμα. Τέλος πάντων, για να τελειώσωμε. Πότε θα μπορέσης να με βοηθήσης να μτώ στο σπίτι του μαρκησίου ;

Ο Κουρβίλ έρρίγησε.

Αυτό πού ή ζητάτε είναι πολύ βαρύ !... είπε τρομαγμένος.

—Γιατί ;

—Δεν καταλαβαίνετε, κύριε, ότι αυτή ή πράξις εκ μέρους μου είναι

άπέναντι του μαρκησίου...

—Προδοσία... σύμφωνοι. Μήπως εγώ σου είπα το αντίθετο... Τί θές να γίνη, γέρω μου ;... Το μοιραϊόν σε βάζει, σκληρά, μεταξύ του καθήκοντός σου και της ευγνωμοσύνης σου, μεταξύ του μαρκησίου ντ' Ερλεμόν και του Άρσεν Λουπέν... Διάλεξε !

Ο Κουρβίλ έκλεισε τα μάτια κι' άπήντησε.

—Ο μαρκήσιος θα δειπνήση άπόψε έξω και δεν θα γυρίση πριν από τα μεσάνυχτα.

—Οί ύπηρεται πού μένουν ;

—Στο τελευταίο πάτωμα όπως κι' εγώ.

—Δός μου το κλειδί

Η συνείδησις του Κουρβίλ, για μιά άκόμη φορά διεμαρτυρήθη. Έως τώρα έσυμβίβαζε όλα τα παράξενα με την δικαιολογία ότι έπρόκειτο για την προστασία του μαρκησίου. Άλλά παραδίνοντας το κλειδί του σπιτιού του, διευκόλυνε μιά κλοπή, γινόταν συνεργός σε μιά φοβερή πράξη. Η εύαισθητη ψυχή του Κουρβίλ επαναστατούσε.

Ο κ. Ραούλ όμως έτεινε το χέρι. Και ο Κουρβίλ δεν μπόρεσε να άντισταθή περισσότερο. Έβγαλε το κλειδί και το τόδοσε.

(Άκολουθεί)

ΠΑΙΝΘΕΟΝ

ΠΑΙΝΘΕΟΝ

ΠΑΙΝΘΕΟΝ

ΠΑΙΝΘΕΟΝ

ΠΑΙΝΘΕΟΝ

ΠΑΙΝΘΕΟΝ

ΠΑΙΝΘΕΟΝ

ΠΑΙΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΟΜΗ ΠΕΙΡΑΤΑΙ

Όπως στα παλιά χρόνια.—Πλοία φαντάσματα.—Ληστείες, φόνοι, έκδικήσεις.—

Μέσα στην άπέραντη θάλασσα.

Άσφαλώς όλοι θα νομίζετε ότι πειραται δεν υπάρχουν πιά κι' ότι άναγονται στο παρελθόν τα φρικτά κακουρήματα τους. Αυτό όμως είναι μεγάλη πλάνη! Πειρατικά πλοία παρουσιάζονται και τώρα και άρκετά συχνά, μάλιστα, σε διάφορες θάλασσες, σκορπίζοντας την φρίκη και τον τρόμο.

Πρό δύο έτών άνεκρινώθη στις άγγλικές ναυτικές άρχες μιά καταπληκτική πληροφορία. Ένα πλοίο άγνωστου έθνικότητας και προλεύσεως, έθεάτο σε μακρινές θάλασσες και λήστευε τα καράβια πού συναντούσε. Το πλοίο αυτό ήταν γνωστό στους ναυτικούς με το όνομα «Το ματωμένο πουλί» κι' ήταν πράγματι πειρατικό. Ήταν τριόστιο, πολύ μεγάλο, βαμμενόν κόκκινο και χρημοποιούσε για την κίνησή του εκτός των πανιών και άτμό, όταν δεν ύπηρχε ο κατάλληλος άέρας.

Το πλήρωμα του «Ματωμένου πουλιού» άποτελείτο από είκοσι άνδρες με πλοίαρχο του τόν Ρώσο Ίβάν Μπαρκώφ, έναν αίμοχαρή άνθρωπο πού κατεζητείτο από τις περισσότερες άστυνομίες του κόσμου για τα διάφορα εγκλήματά του. Οί ναύτες ήσαν όλοι σχεδόν, δραπέτες των φυλακών, βαρυνοίνται, άνήκαν δέ σε όλες τις έθνικότητες. Ναύκληρος ήταν ο περιώνυμος Πέμπερ Σών, Άγγλος, πού είχε διαπράξει ένα σωρό φόνους.

Το «Ματωμένο πουλί» ήταν έξωπλισμένο με κανόνια, ένα μυριαλλοβόλο κι' ήταν ικανό να πετάξη, στην άνάγκη και τον πύλλες.

Ο Ίβάν Μπαρκώφ, ο πλοίαρχος, είχε καταστρώσει το σχέδιό του. Θα έπλεαν, κατά προτίμησιν, τόν άπέραντο Ειρηνικό Ωκεανό, όπου θα έλθισταν όποιο πλοίο συναντούσαν.

Πράγματι, διέκριναν κάποιο πρωί στον όρίζοντα ένα μαύρο σημάδι.

Ετέθησαν επί ποδός, έτοίμασαν τα κανόνια τους και περίμεναν.

Ύστερα από άρκετη ώρα, άντελήφθησαν ότι έρχόταν προς το μέρος τους ένα άγγλικό άτμόπλοιο. Ήταν έμπορικό κι' έφερε το όνομα «Σάν Πητερ». Ο Ίβάν βγήκε στην γέφυρα κι' όταν πλησίασε πολύ το βατόρι του έκανε σήμα να σταματήση.

Ο Άγγλος πλοίαρχος, συνεμορφώθη προς την διαταγή του «Ματωμένου πουλιού», χωρίς να ξέρη τι συμβαίνει.

Το «Ματωμένο πουλί», πλέοντας άργά, ήρθε και κόλλησε πλάι στο «Σάν Πητερ» κι' οί περαταί, χωρίς να χάσουν καιρό, άρμηξαν όπλαμένο επάνω στο έμπορικό σκάφος κι' άρχισαν να σφάζουν τους άνύποτους Άγγλους ναύτες. Η πάλη δεν κράτησε πολύ. Όλοι οί Άγγλοι ναύτες σκοτώθηκαν από τους άφηνια σμένους πειρατάς κι' ο πλοίαρχος ύπεβλήθη σε φρικτά μαρτύρια.

Ο Ίβάν διέταξε να τόν καρφώσουν στο κατώστρωμα και να τόν γδάρουν.

Ύστερα έπεδόθησαν οί πειραταί στην λήστευση του «Σάν Πητερ». Η λεία του, ήταν σημαντική. Βρήκαν κι' ένα κιβώτιο γεμάτο χρυσά νομίσματα της Παρουβίας, πού είχαν πολύ μεγάλη αξία.

Ακολουθώντας γύρισαν στο καράβι τους και κανονιοβόλώντας το έμπορικό, το κατπόντισαν.

Ύστερα από λίγον καιρό, κάποια νύκτα, ο άδυσώπητος Μπαρκώφ, διέκρινε άμυδρά φώτα βαποριού.

Έδωσε οδηγίες, όλοι ήσαν έτοιμοι κι' έλειψε όλοταχώς προς τα εκεί. Είχαν καιρό να συναντήσουν κανένα πλοίο και διψούσαν από αίμα. Όταν έφθασαν κοντά φώναξαν στο καράβι να σταματήση. Έκείνο, περιέργως όμως, δεν συνεμορφώθη και τότε άρχισε το «Ματωμένο Πουλί» να το κυνηγά, ώσπου το έφθασε κι' οί κουρσάροι, με τα τουφέκια στα χέρια, έπίδυσαν στο κατάστωμα του.

Το βατόρι ήταν πορτογαλικό κι' έφερε το όνομα «Γκρέττα». Το πλήρωμά του, όλοι νέοι Πορτογάλοι, εί-

χε καταληφθή εξ έφόδου.

Όστόσο έδειξε παραδειγματική άνδρεία. Επάλαισαν με τους κουρσάρους με λύσσα, στήθος προς στήθος και κατώρθωσαν, μάλιστα να σκοτώσουν τρεις απ' αυτούς.

Ο Ίβάν ήταν επί κεφαλής των κουρσάρων. Εύρωστος και ρωμαλέος έπάλαιε μόνος εναντίον τριών Πορτογάλων ναυτών και κατώρθωσε να τους πετάξη και τους τρεις στη θάλασσα!

Όταν νίκησαν οί κουρσάροι, φέρθηκαν, όπως ήταν έπόμενο, με άνήκουστη άπανθρωπία και σκληρότητα στους σούς τέσσαρες έπιβάτες, πού τους είχαν βοη έντρόμους κλεισμένους μέσα σε μιά καμπίνα. Ήσαν τρεις άνδρες και μιά γυναίκα. Τους άρπαξαν τους έφεραν επάνω στο κατάστρωμα κι' εκεί προσήρμωσαν τα κεφάλια τους αλ-

λη οδιαδόχως μέσα στους άρμούς των βιντζιν και τα συνέτριψαν.

Ευτυχώς όμως ή τρομοκρατία του «Ματωμένου πουλιού» δεν κράτησε γι' άρκετο χρόνο.

Κάποια μέρα συννητήθη με το άγγλικό πολεμικό «Άϊρον Ντούς» το όποιον καταβύθισε το πειρατικό, χωρίς να σωθή ούτε ένας από το πλήρωμά του.

Ο «Τρόμος»

Άλλο καράβι πού έσκόρπισε τόν δλεθρο, ήταν ο «Τρόμος». Το πειρατικό αυτό ήταν πολύ μεγαλύτερο απ' το «Ματωμένο πουλί» του Ίβάν Μπαρκώφ, έξωπλισμένο πολύ ισχυρά και έπί πλέον ήταν έφοδιασμένο με κινητήρα μεγάλης έντάσεως πού του επέτρεπε ν' αναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα.

Ο «Τρόμος» είχε πλοίαρχο τόν Κινέζο πειρατή Τσιν Έου και από Κινέζους έπίσης άποτελείτο όλόκληρο το πλήρωμά του.

Η θηριωδία των πειρατών αυτών ήταν άφάνταστη. Τριγύριζαν διαρκώς στις προς τόν Ειρηνικό Ωκεανό άκτές της Κίνας, και στις έκβολές των ποταμών κι' άλλοιμονο στο καράβι πού θα έφευγε στα χέρια των.

Μεταξύ των κατορθωμάτων του Τσιν Έου και των πειρατών του είναι και ή σύλληψις του άγγλικού γιωτ «Ουάιτ». Στο

γιώτ επέβαινε ή ιδιότητά του Λαίδη Πόλις, μιά ά' τις πλουσιότερες γυναίκες της Ίρλανδίας, γεγονός πού έξεμεταλλεύθησαν οί πειραταί για να άποκομίσουν μεγαλύτερα κέρδη από την έπιχειρήσή τους. Όταν την αιχμαλώτισαν έζήτησαν να τους καταβλήθη ένα σημαντικό ποσόν ως λύτρα για να την αφήσουν ελεύθερη. Μόλις όμως τα χρήματα τους έμετροήθησαν έσπευσαν να έξοντώσουν την λαίδη και να άνοιχθούν εις το όκεανό.

Επί πολύ τα άγγλικά, άμερικανικά κι' ιαπωνικά πολεμικά άναζητούσαν τόν «Τρόμο» χωρίς να μπορούν να τόν άνεύρουν. Ο πονηρός Τσιν Έου ήξερε νά κρύβεται και να γίνεται άφαντος, πληροφορούμενος έγκαιρώς, από κατασκόπους του, την προσέγγιση των διωκτών του.

Έν τέλει δεν μπόρεσε να σωθή από τη μοιραία συνάντηση. Μιά μέρα βρέθηκε χωρίς να τόν περιμένη άντιμέτωπο με τόν ιαπωνικό άντιτορπιλικό «Ποτόιτο», το όποιον τόν κατεβύθισε με λίγες κανονιές. Από το πλήρωμά του κανείς δεν έσώθη.

Άλλο πειρατικό σκάφος ήταν και το «Χ», με πλοίαρχο τόν Κορσικανό Φόρτσε.

Ο Φόρτσε δεν έγινε πειρατής από δίψα του χρήματος, αλλά για να έκδικηθή.

Κι' έπέτυχε πράγματι να έκδικηθή ως πειρατής πολ- λούς Τέλος και το «Χ» κατεβυθίσθη από ένα Ιταλικό πολεμικό, χωρίς να σωθή κανείς απ' το πλήρωμά του.

Το Ισπανικό πειρατικό «Φόρ» καταβυθίσθηκε μόλις άρχισε τη δράση του.

ΣΑΝ ΨΕΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΑΥΤΟΘΥΣΙΕΣ

Θυσία και τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ σωθῇ ἓνας ἄνθρωπος.— Ἡ ἐξαγριωμένη λέαινα.—

Ἡ πυρκαϊὰ τοῦ οὐρανοξύστου.— Ὅπου δὲν ἀψηφᾶται ὁ κίνδυνος.

Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ἀλτρουϊστὴς, μαρτυρεῖ μὴ εὐγενὴ καὶ πολιτισμένη ψυχὴ. Ὅμως πολὺ συχνὰ ἡ φιλαλληλία ἐνὸς ἀνθρώπου, τοῦ στοιχίζει καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα. Κι' ἀναφέρονται πολλὰ δράματα αὐτοθυσίας, δείγματα ὑπερῶ χου θάρρους καὶ ψυχικῆς ἀνωτερότητος.

Τὸ τσίρκο

Στὸ Παρίσι ἐσημεῖωνε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τὸ τσίρκο-λο «Ντρεσσέ». Προπαντὸς ἄρσαν στὸν κόσμον τὰ νοῦμερα τοῦ θηριοδαστοῦ τοῦ Τζώρτζ Μαρί πού πάλευε μὲ μιά λέαινα.

Κάποιο βράδυ ὁ θηριοδαστής, βγήκε ὅπως πάντα νὰ κάμῃ τὸ νούμερό του κι' ἄρχισε νὰ κυπᾷ μὲ τὸ καμτσὶ-κι του τὴν λέαινα, γιὰ νὰ τὴν προκαλέσῃ νὰ παλέψουν. Τὸ θηρίο δὲν ἐννοοῦσε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέση του, γι' αὐτὸ ὁ Τζώρτζ Μαρί τὸ ἐσπρωχνε μὲ τὴν λαβὴ τοῦ μαστιγίου του.

Οἱ θεαταὶ παρακολουθοῦσαν τὴν σκηνὴ μ' ἐνδιαφέρον, καθὼς κι' ὁ βοηθὸς τοῦ θηριοδαστοῦ Φερνάν Λουί. Ἐξαφνὰ ἡ λέαινα ἐξαγριώθηκε καὶ κἀνοντας ἓνα ἄλμα ἐπάνω στους ὤμους τοῦ Τζώρτζ, τὸν παρέσυρε καὶ τὸν ξάπλωσε στὸ χῶμα.

Ὁ Φερνάν Λουί, πού παρακολούθησε ἐντρομος τὴν ἀπότομη ἐπίθεση τοῦ θηρίου, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, ὤρμησε πρὸς τὴν λέαινα καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸν λαιμό, σπρώχνοντάς τὴν μακριὰ ἀπ' τὸν κύριό του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ σωθῇ ὁ Τζώρτζ ἀπὸ βέβαιο θάνατο, ἀλλὰ τὸ ἐξαγριωμένο θηρίο κατασπάραξε τὸν δυστυχῆ Φερνάν Λουί, χωρὶς νὰ προλάβῃ κανεὶς νὰ ἐπέμβῃ.

Ἡ πράξις τοῦ ἐσχολιάσθη ἀπὸ ὅλον τὸν γαλλικὸν κόσμον κι' ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας διέταξε νὰ δοθῇ ἰσόβιος σὺνταξις στὴν μητέρα τοῦ Φερνάν, πρᾶγμα πού γίνεται ὡς σήμερα.

Μιά μεγάλη πυρκαϊὰ

Στὸ Σικάγο, σ' ἓνα διαμέρισμα κάποιου οὐρανοξύστου, ἔμενε ἡ πολυμελὴς οἰκογένεια τοῦ ξυλουργοῦ Χάρου. Ὁ Χάρου εἶχε πέντε μεγάλα παιδιά κι' ἓνα μικρό, πού μόλις ἦταν ἀκόμα ἐνὸς ἔτους.

Κάποιο βράδυ ὁ οὐρανοξύστης πού ἔμενε ὁ Χάρου, πῆρε φωτιά. Κι' ἡ πυρκαϊὰ ἦταν τόσο ἐντονη, ὥστε οἱ πυροσβέσται δὲν μπορούσαν νὰ τὴν ἀναχαιτίσουν.

Ὁ Χάρου καὶ τὰ παιδιά του ἦσαν στὴν δουλειά τους κι' ὅταν γύρισαν, ἀντίκρισαν τρομαγμένοι τὸ σπῆτι τους νὰ καίγεται. Τὸ δυστύχημα ἦταν ὅτι ἐπάνω στὸ διαμέρισμα τοῦ Χάρου, ἔμενε τὸ μικρό του τὸ παιδί. Κι' ἀσφαλῶς θὰ καίγονταν, ἂν δὲν ἔτρεχε κανεὶς νὰ τὸ σώσῃ. Ἀλλὰ ποὺς διακινδύνευε τὴν ζωὴ του; Οἱ πυροσβέσται δὲν ἀπεφάσιζαν ν' ἀνεβούν ἐπάνω στὸν οὐρανοξύστη, παρὰ προσπαθοῦσαν ἀπὸ τὰ γειτονικά σπῆτια νὰ σβύσουν τὴ φωτιά, ἡ ὁποία κατέκαιε ὅλα τὰ κάτω διαμέρισμα.

Ὁ Χάρου καὶ τὰ παιδιά του ἦσαν ἀπαρηγόρητοι χωρὶς νὰ τολμᾷ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς νὰ τρέξῃ νὰ σώσῃ τὸ παιδί.

Ἐξαφνὰ κάποιος κύριος, πού ἄκουσε τὰ κλάματα τοῦ Χάρου κι' ἔμαθε τὴν αἰτία, πού τὰ προκαλοῦσε, ἀφου τοῦ ξήτησε μερικὲς ὀδηγίες, ὤρμησε μόνος στὴν φωτιά.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ἀγωνιώδους ἀναμονῆς. Ἐξαφνὰ παρουσιάστηκε στὴν φλεγόμενη ἐξώπορτα ὁ σωτὴρ, τρικλιζόντας καὶ κρατώντας στὴν ἀγκυλιά του τὸ παιδί σχεδὸν ἀθικτο. Ὁ ἴδιος ἔφερε σ' ὅλο του τὸ σῶμα σοβαρὰ ἐγκαύματα. Καὶ σὲ δύο μέρες πέθανε στὴν κλινικὴ, ὅπου ἐνοσηλεύετο. Ὁ ἡρωϊκὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἦταν ὁ δικαστὴς Στάμον Ὁβε.

Ἄλλες κληθινὲς ἱστορίες

Ὁ Πάιν Σάμ κι' ὁ Τζέιμς Χάρτ, δύο ἀγαπημένοι φίλοι ὑπηρετοῦσαν ὡς ἀεροπόροι στὸ ἀεροδρόμιο Τόλτ, ὁ ἓνας ὡς πιλότος κι' ὁ ἄλλος ὡς παρατηρητής.

Μιά μέρα πού ἔκαναν μιά ἐκπαιδευτικὴ πτήση, πρὸς τὸ Ἐντιμποργκ τὸ ἀεροπλάνο ἔπαθε κάποια σοβαρὰ βλάβη κι' ἄρχισε νὰ κἀν ἀπότομους τραταγμούς. Ταχὺς ὁ Σάμ φόρεσε τὸ ἀλεξιπτωτὸ του, καθὼς κι' ὁ Χάρτ κι' ἐτοιμάστηκαν νὰ πέσουν στὸ κενό. Μὰ τὸ ἀλεξιπτωτο τοῦ Χάρτ, ἦταν ἀχρηστο. Ἦταν σχισμένο ὅλο του τὸ ὑφασμα καὶ δὲν μπορούσε σὲ τίποτε νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ. Ὡς αὐτὰ ἔγιναν μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα, μέσα σ' ἐλάχιστη ὥρα.

Ὁ Σάμ, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι τὸ ἀλεξιπτωτο τοῦ φίλου του ἦταν κατεστραμμένο, τοῦ ἔδωσε τὸ δικό του καὶ τὸν ἄφησε νὰ ὑπονοήσῃ ὅτι αὐτὸς εἶχε ἄλλο ἓνα ἀκόμα. Ὁ Χάρτ φόρεσε τὸ ἀλεξιπτωτο καὶ πέταξε, ἐνῶ τὸ ἀεροπλάνο, ἀκυβέρνητο πιά, ἔπεσε κάπου μακριὰ καὶ κατεστράφη, πολτοποιώντας τὸ σῶμα τοῦ ἡρωϊκοῦ Σάμ.

Ἄλλο δείγμα ὑπερόχου αὐτοθυσίας εἶναι τὸ ἀκόλουθο. Στὴν Καντὼν ζοῦσε ὁ Ἀγγλὸς λοχαγὸς Ντάν μὲ τὴν γυναῖκα του Ἔσσε. Ἦταν ἓνα πολὺ ἀγαπημένο ἀνδρόγυνον κι' οὔτε τὸ παραμικρὸ νέφος δὲν σκίασε ποτὲ τὴν εὐτυχία τους. Τὸ σπῆτι πού ἔμεναν ἦταν ἐξοχικὸ κι' εἶχε ἓνα πολὺ μεγάλο περιβόλι.

Κάποιο μεσημέρι ἡ Ἔσσε ἄκουσε τὸν ἄνδρα της, πού βρισκόταν στὸ περιβόλι, νὰ φωνάζῃ ἀπεγνωσμένα. Ἐτρεξε τρομαγμένη ὡς ἐκεῖ κι' εἶδε τὸν Ντάν πεσμένον χάμω, μ' ἓνα τραῦμα στὸ χέρι, πού τὸν ἔκανε νὰ οὐρλιάζῃ ἀπ' τοὺς πόνους.

Μὲ ἀναθρεψ κραυγὲς τῆς ἐξήγησε ὅτι τὸν εἶχε δαγκάσει τὸ δηλητηριώδες φεῖδι «κγάν», καὶ σχεδὸν ἀμέσως σωριαστικὴ λιπόθυμος. Ἡ Ἔσσε, χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερο, ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ ἀνδρός της κι' ἄρχισε νὰ ρουφᾷ τὸ δηλητηριώδες αἷμα, ἐνῶ, κάπου κάπου φώναζε ζητώντας βοήθεια.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐμπόδισε τὸ δηλητηριώδες νὰ ἐξαπλωθῇ στὸ αἷμα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ σωθῇ ἀπ' τὸν θάνατο ὁ Ντάν, ἀλλὰ ἡ Ἔσσε πέθανε, μὲ φρικτοὺς πόνους στὸ στομάχι, μέσα σὲ δύο μέρες!

Ἡ θυσία ἐνὸς φίλου

Ντυπόν, γνωρίζονταν ἀπὸ πολὺ μικρὰ παιδιά. Ἦταν δύο πολὺ ἀγαπημένοι φίλοι καὶ δὲν χώριζαν ποτέ.

Κάποια φορὰ ἀποφασίσαν νὰ ταξιδεύσουν ὡς τὰς Ἀλπεῖς, γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ Ντυπόν. Δὲν ἄργησαν νὰ πραγματοποιήσουν τὸ ταξεῖδι τους. Εἶχαν μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἀναρριχηθοῦν σὲ μιά κορυφὴ, στὴν ὁποία πολὺ λίγοι ἀλπινισταὶ εἶχαν ἐπιτύχει ὡς τότε ν' ἀνεβούν.

Εἶχαν ὅλα τὰ ἐφόδια μαζί τους κι' ἄρχισαν μὲ μεγάλο κόπο ν' ἀνεβαίνουν τὴν ἀπότομη πλαγιὴ τοῦ βουνοῦ.

Ἐπειρὰ ἀπὸ πολλοὺς κόπους, κατάρθωσαν νὰ φθάσουν στὴν χιονισμένη κορυφὴ. Ἦταν δεμένοι κι' οἱ δύο μὲ τὸ ἴδιο σχοινὶ κι' ἤθελαν νὰ σκαρφαλώσουν σὲ ἓνα ἄλλο ἀπότομο ὕψωμα τοῦ βουνοῦ, πού βρισκόταν πολὺ κοντὰ τους.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἓνας μεγάλος ὄγκος ἀπὸ χιόνι ὑποχώρησε κι' οἱ δύο φίλοι, βρέθηκαν κρεμασμένοι στὸ κενόν, ἀπὸ τὸ ἴδιο σχοινί, πού ἦσαν, ὅπως συνηθίζεται, δεμένοι.

Ἡ θέσις τους ἦταν τραγικὴ. Τὸ σχοινὶ δὲν μπορούσε βέβαια, νὰ συγκρατήσῃ δύο κορμιά κι' ἄρχισε νὰ γδέρνεται, σιγὰ—σιγὰ. Ἦταν φανερό ὅτι σὲ λίγο θὰ κοβόταν κι' οἱ δύο φίλοι θὰ ἐξαφανίζονταν μέσα στὸν γκρεμό. Ὁ Φρανσουά, πού κατάλαβε τὴν κρισιμότητα τῆς θέσεως τους, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν φίλο του, ἄφησε τὸ σχοινὶ καὶ χάθηκε μέσα στὸ βάραθρο.

Τὸ σχοινὶ, πού ἐλαφρώθηκε, δὲν κόπηκε κι' ὁ Ντυπόν κατάρθωσε νὰ σωθῇ!

Οἱ σκύλοι τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου

Γιὰ τὴν παραδειγματικὴ αὐτοθυσίαν τους πρέπει νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς, καὶ τοὺς γιγαντιαίους σκύλους τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου, πού ἐκτίθενται καὶ στοὺς πικρὸς μεγάλους κινδύνους, γιὰ νὰ σώσουν ἓναν ἄνθρωπον.

Φωτογραφίαι Μέτρο—Γκόλντουϊν

ΜΑΙΗ ΚΛΑΡΚ

ΜΠΟΝΝΙ ΜΠΑΝΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΖΙΝ ΧΑΡΑΟΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΟΥΚ ΒΑΣΕΚ

2304

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΟΜΙΛΕΙ ΜΙΑ ΓΟΗΣΣΑ

Δέν ξέρω ο κόσμος τί ιδέα έχει σχηματίζει για μένα. Ίσως να με νομίζουν για ένα τρελλοκόριτσο, που δεν κάνει τίποτε άλλο από φασαρίες. Πόσο λανθασμένη θα ήταν μία τέτοια αντίληψη. Πιο φρόνιμη, πιο νοικοκυρά γυ αίκα, δεν μπορεί να γίνει από μένα! Μ' αρέσει όσο δεν φαντάζεσθε η ζωή του σπιτιού και μπορώ να μαγειρέψω τα καλλίτερα φαγητά. Την μεγείρισά μου, όταν έχω καιρό, την επιβλέπω ή ίδια αυτοπροσώπως και δεν κάνει τίποτε, χωρίς να με ρωτήσει. Ίσως επειδή είμαι Άγγλίσ, να έχω πολύ ανεπτυγμένο το αίσθημα του νοικοκυριού. Γι' αυτό δεν μ' αρέσουν οι δισκαδάσεις κι' η τρελλή ζωή.

Διεδόθη ότι είμαι έρωτευμένη με τον Βίλλυ Φρίτς κι' ότι μάλιστα, είμαστε παντρεμένοι! Αυτό είναι εξωφρενικό ψέμμα. Ο Βίλλυ είναι ο πιο αγαπητός παρτεναίρ μου και τον συμπαθώ πολύ. Και τίποτε περισσότερο.

Αλήθεια ο Βίλλυ Φρίτς είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος. Δεν κάνει ποτέ το χέρι του κι' είναι εξαιρετικά ευγενής κι' ευπροσήγορος. Το χαμόγελο σπάνια σβύνεται απ' τα χείλη του και συνηθίζει να μου κάνει, πολύ συχνά, δώρα!

Τις πιο πολλές απογοητεύσεις, τις γνώρισα στο Χόλλυγουντ. Έκλεισα συμβόλαιο με την «Φόξ-Φίλμ» κι' εργάστηκα άρεκτο καιρό στην Αμερικανική φιλμούπολη.

Θεέ μου, πόσο υπέφερα εκεί κάτω! Οι Αμερικανοί εργάζονται με έντελως διαφορετικά συστήματα, απ' δικά μας. Φαντασθήτε πως πριν να πατήσω το πόδι μου στην Αμερική, πληροφορήθηκα πως ήμουν μία γυναίκα που της άρεσαν τα σκάνδαλα, πως αγαπούσα χίλιους δυό, πως άλλαξα έραστάρς πιο εύκολα από ένα φορεματάκι και δεν ξέρω τί άλλο. Κι' όλα αυτά τα είχε διαδόσει το διαφημιστικό γραφείο της «Φόξ-Φίλμ»! Ε! δεν έκνευρίζεσαι λοιπόν, μ' αυτή τη κατάσταση.

Οι Αμερικανοί σκηνοθέται είναι πολύ αυστηροί κι' αποφεύγουν να μιλούν με οικειότητα στους ήθοποιούς. Πολλές φορές μάλιστα με τον σκηνοθέτη Κίγκ Βίτορ γιατί φερόταν σε μένα και στον παρτεναίρ μου Άνρϋ Γκαρά με βαναυσότητα.

Στ' Αμερικανικά στούντιο υπάρχει μία σχολαστική πειθαρχία. Οι «αστέρες» δεν λαμβάνονται υπ' όψιν, έκτος μόνο της Γκρέτας Γκάρμπο, της Ντjτρη και της Σjρερ.

Οι Έμφανίσεις μου στις Αμερικανικές ταινίες ήταν οίκτρες. Δεν κατώρθωσα να βρω τον εαυτό μου. Δεν ήξεραν να εκμεταλλευθούν το ταλέντο μου. Μου έδιναν τους πιο ακατάλληλους ρόλους για το ταμπεραμέντο μου κι' απαιτούσαν να τους παίξω, όπως εκείνοι ένόμιζαν καλά. Το αποτέλεσμα ήταν ν' αποκαρδιώσω τους θαυμαστές μου και να λαμβάνων άπειρα γράμματα, που με παρακινούσαν να γυρίσω στην Εύρώπη.

Αλλά μήπως ήμουν ή μόνη Εύρωπαία ήθοποιός, που απέτυχε στο Χόλλυγουντ; Το ίδιο δεν συνέβη τάχα με την Λίλ Ντάγκοβερ και την Λίλ Νταμιτά; Ο Κόνρατ Φάιτ κι' ο Αϊμίλιος Γιάννιγκς δεν απέτυχαν επίσης κι' αυτοί εκεί;

Δυστυχώς ανήκα στην «Φόξ-Φίλμ» κι' όχι στην «Παραμάουντ», οπότε θα είχα την ανέλπιστη τύχη να έχω σκηνοθέτη μου τον Γερμανό άριστοτέχνη Έρνστ Λουμπίτς. Είναι μοναδικός «φίλμ-ντιρέκτορ», προκειμένου περί όπερετιών κι' ο Μωρίς Σέβαλιέ κι' η Ζαν-νέτ Μακτόνλντ, του όφείλουν πολύ απ' την δόξα τους.

Άρεκτά καλός σκηνοθέτης είναι κι' ο γνωστός ήθοποιός Βίλλυ Φόρστ. Είναι, άσφαλώς, ένας απ' τους καλλίτερους της Εύρώπης. Η Πόλα Νέγκρι στα χέρια του, κατώρθωσε να μās δώσει τον καλλίτερο ρόλο της καριέρας της.

Ακούω πολλούς να μιλούν με θαυμασμό για την Μπριγκίτε Χέλμ. Είναι γεγο, νός ότι συμμερίζομαι κι' εγώ τον θαυμασμό τους. Η «Ούφα» χρωστά πολλά στην Χέλμ με το αλησμόνιτο πνεύμα του κακού της «Μητροπόλεως», του Φρίτς Λάγκ. Δυστυχώς όμως ή Χέλμ έχασε πια την φόρμα της. Ός Αντινέα, στην «Ατλαντίδα», του περιφή-
νέκφραστη, παρά την αγαλματώδη όμορφιά της.
Πολύ έκτιμω τον Κόνρατ Φάιτ. Παίζει με μεγάλη δύναμη κι' ήταν κυριολεκτικώς υπέροχος στο «Τέλος του ταξειδιού», του Σέριφ. Όμως οι τελευταίες ταινίες του της «Μπρίτις Ίντερνάσιοναλ», δεν μπορούν να συγκριθούν με τους παληούς του θριάμβους.
Τρελλαινούνται για το κολύμπι. Έχω μία μικρή πισίνα στην έπαυλή μου κι' όποτε εύκαιρw κολυμπw. Ο Βίλλυ Φρίτς έρχεται συχνά και κολυμπά μαζί μου.
Υστερα απ' το κολύμπι παίζουμε τέννις. Είμαστε κι' οι δυο δεινοί παίκται και άμιλλόμεθα με πείσμα ποιάς νικήσης.
Δεν θα το πιστέψετε πως όταν τυχw να νικηθw και έδw το θριαμβευτικό χαμόγελο του Βίλλυ, βάξω τα κλάμματα. Δεν μπορώ να υποφέρw το ύφος του Βίλλυ!
Στην έπαυλή μου, δεν δέχομαι, παρά ελαχίστους φίλους. Γι' αυτό όσοι θέλουν να πάρουν έα αυτόγράφw μου, έρχονται στο Νιουμπάμπελσπεργκ όπου είναι το στούντιο της «Ούφα». Λαμβάνω περισσότερα από 100 γράμματα την ήμέρα. Τα περισσότερα είναι έρωτικά! Δεν μπορώ να καταλάβw πως κατώρθωσα να έμ πνεύσω τον έρωτα σε τόσους ανθρώπους!
Μ' αρέσουν πολύ τα σκυλιά. Στην έπαυλή μου διατηρώ περισσότερα από είκοσι. Πόσο τρομάζw όμως όταν τσακώνονται μεταξύ τους! Κι' έχουν τέτοιο πείσμα τα άφιλότιμα, που δεν έγκαταλείπουν εύκολα τον άγωνα.
Ο διάκοσμος του σπιτιού μου είναι πολύ απλός. Σε κάθε δωμάτιό μου δεν έχw περισσότερα από πέντε έως έξη έπιπλα, τα ά πολύτως αναγκαία. Οι τοίχοι είναι γυμνοί. Τα κάδρα τα θεωρώ άντιαισθητικά και τ' αποφεύγω.
Η ίδια απλότης μ' αρέσει να χαρακτηρίξω και το ντύσιμό μου. Οι ρόμπες μου δεν έχουν κανένα κέντημα, πλισσέδες, ή ό, τιδήποτε άλλο και ξεχωρίζουν μόνο κατά το χρώμα.
Στο μακιγιάρισμα είμαι πολύ έπιτηδεία. Αφού δεν έχw μακιγέρ ούτε και στο στούντιο. Αποφεύγω τις ζωηρές αποχρώσεις και το κτυπητό κόκκινο, που δικαιολογείται μόνο στα χείλη και έλάχιστα στα μάγουλα. Η πούδρα που χρησιμοποιώ είναι μίγμα δικής μου έπινοήσεως! Άς σημειωθεί ότι είναι τόσο καλή, ώστε πολλές συνάδελφοι ζήτησαν να μάθουν το μυστικό μου. Η Πάουλα Βέσσελν, μάλιστα κι' η Γκίττα Άλμπαρ μου είχαν γίνει πολύ φορτικές με την έπιμονή τους. Άλλα έγw δεν λέw λέξη! Κρατώ για τον εαυτό μου το μυστικό.
Ο χορός είναι ή μόνη εύχαρίστησις της ζωής μου. Ίσως σ' αυτόν να χρωστώ την εύραυσία και την εύλυγία του σώματός μου. Επίσης μ' αρέσει πολύ κι' ή μουσική. Όταν ακούw ένα βιολί να παίζει, δεν μπορώ να συγκρατήσω τα δάκρυά μου. Τον καιρό του βωβού κινηματογράφου, για να γυρίσω μία σκηνή, έπρεπε ν' ακούσω πρώτα μουσική και να έμπνευσθw. Τώρα, που απαγορεύεται από τους φωνολήπτες κι' ο παρμικρός ήχος, άρκομαι να φέρw στην μνήμη μου, παληά λησμονημένα μοτίβα, που τα ψιθυρίζw, χωρίς ν' ακούωμαι καθόλου. Αν δεν το κάνw αυτό, δεν έχw καλή απόδοση.
Άριστος τραγουδιστής είναι ό Ζάν Κιεπούρ.
Ο περίφημος αυτός Πολωνός τενόρος, μ' έχει γοητίσει. Όλες τις ταινίες του θα είμαι ή πρώτη, που θα της παρακολουθήσω, καθώς και τα διάφορα ρεσιτάλ του. Θα έπιθυμούσα πολύ να γύριζα μία μουσική ταινία μαζί του. Η Μάρθα Έγκερτ, ή γυναίκα του, έχει κι' αυτή θαυμασία φωνή. Μά δεν είναι κατά την γνώμη μου ή ιδεώδης παρτεναίρ του.
Στις περισσότερες από τις νέες ταινίες μου, εμφανίζομαι πάλι με τον Βίλλυ Φρίτς. Αυτό είμαι βεβαία, θα εύχαριστήσω πολύ τους θαυμαστές μου. Την σκηνοθεσία της νέας μας ταινίας, θα την αναλάβη ό Ιταλός σκηνοθέτης Καρλίνε Γκαλλόνε. Και θα είναι κάτι το έξαι-
ρετικό.

ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕΥ

2305

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

Όταν ο τύραννος Διονύσιος ο νεότερος, έφυγε από την έξουσίαν, ήναγκα-σθη, για να ξερδί-ξη τα προς το ζην.

ν' άνοιξη σχολείον στην Κόρινθον. Ένας Κορίνθιος, όταν μπήκε στο δωμάτιό του, άρχισε να τινάζει τον μανδύα του, όπως υπερχεοούντο να κάνουν την εποχή εκείνη όλοι όσοι έπεσκέπτοντο τους τυράννους, για να δείξουν ότι δεν έκρυβαν όπλα στα ρούχά των. Άλλα ο Διονύσιος άτάραχος μπρός στην σκεπτική εκείνη ειρωνία, του είπε.

—Φίλε μου, να τινάζεις τον μανδύ σου όταν θα βγής από το σπίτι μου, για να ιδώ κι' εγώ αν δεν μου έκλεψες τίποτα.

Ο Πάπας, Γρηγόριος ΙΓ' χρωστούσε την άνάγκη του στον παπικό θρόνο, εις τον καρδινάλιον Κάρολον Βορρομπίον, ό όποιος κατόπιν άνεκηρύχθη Άγιος. Άλλ' ό Γρηγόριος ΙΓ' δεν διεκρίνεται για την φρονιμάδα του και ό Άγιος Καρδινάλιος Βορρομπίος έπληροφωρήθη λίγον καιρό μετά την έκλογήν, μερικώς παρεκτροπές του κάπως νεανικές.

—Αν ήξερα αυτές τις κακές συνήθειες σου, είπε μία μέρα στον Γρηγόριο, δεν θα σ' έφήφιζα ποτέ.

—Γάρουλε, μείνε ήτυχος, του άπάντησε ό Γρηγόριος. Τό Άγιόν Πνεύμα τά ήξερε όλα, όταν σε φώτισε να με ψηφίσης.

Μία συγγενής του Δουμά υιού, είχε τη μανία να ντύνεται με διαφανή ρούχα, εις εποχήν που ούτε τα κοντά φουστάνια δεν έπετρέποντο και ό Δουμάς ήταν στενοχωρημένος, γιατί ή εξαδέλφη του αποτελούσε σκάνδαλο εις την καλήν κοινωνίαν των Παρισίων.

Μία ήμέρα που ή κυρία αυτή ήταν προσκεκλημένη εις ένα γεύμα, ένας λού-στρος έφερε και της παρέδωσε μπροστά σέ δλους μία καπελλιέρα, επάνω στην ό-ποιαν ήσαν γραμμένες οι λέξεις:

«Η τουαλέττα της ήμέρας».

—Ανοίξαν την καπελλιέρα και βρήκαν μέσα... ένα φύλλον συκής με την κάρτα του Δουμά.

—Σας είπα, κυρία μου, ότι το παιδί σας είναι ό ίδιος ό πατέρας του. Γιατί μου άπαντήσατε; «Δυστυχισμένη γυναίκα».

—Σκέπτομαι τι θα ύτοφέρει εκείνη που θα τον πάρη άντρα της.

Είς την άρχαίαν Ρώμην τα αξιώματα άγοράζοντο, όπως άλλωστε άργότερα και εις όλην την Εύρώπη. Τό έθιμον αυτό καθιερώθη από τον Αυτοκράτορα Αύρη-λιον, ό όποιος έλεγε.

—Έκείνος που άγοράζει, αναγκάζεται, ως επί το πλείον να πουλή, ότι άγόρασε.

Δύο άδελφοί, που κατοικούσαν μαζί, έ-μοι ζαν καταπληκτικά μεταξύ των και εί-χαν τό ίδιο όνομα. Κάποιος ήθελε να έπι-σκεφθή τον έναν.

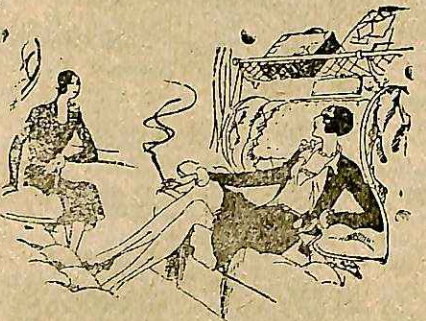
—Ποιών; ρώτησε ό θυρωρός.
—Έκείνον που είναι σύμβουλος.
—Και οι δυο είναι σύμβουλοι.
—Έκείνον που είναι λίγο άλλοιθωρος.
—Και οι δυο είναι άλλοιθωροι.
—Τόν παντρεμένο.
—Και οι δυο είναι παντρεμένοι.
—Έκείνον που έχει την όμμορφη γυ-ναίκα.

—Και οι δυο έχουν όμοιες γυναίκες.
—Αί, λοιπόν! Τότε εκείνον που του τά έχει βάλει ή γυναίκα του.

—Μά μου φαίνεται, άπάντησε ό θυρω-ρός, πως τους τά έχουν βάλει και των δύο.

Ο άσπυτος γηραιός πατέρας του λόρδου Άνδλεϋ, επειδή είχε άνάγκη από χρήματα έζήτησε δανεικά από τον γιό του. Κι' έ-πειδή ό λόρδος ήρνηθή, νοίκιασε άμέσως ένα μικρό μαγαζάκι άπέναντι από την πόρτα του μεγάρου του γιου του και έκρέ-μασε μία έπιγραφή στην όποία έγραφε με μεγάλα γράμματα. Παπούτσια και μπότες για μπάλωμα, με κάθε έγγύηση για την στερεότητα, από τον Φίλιππον Δίκενς, πα-τέρα του λόρδου Άνδλεϋ.

Την άλλη μέρα ή έπιγραφή έκατέβη.

Ένας λιμαδόρος βρήκε κάποτε στον δρόμο τον Άριστοτέλη κι' άρχισε να φλυ-αρή αδιάκοπα και άνιαρά, διηγούμενος τερατώδεις ιστορίες.

—Λοιπόν, δεν έκλήτεσαι; τον ρώ-τησε.

—Έκείνο που με έκλήττει, άπήντησε ό Άριστοτέλης, είναι ότι έχει κανείς αυ-τιά, να σε άκούη, ενώ έχει πόδια για να φύγη.

Ο αυτοκράτωρ της Ισπανίας Κάρολος είχε άνάγκη από όξυτάτην ποδάγρα και περπατούσε παράξένα τόσο, ώστε ό κόμης Βούρεν που τον συνόδευε στον πε-ρίπατό του, δεν μπόρεσε να κρατήση τα γέλια του.

—Τι έχεις και γελάς λοιπόν; τον ρώ-τησε ό αυτοκράτωρ.

—Μεγαλειότητα, βλέποντας τα άσταθή βήματα της Μεγαλειότητός σας, ενόμισα ότι βλέπω την αυτοκρατορία να κλονίζεται όπως ό κύριός της, ποτέ επάνω στο ένα πόδι και ποτέ στο άλλο.

—Πρόσεξε να μην κάνης άλλοτε τέ-

τοιες σκέψεις, του είπε ό Κάρολος αυ-στηρά και μάθε ότι ένα Κράτος δεν τό διευθύνουν τα πόδια αλλά τό κε-φάλι.

Ο βασιλεύς της Πρωσίας, Φρειδερί-κος Β' όταν έκρίνισε μέρος της Πολω-νίας, έστέρησε τον Πολωνόν επίσκοπον δούκα του Έρμερνόνδ μεγάλου μέρους των εισοδημάτων του. Όταν ό κληρικός αυ-τός έπήγε στην Ποτσδάμην να χαιρετήση τον κατακτητήν, ό Φρειδερίκος του είπε.

—Είμαι άδύνατον να μ' αγαπάτε, ύ-στερα από αυτό που σ' έκανα.

—Δεν θα λησμονήσω ποτέ, άπήντησε ό επίσκοπος, τον σεβασμόν που όφείλω στον βασιλέα μου, αν και μου πήρε τα κτήμα-τά μου.

—Έν τοιαύτη περιπτώσει, είπε ό Φρει-δερίκος, άφου είσθε φίλος μου, βασίζομαι στην συμπάθειά σας και έλπίζω, αν ό Ά-γιος Πέτρος άρνηθή να μ' άφήση να μπώ στον Παράδεισο, ότι θα έχετε την καλω-σύνη να με σκεπάσετε με τό ράσο σας για να μ'ω κρυφά.

—Τότε θα χρειασθώ, μεγαλειότητα, ά-πήντησε ό επίσκοπος, να μου δώσετε ένα άλλο ράσο, γιατί αυτό που φορώ μου τό εκόφατε τόσο πολύ, ώστε δεν μπορεί να κρύψη πλέον κανενός είδους λαθρεμπόριο.

Λίγες στιγμές πριν άρχισή μιό μάχη στην όποιαν ή άρθμητική ύπεροχή του έχθρου ήταν καταφανής, ένας άνώτερος ά-ξιωματικός έπλησίωσε τον στρατηγόν Δε-σαίξ και του είπε.

—Στρατηγέ, τί διατάσσετε; Την ύπο-χώρηση βεβαίως.

—Ναί! Την ύποχώρηση του έχθρου. Και ή άπάντησις αυτή έδωσε την νίκη.

Κατά τον πόλεμον των Κάτω Χωρών εναντίον του αυτοκράτορος της Πρωσίας ό τελευταίος αυτός, ό όποιος είχε διοική-σει τυραννικά την χώραν του, έτοιχοόλ-λησε στους δρόμους διάταγμα, δια του ό-ποιου χορηγούσε άμνηστεια σιούς λιπο-τάκτας.

Τό βράδυ, όταν έκάθισε στο τρα-πέζι να φάη, βρήκε στο πιάτο του ένα σημείωμα με τις λέξεις: «Τύραννε, συγ-χωρείς, λέγεις, τους λιποτάκτας, άλλα δεν χωρείς, λέγεις, τους λιποτάκτας, σε συγχωρούν».

Η έταίρα Λαίς ή Κορινθία έλεγε.

—Δεν ξέρω τί βιβλία διαβάζουν οι φι-λόσοφοι μας, ούτε τί πιστεύουν. Άλλ' αυ-τοί οι άνθρωποι κτυπούν στην πόρτα μου τόσο συχνά, όσο και οι άλλοι.

Μετά την πρώτη άφθονη βροχή που έ-γινε στην Πολωνία μετά την τρομερή ά-νομβρία των 1853 ένας φεουδάρχης είπε εις ένα από τους ύποτελείς του.

—Κύτταξί, πέφτει χροσάφι!

—Α, όχι να παρη ή όργή! άπήντησε ό χωρικός, γιατί αν έπεφτε, θα μ' έβαζες να οού τό μαζέψω.

—Ενα δάνειο πενήντα λιρών ή χάνεται!

Οι δυο δεσποινίδες Γαί, οι έβδομηντάρες γεροντοκόρες της ό-δου Πορταφέρυ, κύτταζαν με γουρλωμένα μάτια την έπιστολή του άνεπιού τους, που τις είχε κάνει να γάλουν ούτο τό έπιφώνημα.

Α' Ο άνεπιός τους Χένρυ Κράνουελ είχε πράγματι στείλει εκείνη την έπιστολή και ί-νέτευε τις δυο θείες του να έχουν τό άπόγευ-μα στην διάθεσή του 50 λίρες, γιατί άλλοιότιχα θα τον πετυδσαν από τό άεροπορικό σώμα και θα ρεζι-λευόταν για όλη του την ζωή!

Οι δεσποινίδες Παί άλληλοκυτάχτηκαν τρομογμένες

Λάτρευαν τον Χένρυ, που ήταν άξιο-ματικός της άεροπορίας, νέος, όμοιό-τατος και ό μόνος συγγενής τους, σ' αυτόν τον κόσμο. Χωρίς όμως να είναι πτωχές, οι άδελφές Παί δεν μπορούσαν να διαθέσουν ένα τόσο μεγάλο ποσόν. Πως ν' άφήσουν ό-μως τον μικρό τους Χένρυ να άτι-μασθώ; Πως να στερηθούν οι ίδιες την άπέραντη χαρά που ένοιωθαν κάθε Κυριακή, όταν ό όμοιος άξιο-ματικός με την έπιβλητική στολή του, έρχόταν να τις έπισκεφθή;

—Κάτι πρέπει να κάνωμε, μολα-ταύτα! είπε ή μίς Ρομπέρτα Παί, που ήταν κατά δύο χρόνια μεγαλεί-τερη από την άδελφή της.

—Έχεις δίκην, άπήντησε ή μίς Νέλλυ. Κάτι πρέπει να κάνωμε. Τί, όμως;

—Όσόν να άπαντούσαν σιωπηλά στην άγωνιώδη ερώτησή τους, οι δυο γεροντοκόρες γύρισαν ταυτόχρονα τό κεφάλι προς τον μπουφέ και ύστερα άναστέναξαν.

Είχαν συνεννοηθή θαυμάσια. Πά-νω σ' ό μάρμαρο του μπουφέ, επί μιό πενηνκονταετία ήλοκλήρη, ήταν τοποθετημένο ένα μικρό άγαλματάκι, ένα ύπτερογο άρχαιολογικό κειμή-λιο, για τό όποιον κάποτε ένας γνω-στός τους, ό κύριος Φυραντέϋ, είχε προσφέρει εξήντα λίρες, χωρίς αυτές να δεχθούν.

—Πρέπει να πάμε να βρούμε τον κύριο Φαραντέϋ, πορετήρη-σε ή μίς Ρομπέρτα. Θα του πούμε ότι άλλάξομε γνώμη, ότι έμεις δεν δεχόμαστε κόσμο στο σπίτι μας και έπομένως δεν έχουμε να επιδείξομε σε κανέναν, άρχαιολογικά κειμήλια...

Οι δυο γεροντοκόρες έκαναν γρήγορα την τουαλέττα του, ά-φησαν ένα σημείωμα για τον άνεπιό τους, να τις περιμένη, αν άργοϋσαν κάπως, τίληξαν σέ μιό έφημερίδα τό άγαπημένο τους άγαλματάκι και άρχισαν την έκστρατεία τους.

Ηταν πραγματική έκστρατεία για τις δεσποινίδες Παί, γιατί ό κύριος Φαραντέϋ καθόταν στο Σάουθχολτ Γκρήν, μιό ώρα δη-λαδή με τραίνο.

Εφθασαν στον σταθμό, πλήρωσαν, προς μεγάλην κατάπληξή τους, μιόμισιν φορά λιγώτερο από τη κανονική τιμή και μόνον όταν έγκατεστάθησαν στο βαγόνι τους κατάλαβαν την άπροσδόκη-τη έκπτώση.

—Άλλος για τό τραίνο των ίπποδρομιών; φώναξε ό εισρά-κτωρ προτού δόση τό σύνθημα έκκινήσεως.

—Μά έμεις δεν πάμε στις ίπποδρομίες! παρετήρησε ή μίς Ρομπέρτα στην άδελφή της.

—Δεν πειράζει, δεν πειράζει, άπήντησε μιό κυρία, που καθό-ταν άπέναντι στις δεσποινίδες Παί. Κατεβαίνετε όπου θέλετε.

Μέσα στο βαγόνι επικρατούσε πραγματική όχλαγωγή. Διάφο-ρα ξενοφωνα όνόματα κυκλοφορούσαν από στόμα σέ στόμα, με έ-πιφωνήματα θαυμασμού.

—Τί λές, παιδί μου! ό «Χαλιλά» θα τά τσακίση όλα. Είναι θαύμα! θαύμα!

—Αν άφήση κανένα ό «Σουλτάν» να μ'ωμ'ω τρυπήσης την μύτη.

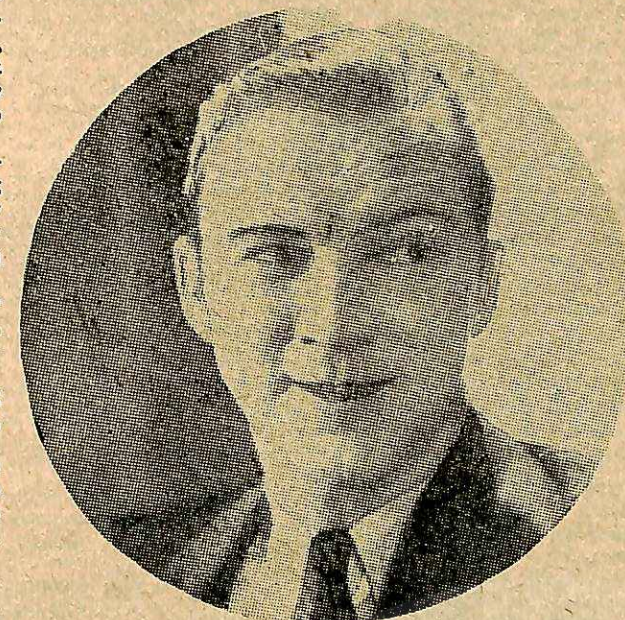
—Ο «Σπαίικ» είναι φαβορί, σου λέγω!

Ένας επιβάτης σηκώθηκε και μέτρησε τους ανθρώπους που βρισκόταν μέσα στο βαγόνι.

ΠΑΝΘΕΟΝ

M. ΣΑΡΠ

ΠΡΩΤΟ ΨΕΜΜΑ

Πήρε με χαρά τα χαρτονομίσματά...

—Είμαστε πέντε, φώναξε στο διπλανό του. Δύο και πέντε έπτά. Θα παίξω τό 7. Καλώς ά-ριθμός.

Ο άλλος τινάχθηκε απότο-μα όρθιος, γύρισε τό κεφάλι προς τα έξω. Κουτσά στραβά διάβασε τον αύξοντα άριθμό ενός τηλεγραφι-κού στύλου 389.

—3 και 8 κάνουν 11 και 9 κάνουν 20! Δύο και μηδέν δύο. Θα παίξω τό 2. Σίγουρο.

Οι δεσποινίδες Παί, ζαλίστηκαν, κυριολε-κτικά. Γι' αυτό όταν έφθασαν στο Σάουθχολτ Γκρήν, ήσαν σάν μεθυσμένες. Κατεβαίνοντας άπ-τό τραίνο, άθελα άκολούθησαν τό πανίσχυρο άνθρώ-πινο ρεύμα που τις παρέσυρε και χωρίς να τό καταλάβον,

βρέθηκαν σ' ένα ταξί, που έκτελού-σε πρόχειρη συγκοινωνία έως τό ίππόδρομο. Και χωρίς να τό κατα-λάβουν επίσης, ενώ ό κόσμος τις έσπρωχνε άμείλιχτα, μπήκαν μέσα στον ίππόδρομο. Τότε μόνον συνήλ-θαν κάπως.

—Ρομπέρτα... ψιθύρισε ή μίς Νέλλυ Παί.

—Τί θέλεις Νέλλυ;

—Τί θα κάνωμε τώρα; Πρέ-πει να βρούμε συγκοινωνία να πα-με πίσω στο σταθμό και από κει στην διεύθυνση του κυρίου Φαραν-τέϋ.

—Βέβαια... Άχ,Θεέ μου, τί πά-θαμε! Ουμμάσι την διεύθυνση του κ. Φαραντέϋ, Πόμπτον Στρήτ, άριθ-μός...

—11, άπήντησε ή μίς Ρομπέρ-τα.

—Εύχαριστώ, μαντάμ!

Ένας κύριος που σιεκόταν μπροστά στις δεσποινίδες Παί, εί-χε ύποκλιθή και έτεινε ένα χαρτί.

—Τί είναι αυτό, κύριε; ρώτη-σε κατάπληκτη ή μίς Ρομπέρτα.

—Τό 11 δεν είπατε κυρίες μου Δέκα σελλίνια...

Οι δεσποινίδες Παί, έγιναν κα-τακόκκινες.

—Γιατί διαστάζετε, μαντάμ; Πάρτε, θα κερδίση. Δέκα σελλίνια μόνον...

Οι δεσποινίδες Παί άλληλοκυτάχτηκαν. Η μίς Ρομπέρτα έβγαλε μιό λίρα και την έδωσε στον άγνωστο. Δεξιά κι' άριστερά τους ό κόσμος έσκαψε στα γέλια.

—Άκούς; πήραν τό 11! τον «Κουρμελώ!» χαμένα λεπτά!...

Άλλα ύστερα από μιό ώρα, οι σαστισμένες γεροντοκόρες, μά-θαιναν από τό κόσμο ότι είχαν κερδίσει 53 λίρες.

Οι δεσποινίδες Παί κυτάχτηκαν πάλι, δακρυσμένες. Τί τύχη Θεέ μου! Θα έσωζαν τον άγαπημένο τους Χένρυ και δεν θα έ-χαναν και τό άγαλματάκι τους.

Όταν γύρισαν σπίτι, βρήκαν τον άνεπιό τους, να περιμένη. Τον άγκάλιασαν με στοργή και του έδωσαν τις 50 λίρες.

Ο νεαρός άεροπόρος πήρε τα χαρτονομίσματα και ύστερα γύρι-σε με χαρά μπρός στο μπουφέ, κουνώντας τό κεφάλι μελαγχολικά.

—Πουλήσατε τό άγαλματάκι σας, καλές μου θείες!

Οι δεσποινίδες Παί δεν τόληψαν να τον διαφενδούν.

—Εσ' πώς τό κατάφερες; ρώτησε ή μίς Νέλλυ.

—Είχα κάτι χρήματα του ταμείου και τάχασα στο ίππόδρομο! εί-πε, σκύβοντας τό κεφάλι.

«Στο ίππόδρομο!» Οι δεσποινίδες Παί ένοιωσαν τό δάπεδο να κουνιέται κάτω από τα πόδια τους...

Όταν ό άεροπόρος έφυγε, οι δυο γεροντοκόρες έκαναν ένα πρό-χειρο συμβούλιο.

—Τί θα τό κάνωμε τό άγαλμα, Ρομπέρτα. Πρέπει να τό έ-χωμε πάντα κομμένο.

—Θα εξακολουθήσωμε λοιπόν να τον γελοΰμε;

—Για τό καλό του. Θα του γίνη μάθημα για πάντα. Ένώ αν μάθη πως βοήκαμε τις 50 λίρες.

—Έχεις δίκην Νέλλυ. άλλωστε, θα θέλα να ξαναπάω.

—Και εγώ επίσης Ρομπέρτα. Κι' αυτές είναι ένας επί πλέον λόγος για να μείνη τό μπουφέ άδειο. Έτσι θα θυμάμαστε κι' έμεις...

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΓΓΕΛΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

(Συνέχεια)

XIV

— Πώς είναι σήμερα η Δίς Ζιλμπέρτ; ρώτησε ο Ντέ Φραγκόν, την άλληνη ημέραν, μόλις είδε τον κ. Ντέ λά Σαπονάιρ.

— Εκείνος ανέσθησε τους ώμους κάπως νευριασμένος.

— Φαντάζομαι καλλίτερα.

Και ξαφνικά, σταματώντας μπρός στον έκπληκτον Ροδόλφον, είπε, τονίζοντας τις λέξεις, με τό χέρια σταυρωμένα.

— Η Ζιλμπέρτ απηγόρευσε να περάσωμ την πόρτα της.

— Έχει μια τρομερή μιμηχανία και επιθυμεί να μην ιδη κανένα μου! είπε η καλόγρη, που έμεινε κοντά της... Αυτό είναι γελοίο! Φανταστήτε ότι έπειδη θέλησα να μη συμμορφωθώ με την γε

λοϊαν ιδιοτροπία της Ζιλμπέρτ, η καλόγρη ανωρθώθηκε έμπρός μου όπως μπρός σ' ένα πουχει πανούκλα.

— Ο κύριος κόμης δεν θα θελήσει να κάνει κατάχρηση της δυνάμεώς του, για να παρ αβιάση το παρθενικόν καταφύγιον της ανηψιάς του, την στιγμή που αυτή τον ικετεύει να την αφήσει μόνη... Αυτή η κομπώδης φράσις μου έκανε τόσην έντύπωση ώστε γύρισα πίσω χωρίς να προφέρω λέξη.

— Άλλά είδε το χαρούμενο ύφος του συντρόφου του, ο οποίος με δυσκολία συγκρατούσε την σοβαρότητά του και ο θυμός του έπεσε ξαφνικά.

— Αυτό σάς διασκεδάζει; Τό βλέπει κανείς ότι δεν θα τολμήσατε να παρ αβιάσετε τόν παρθενικόν καταφύγιον της ανηψιάς του. Με έναν παρόμοιον δρόμο κοντά στην πόρτα της, η Ζιλμπέρτ φυλάγεται πολύ καλά, σάς διαβεβαιώ εγώ.

— Άλλά ίσως να είναι πραγματικά αδιάθετη.

— Καθόλου! ο γιατρός Μουριέ την είδε χθές τόν βράδυ και με έβεβαίωσε θετικά. Νευρική κατάσταση εξ αιτίας της κοπώσεως και της συγκινήσεων. Είκοσι τέσσερις ώρες ανάπαυση και δεν θα της ξαναφανή πιά.

— Τότε δεν έχωμε παρό να περιμένωμε.

— Ο κ. Ντέ λά Σαπονάιρ ανεπήδησε.

— Να περιμένωμε; — Ά! όχι! Φαντάζεται ότι θα διαιωνίσω την παραμονήν μου σ' αυτό τό άγριο μέρος; Είτε τό θέλη είτε όχι, άπόψε φεύγω, Θά με συναντήση, όταν θελήση.

— Έτελείωσαν όλα εδώ;

— Μπιά! ο συμβολαιογράφος Λεσέρφ θα τακτοποιήση άργότερα τόν πράγματά μαζί σας! Είδατε χθές βράδυ ότι ά υποθέσεις της θείας της Ζιλμπέρτ βρίσκονται έν άπολύτω τάξει. Η νά δώσωμε και τούς κληρονομικούς φόρους που θα καταβάλωμε, άπόψε.

— Τότε θά φύγω μαζί σας; άφού η θέσις μου δεν είναι πλέον εδώ. Άλλά είναι έννοητικόν νά αφήσωμε την Δδα Ζιλμπέρτ μόνην της εδώ.

— Μην άνησυχητε. Η ανηψιά μου φυλάγεται καλά και θα μάς συναντήση έχοντας συνοδόν μιά από τις σωματοφύλακάς της. Πριν περάσουν δυό ήμέρες θα είναι στό Παρίσι. Ο Μουριέφ μου τό διεβεβαίωσε.

— Ο Ντέ Φραγκόν δεν έφερε αντίρρηση. Και όμως ήσθάνετο μιά πραγματική στενοχώρια γιατί δεν μπορούσε νά κατατοπισθί

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο ύπολοχαγός της άεροπορίας Ροδόλφος ντέ Φραγκόν, κατόπιν ένός μικρού γλεντιού, έπαιξε χαρτιά για πρώτη φορά στη ζωή του κι έμεινε χρεός 25.000 φράγκα. Έπειδη δεν είχε νά τά πληρώση μέχρι τού μεσονυκτίου, άπεφάσισε ν' αυτοκτονήση, άλλ' έλαβε, ένα γράμμα μιάς μακρινής κι' εφαντάστη ότι πιδαν ένεινη γα τόν έσως. Έφυγε τότε άμέσως, πήσχεση θέση, εις την όποιαν εύρίσκετο, και την άπόφασιν που είχε νά σκοτώθη πράγμα που έκανε την «θεία Σοφία» νά τού υποδείξη με δρ-μείες πιν νά γίνη σύζυγος μιάς πλούσιας ορφανής και τόν όδηνει στό μέγαρο κ. Ντέ λά Σαπονάιρ. Ο τελευταίος έξηγει στόν Ροδόλφον ότι η ανηψία του λόγω τού ξαφνικού και άνεξηγήτου θανάτου των γονέων της πάσχει από κρίσεις μελαγχολίας και τού συνιστά ν' άπορνήν κάθε συζήτησιν μαζί της έπάνω σ' αυτό τό ζήτημα όπως έπίσης και νά μην την παρξείν γνη για την ψυχρότητα που ίσως νά τού δείξη. Πράγματι η Ζιλμπέρτ τού φέρεται με ψυχρότητα, ύπεροφία και κάποια περιφρόνηση. Είναι φανερό, η Σοφία ντέ Φραγκόν δηλει ότι άγνοει. Οι άδραβωμοί γίνονται με εξαίρων δεν έλαττώνεται. Ο Ροδόλφος μαθαίνει τυχαίως ότι πρό ένός έτους έδωκε γιατί, ο γάμος αυτός κατατάθηκε. Τό γεγονός αυτό συνδυάζομενον νά δυμενεύς ύπόνοιες για τή μνηστή του άλλ' όταν έπιχειρή νά της μιλήσει σχετικώς η Ζιλμπέρτ καταλαμβάνεται από τρόμον και λιποθυμεί.

ή για έναν γάμο, τότε δεν θα είναι ο παππας η κάποιος γείτονας για να σας κάνουν ν' ανακατευθίτε σε αναπόφευκτες άγγραφείες. Μόνον στό Παρίσι μπορεί πραγματικά νά μη κάνει κανείς άπολύτως τίποτε.

— Έσφιές τό χέρι του Ροδόλφου και άπεμακρύνθη.

— Ο νέος τόν άκολούθησε με τό βλέμμα, σκεπτικός.

— Έαλός άνθρωπος, έψιδύρισε. Άλλά πόσον έλαφρός και έ- γωιστής.

Μόλις έκείνος άπεμακρύνθη ο Ροδόλφος διευθύνθηκε πρός τό διαμέρισμα της μνηστής του.

Αισθανόντας ξαφνικά μιά έπιτακτική άνάγκη νά την ιδί, νά της μιλήση, νά την νοιώση δίπλα του.

Η ανθρωπινή ψυχή έχει μερικά φορές παράξενες προαισθήσεις, οι όποιες την κάνουν νά μαντεύη τά πράγματα, τά όποια δεν ξέρει ήν όποια θέλουν νά της κρύψουν. Η άκαταμάχητη ά- νάγκη που έσπρωχνε τόν Ροδόλφον νά πάη πρός την Ζιλμπέρτ, μετείχε τού προαισθήματος. Τίποτε στην στάσιν τού Ντέ λά Σα- πονάιρ, δεν ύπήρχε τό όποιον θά μπορούσε νά ξυπνήση την δυ- σπιστίαν τού νέου και όμως στά μυχιά του, αισθανότανε μιά βα- ρειά άγωνία, ένας άόριστον φόβο, που τόν έπνιγε.

Πήγε λοιπόν πρός την Ζιλμπέρτ.

Διηρύνησε βαθειά τό πρόσωπον της καλογοηδής, η όποία παρουσιάσθη εις τό ήμίανοιγμα της πόρτας, έκείνος την κτύπησε.

— Άλλά κάτω από την λευκήν καλύπτραν τά χαρακτηριστικά της άδελφής έφαινοντο παγερά σέ μιά ήσυχη άπάθειαν, την όποι- αν τίποτε δεν έφαινετο ότι έπρεπε νά συγκινήση.

— Η Δίς Ζιλμπέρτ είναι αδιάθετη και άναπαύεται την στιγ- μιν αυτήν, άπήτησε έκείνη στόν νέο, ο όποιος ζητούσε νά μιλήση στην ορφανήν.

— Εύχαρηστηθήτε νά της ειπήτε ότι της ζητώ μερικά λεπτά συνουλίαν.

— Έκείνη εκούνησε τό κεφάλι.

— Είναι άδύνατον; Η Δίς είναι ξαπλωμένη και άνίκανη νά σηκωθί.

— Άλλά δεν θέλω νά την άνησυχίσω! θά πάω μόνον νά την ιδώ.

— Άδύνατον!.. Είναι στό δωμάτιόν της, κύριε! και μη τό σκέ- πτεσθε αυτό.

Ο Ροδόλφος έμειδίασε για τόν προσβεβλημένον τόνον με τόν όποιον τού μιλούσε έκείνη.

— Έπιτρέψατέ μου νά επιμείνω άκόμη άδελφή μου! άλλά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

καλλίτερα σχετικώς με την υγεί- αν της Ζιλμπέρτ. Έδίσταζε νά την αφήση μόνην σε πληρωμένες περιποιήσεις, την στιγμήν που έ- σως νό ύπέφερε πραγματικά πε- ρισσότερο, άπ' ότι εφαντάζετο τό αισιόδοξος θεός της.

Δέν τού εξέφρασε τόν φόβον του αυτόν, άλλά ύπεσχέθη στόν έαυτόν του νά προσπαθήση νά ιδί την Ζιλμπέρτ ή τουλάχιστον νά επιτύχη από τις γυναίκες που την έπλησίαζαν λίγιο περισσότε- ρες πληροφορίες για την κατά- σταση της υγείας της. Και άκρι- βώς την στιγμήν έκείνην είδοποι- ησαν τόν κ. Ντέ λά Σαπονάιρ, ο- τι κάποιος από τούς γύρω πυ- γοδεσπότας τόν ζητούσε.

— Στην διαβρολεμμένη αυτή χώρα δεν μπορεί κανείς νά ζήση ήσυχος ούτε μιά ώρα. Όταν δεν θά πρόκειται για έναν θάνατο

— Σήμερα τό πρωί ήρθε ο ίατρός Μουριέ;

— Μάλιστα! σήμερα τό πρωί.

— Κατά τις δέκα ή ώρα;

— Μάλιστα!

Αυτή την φορά τό ψέμμα της καλογοηδής ήταν ολοφάνερο.

Ο θεός της Ζιλμπέρτ τού είπε ότι ο γιατρός είχε έλθει χθές τό βράδυ! Έξ άλλου ο Ροδόλφος, ο όποιος δεν είχεν άπομακρυνθί από τόν πύργον από την αγγί, ήταν βέβαιος ότι ο γιατρός δεν μπορού- σε νά είχε έλθει την ώραν που έλεγε ή ά- δελφή.

Τί έσήμαινε λοιπόν αυτό τό ψέμμα και οι αντίθεσις; Και γιατί, από τό μεσημέρι της χθές, η Ζιλμπέρτ επέμενε νά μένη στό στό δωμάτιον τόσο μυστηριωδώς; Θύμωσε;

Ήταν πραγματικά άρρωστη; Και ποιά άρ- ρώστεια μπορούσε νά έχρειάζετο μιά τέτοια πολυτέλεια προφυλάξεων;

Ένοιωσε και πάλι τριγύρω του την επί- δρασιν τού μυστηρίου με τό όποιον περιεβάλ- λετο ή μνηστή του. Είχε την έντύπωση ότι έ- γινε ένα γελοίο νευρόσπαστον, τό όποιον κα- θένος έχλεύαζε όσο ήθελε και όπως ήθελε.

Τότε—και αυτό ήταν άπερίσκεπτο και άσυλλόγιστον—ο άνθρωπος έξηφανίσθη μέσα του από την τρικυμία της έπαναστάσεως που τόν εκάλισε ξαφνικά.

Με μιά κίνηση ήρεμη άλλά σταθερή, ά- πεμάκρυνε από την πόρτα την καλόγρη, η ό- ποια, δεν έλαβε τόν καιρόν νά τόν έμ- ποδίση και χωρίς τόν παραμικρότερον διαταγμόν, έπέρρασε τό πρώτο δωμάτιο και μπήκε στό δωμάτιο της Ζιλμπέρτ. Σάν άστραπή τά βλέμματά του έκαναν τόν γύρον τού διαμερίσματος, έξέτασαν τό κρεβάτι, που δεν είχε χαλάσει έξί- τασαν και τις μικρότερες γωνίες.

Και ένα γελοίο σαρκαστικό, ειρω- νικό, άλλά θλιβερό από την διάψευση της έλπίδος έφάνη στό χέλι της.

Τό δωμάτιο ήταν άδειο.

XV

Η διάψευσις τών έλπίδων τού Ντέ Φραγκόν έπροκάλεσε την άγανά- κτησή του άέναντι της καλογοηδής της μόνης που ήταν εκεί την στιγμήν έ- κείνην.

— Έτσι λοιπόν, για νά κρύψετε την άπουσίαν της Δδος Ντέ λά Σαπο-

— Η δεσποινίς Ζιλμπέρτ είναι αδιάθετη και άνα- παύεται αυτή τη στιγμή.

νάιρ με έμποδίζατε τόσο άγρίως νά μ'ώ;

— Όχρος και τρέμοντας από άγανακτηση, ο νέος ρώτησε την άδελφήν που έξακολουθούσε νά διατηρή την άπάθειά της.

— Εκπληρούσα την έντολήν που μου έδωσε ο θεός της μνη- στής σας, άπήτησε έκείνη με τό ίδιο ήσυχο ύφος.

— Μιά έντολή που ήτο ένα ψέμμα! έφώναξε έκείνος έκ- τός έαυτού.

— Υπάρχουν ψέμματα άπαραίτητα για την ζευτυχίαν των οι- κογενειών.

— Είμαι όπ' έκείνους που μισούν τό ψέμμα, όταν πρόκειται μ' αυτό νά περιπαίζουν έναν έντιμο άνθρωπο!!!

Και βγήκε από τό δωμάτιο με τό κεφάλι νά καίη, χωρίς νά έννοη άκόμη τί έσήμαιναν όλα αυτά.

Στην σκάλα συνητήθη με τόν κόμητα, ο όποιος άνέβαινε ή- συχος με τά χέρια στις τσέπες και τό πούρο στό χέλι.

Για τόν Ντέ Φραγκόν όλα αυτά ήταν μιά σκοτεινή ύπόθεσις και έλεγε μέσα του, ότι επί τέλους, είχε μιά άφορμή για νά ζητή- ση έξηγήσεις και ότι θά μπορούσε νά τις ζητήσει μάλιστα την έ- δια στιγμήν.

Χωρίς προφυλάξεις και μάλιστα προκλητικά, είτε.

— Άσφαλώς πηγαίνετε στό δωμάτιο της ανηψιάς σας.

Η ξαφνική έρώτησις και τό παράξενο ύφος τού νέου έέτρε- ψε στόν κ. Ντέ λά Σαπονάιρ νά μαντεύση ένα μέρος της αλήθει- ας. Και άπήτησε άποφεύγοντας μιά εύθεία άπάντηση.

— Ίσως νά έρχεσθε από και σεις ο ίδιος.

— Μάλιστα.

Μιά σύντομη σιγή έπικολούθησε.

— Έπειτα ο κόμης άφού έρρουφηξε δυό ή τρεις ρουφηξιές τού πούρου του, ρώτησε.

— Τότε ξέρετε ότι η Ζιλμπέρτ έφυγε;

— Η άπλότης με την όποιαν έλέχθησαν τό λόγια αυτά, καθήσυχ- ασε την ταράχην τού Ροδόλφου.

— Πού βρίσκεται; ρώτησε ήσυχώτερος.

— Στο Παρίσι. Στο σπίτι.

— Από πότε;

— Από χθές!.. κατά την επιστροφήν μας από την κη- δείαν, δεν ήταν πλέον εδώ.

Τώρα ήλθε ή σειρά τού Ροδόλφου νά γίνη σκεπτικός.

— Και όμως, δεν θά έφυγε χωρίς νά σας ει- δοποιήση;

— Όχι, εύτυχώς! Στην κακοκεφαλιά της εί- χε άκόμη μιά λάμψη λογικού.

— Σας είδοποιήσε;

— Με ένα μικρό μπλιετάκι, τό όποιον μου παρέδωσε ή καλόγρη τό άπόγευμα.

— Γιατί μου εκούψατε την άναχώρηση αυτήν; Θά μπορούσατε νά μου τό ειπήτε.

— Ο κόμης άνεσθήκωσε τούς ώμους και με ένα άπότομο ύφος γεμάτο αγαθότητα έ- ξήγησε.

— Έδίσταζε νά έτέμνω στόν καυγά δυό έρωτευμένον, τόν όποιον ή άναχώρησις της ανηψιάς μου μπορούσε νά παρατείνη περισ- σότερο.

Ο Ντέ Φραγκόν έκανε μιά κίνηση έκπλή- ξεως, την όποιαν ο συνομιλητής του πορ- ατήρησε.

— Ε, άσφαλώς, δεν είναι έτσι! ότι κα- τόπιν μιάς ζωής της συζήτησεως μεταξυ σου και της ανηψιάς μου, έκείνη έφυγε;

— Η Δίς Ντέ λά Σαπονάιρ έτσι παρουσία- σε τά πράγματα;

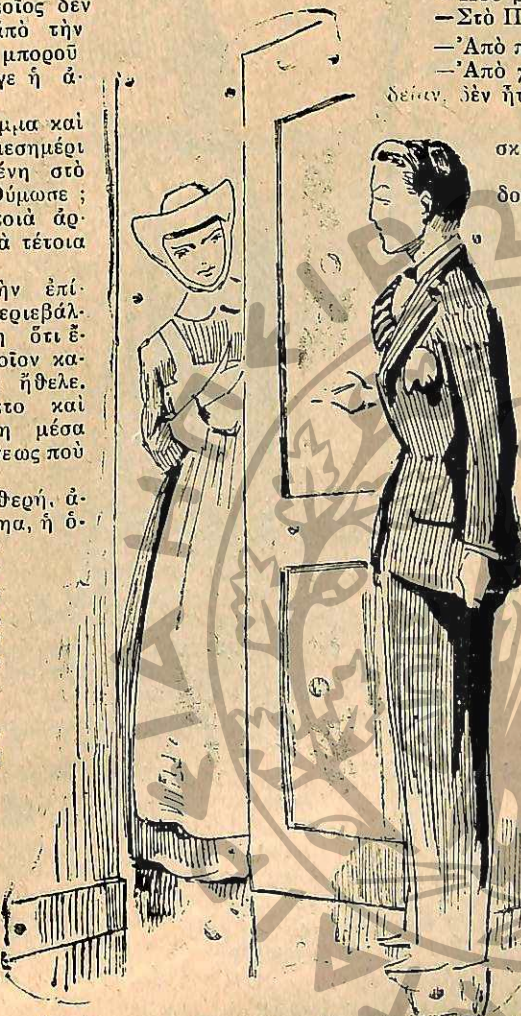
— Μάλιστα, ο, εδόν έτσι.

— Θέλετε νά μου επιτρέψετε νά λάβω γνώσιν της επιστολής αυτής;

— Εύχαριστος! Ελάτε στό δωμά- τιο μου, θά σας δείξω αυτό τό μπλιε- τάκι. Θά έμειθα άλλωστε και καλλίτερα άπ' ότι εδώ για νά κουβεντιάσωμε.

Χωρίς νά μιλούν οι δυό άνδρες έ- πήγαν στό διαμέρισμα τό όποιον κατεί- χε ο κόμης.

Ο Ροδόλφος έβάδιζε σκεπτικός, με τό κεφάλι χαμηλά και μόλις είχε συνέλ- θει από την πρό όλίγου βίαν συγ-

κίνησής του.

Μιά άνεσις, μιά έσωτερική ήρεμία, τόν άνεκούφιζε έν τού-
τοις ξαφνικά. Ή απότομη μέ την όποιαν συναρμολογούντο και έ-
ξηγούντο τά γεγονότα, τού ήτο ευεργετική.

Αίσθανότανε νά βραϊνίη τριγύρω του ή άόρατη μηχανορρα-
φία ένός θλιβερού αινίγματος και όλα έδειχναν ότι θα κατέληγε
εις ένα παιδαριώδη καυγά .. Ένα καυγά έρωτευμένων, καθώς τό-
σον ώραία τό έλεγε ό κηδεμών της.

—Ίδού αϊ έξηγήσεις τις όποιες άφήξε ή άνηψιά μου ! Δέν
ξέρω τίποτα παραπάνω από εκείνα τά όποια έγραψε. Κυτάχτε
μόνος σας και δώστε μου περισσότερες λεπτομέρειες, άν τό κρί-
νετε αναγκαίον.

Χωρίς νά είπη ούτε λέξιν, ό νέος έπηρε τό χαρτί τό όποιον ό
γέρω ευγενής τού έτεινε και μέ μιά φανερή βιασύνη τό άνοιξε
γρήγορα.

«Κύριε...

Ξαναφεύγω γιά τό Παρίσι, άμέσως, μέ τό τραϊνó τών 12 και
10. Ό κ. Ντέ Φραγκόν χωρίς καν νά περιμείνι νά γίνω γυναίκα
του, έλησμόνησε πρό όλίγου, άπέναντί μου, τις ύποσχέσεις και τις

ύποχρεώσεις του. Αυτός είναι εκείνος
τόν όποιον μου διαλέξατε γιά σύζυγον.
Δέν μου άρέσει νά τόν άκολουθήσω
στόν δρόμο πού πήρε. Δέν θα συγκατα-
τεθώ ποτέ νά πάρω την θέση ένός θύ-
ματος ή μιάς ένόχου και ποτέ, άκόμη
περισσότερο, νά δεχθώ τις μομφές και
τις ύπονοίες. Μετά τις έξηγήσεις τις ό-
ποιες ώφείλατε νά τού δώσετε ό κ. Ντέ
Φραγκόν έπρεπε νά μείνι ίκανοποιημέ-
νος. Άν δέν είναι και άν έννοή τά
πράγματα κατ' άλλον τρόπον, ευαρεστη-
θήτε νά τού ξαναδώσετε τόν λόγον του
και νά τόν απαλλάξετε έντελώς κάθε ύ-
ποχρεώσεως άπέναντί μου, γιατί κανείς
δέν είναι ύποχρεωμένος νά κάνη κάτι
διά της βίας.

«Επιθυμώ νά γίνουν έτσι... Όσον
άφορά έμένα, είμαι έτοιμη νά ύποστώ
όλους τούς θυμούς σας και τούς πε-
ριμένω.

Κατάπληξις περνούσε από τά μάτια
του Ροδόλφου, έφ' όσον έδιάβαζε τό
ψυχρό και στυγνό μπιλιέτο της Ζιλμ-
πέρτ. Και καθώς δέν καταλάβαινε πολύ
καλό όλα τά έχθρικά μέρη της έπιστο-
λης, έγύρισε πρός αυτόν γιά νά τόν έ-
ρωτήσει.

Σκεπτικός ό κ. Ντέ λά Σαπονάιρ,
διεσκέλιζε τό δωμάτιο μέ μεγάλα βή-
ματα.

—Έ, λοιπόν, διαβάσατε; είπε κυτ
τάζοντας κατάματα τόν νέον.

—Μάλιστα ! Άλλά δέν έκατάλαβα
τίποτα.

—Κι' έγώ όχι περισσότερα ! Ή ά-
νηψιά μου είναι τρελή.

—Παρντόν ! Ή Δις Ζιλμπέρτ μι-
λά γιά έξηγήσεις, τις όποιες ώφείλατε νά μου δώσετε ;

—Σας τις έδοκα... είναι γιά τό ζήτημα τών γονέων της και
της διαρκούς λύπης της.

—Άλλά έγώ δέν της μίλησα καθόλου γιά τό ζήτημα αυτό
έχθές...

—Πράγμα τό όποιον άποδεικνύει πολύ καλά ότι ή άνηψιά
μου τά έχει χαμένα.

—Καθόλου !. Πιστεύω άπεναντίας ότι έμεις οι δυό είμαστε
εκείνοι οι όποιοι δέν καταλυβαινόμαστε.

Αυτά τά είπε σοβαρός, ήσυχος, χωρίς ν' άφήνη από τά μά-
τια του τόν συνομιλητήν του. Ό κόμης έδοκίμασε ένα ανατριχια-
σμα έκπληξσεως και ένύστεξε τόν νέον.

—Ρωτήστέ με' είπε άπότομα, τί θέλετε νά μάθετε;

—Γιατί τό όνομα τού κ. Πλασερόντ πού έπρόφερα, έτάραξε
τόσο παράξενα την μνηστή μου ;

Ό κ. Ντέ λά Σαπονάιρ έμεινε κι εκείνος μέ την σειράν του ά-
ναυδος.

—Τής μιλήσατε γιά τόν άνθρωπον αυτόν; έρώτησε τέλος μέ
άλλαγμένη φωνή.

—Μάλιστα !

—Και γιατί ;

—Άλλά... έπεισοδιακώς...

—Τότε ;

—Έπεςε λιτοθυμισμένη !. Γνωρίζετε τά ύπόλοιπα.

Έπερίμενε μιά στιγμή. Άλλά έπειδή ό κόμης σιωπούσε,
επανέλαβε.

—Θέλετε νά μου πihε ποιός ήτο ό άνθρωπος αυτός ;

—Ένας φίλος μας.

—Έπρόκειτο νά παντρευθί την Ζιλμπέρτ, νομίζω ;

—Καθόλου ! διεμαρτυρήθη ό θείος βιαίως. Ήθελε τόν γά-
μον αυτόν, αλλά ή Ζιλμπέρτ δέν ήθελε ούτε καν νά μιλάνε γιά
ένα τέτοιο ζήτημα.

—Και έν τούτοις ή ταραχή της ;

—Έχει μιά άλλη αίτία.

—Συγχωρήσατέ με άν έπιμένω ! Άλλά θα ήθελα νά μάθω
αυτήν την άλλην αίτίαν.

—Έ, λοιπόν, νά περι τίνος πρόκειται. Αυτός ό νέος έχάθηκε
μπρός στά μάτια της, σ' ένα άτύχημα έπάνω στό βουνό.

—Πέθανε ; διέκοψε άπληστα ό Ροδόλφος.

—Μάλιστα !

—Πρό πολλού ;

—Πρό όλίγων μηνών.

—Ελέγατε λοιπόν ;

—Ανεβαίναμε μιά γωνιά τού Όμπερλάντ
από δύσβατα μονοπάτια, πολύ άπόκορ-
μα και ή Ζιλμπέρτ βριοκότανε δίπλα
στόν Πλασερόντ όταν έγλύστρησε στην
άβυσσο ! Την έπιασε μιά κρίσις τών
νεύρων και ύποχρεώθηκα νά την μετα-
φέρω σ' ένα σταθμό βοηθειών όπου έ-
μεινε δυό ήμέρες. Όταν σάς άκουσε νά
τόν αναφέρετε και δέν ξέρω μέ ποιά
λόγια, θα υπέθεσε ότι την κατηγορού-
σατε γιά την συγκίνησή της—τόσον φυ-
σική, άλλωστε—την όποιαν αίσθάνθη
τότε. Ή άνηψιά μου είναι υπερέφηνη
εις μέγιστον βαθμόν ! Οι ύποψίες σας
θα την θύμωσαν. Έτσι και ή φυγή
της και ή έπιστολή της έξηγούνται.

Έδοσε σ' αυτές τις πληροφορίες άο-
γά μ' ένα ύφος πραγματικής άνυπομο-
νησίας. Ήτο φανερόν ότι ή διχόνοια
των δυό νέων τόν εξηρόθιζε περισσότε-
ρο άπ' όσο ήθελε. ν' άφήση νά φαί-
νεται.

Χωρίς νά ενδιαφερθί γιά τόν έξ-
νευρισμόν τού συντρόφου του, ό κ. Ντέ
Φραγκόν έσκέπτετο γιά κείνα πού ά-
κουσε. Θυμόταν έπίσης τά λόγια του
της προηγουμένης ήμέρας, τά όσα ή
Ζιλμπέρτ θα έξηγήσε όπως υπέθετε ό
κηδεμών της.

Αυτό είναι πιθανόν, διεπίστωσε
ό νέος μέ χαμηλή φωνή.

Ξαναπηρε τό γράμμα της όρφα-
νής και τό ξαναδιάβασε προσεκτικά

Προφανώς όλα όσα έγγραψε ή Ζιλμπέρτ
μόνον σημείον δέν συμφωνούσε μέ την

έξηγούντο εύκολα. Ένα

ή μνηστή του έφαινότανε νά πιστεύη ότι ήξερε τις παλαιές
σχέσεις της μέ τόν Πλασερόντ. Λοιπόν ποτέ ό κόμης δέν τού μίλη-
σε γιά τό ζήτημα αυτό.

Τού έκανε την παρατήρηση αυτήν και ό άλλος άνεσίκωσε
τούς ώμους.

—Γιατί θα σας μιλούσα γιά τόν άνθρωπο αυτόν ; Ποτέ δέν
έγινε σκέψις γάμου μεταξύ αυτού και της άνηψιάς μου. Έπρεπε
τάχα νά σας μιλήσω γιά όλους εκείνους οι όποιοι ηνυήθησαν νά
Ζιλμπέρτ τόν άνθρωπον αυτόν και σας βεβαιώ ότι ή άνηψιά μου
και δέν βλέπω καθόλου ποιάν άνάγκην είχατε νά ύπενθυμίσετε τό
όνομα αυτό στην μνηστήν σας.

Ό Ροδόλφος έκανε κάποια άόριστη κίνηση.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο Πιέρ Λασερόντ είχε
άρχισει τό από
ρητο και έννευριστικό
ξύρισμα, όταν ή υπη-
ρέτριά του ήλθε νά τού άναγγείλη την
έπίσκεψη τού Πάολ Κουστάρ.

Ήταν χωρίς έκόμη μόλις δέκα τό
πρωί. Άλλ' ό Λασερόντ δέν μπορούσε νά
μη δεχθί ούτε καν νά κάνη νά περιμένη τόν φίλο του Κουστάρ.
Γι' αυτό τόν έδέχθη άμέσως.

—Κάθισε, φίλε μου, τού είπε, και λέγε μου έν όσω ξυρίζομαι,
τί συμβαίνει ;

—Σου τηλεφώνησα χθές δύο φορές χωρίς αποτέλεσμα.

—Είχα βγή, πράγματι και γύρισα πολύ άργά. Ή υπηρέτριά
μου επίσης είχε άδεια .. Άλλά τί έχεις ; Έσύ, παιδί μου, φαίνεσαι
πολύ στενοχωρημένος. Τί σου συμβαίνει ;

—Μου συμβαίνει ότι έχω μιά σκοτούρα πρώτης γραμμής, ή
γυναίκα μου έφυγε.

—Έφυγε ή Όντέτ ; Γιά ταξίδι ;

—Όχι, γιά πάντα.

—Α ! έμαθε τίποτα ;

—Μου άφησε ένα σημείωμα γιά νά μου άναγγείλη ότι έμαθε
τά πάντα και ότι τό δικαστήριο θα κρίνη άναλόγως.

—Κάποτε θα τό πάθαινες αυτό, φίλε μου. Τό είχες πα-
ρακάνει.

—Ίσως ! μουρμούρισε ό Κουστάρ κάπως έννευρισμένος.

Ό Λασερόντ γύρισε πρός τόν φίλο του ένα πρόσωπο γεμάτο
σαπουνάδες.

—Δέν θέλω νά σου κάνω μαθήματα ήθικης, είπε, αλλά σου
επαναλαμβάνω ότι ήσουν πολύ άπερίσκεπτος.

—Έχεις δίκαιο, άλλ' ό,τι έγινε, έγινε. Ήλθα γιά νά σου ζητή-
σω μιά χάρη. Πρέπει νά έπιστρέψη ή Όντέτ. Θέλω νά σου άνα-
θέσω αυτή την φροντίδα.

—Με κολακεύεις !

—Ας άφήσωμε τ' άστεία. Άπευθύνομαι στην φιλία σου και
στην άφοσίωσή σου γιά νά συνθηκολογήσω και νά έπιτύχω την
έπιστροφή της Όντέτ. Ή έπιτροπή σου σ' αυτήν...

—Πες καλλίτερα, ή συμπά-
θειά μου, την όποιαν νομίζω ότι
μου άναποδίδει...

—Νομίζω, έγώ, ότι κάτι πε-
ρισσότερο υπάρχει... μεταξύ σας...

—Όχι ! δέν θέλω νά σε θίξω. Έε
χω άπόλυτη έμπιστοσύνη σέ σένα
και στη γυναίκα μου.

—Υπερβολική έμπιστοσύνη
σ' αυτήν. Έκανες όμως κατά-
χρηση.

—Έξεχνάς ότι ή Όντέτ, όσο
χαριτωμένη και άν είναι, είναι
τριάντα όχτώ έτών.

—Και σ' έπίσης.

—Ακριβώς. Έδώ είναι ή δυ-
στυχία. Είναι ή ηλικία την όποι-
α είχαμε και οι δυό μας μαζί, όταν
παντρευθήκαμε.

—Γάμος από έρωτα.

—Ναί, αλλά και τρέλλα ταυ-
τοχρόνως. Ή όμορφη φλόγα ά-
δυνατεί όλοένα.

—Όχι πάντα. «Ό μοναδικός
και άμοιβίσιος έρωας πού διαρκεί
έως τό βράδυ της ζωής είναι τό
άριστούργημα και ή δόξα της
καρδιάς», είπε κάποιος ποιητής.

—Όψ ! πεινητική φράσις ;

Αυτό δέν υπήρξε ποτέ, πιστεύε-
με. Τό βράδυ της ζωής είναι
μακρύ. Προτού φθάση ξεσπά ή
πόρρα, ή κρίσις—μοιραία, άνα-
πόφευκτα.

—Και τό άνδρόγυνο χωρίζει.
Ή γυναίκα σου έφυγε—θάπρεπε
νά ήσουν εύχαριστημένος.

—Ίσως άλλ' ή στιγμή δέν
είναι κατάλληλη γιά έρωτες. Ό
θείος Ντιντέ, άπ' την Βιέξ, τόν

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

ΥΠΟ ΠΩΛ ΛΑΤΟΥΡ

τόν όποιον γνωρίζεις
και τού όποιού είμαι
κληρονόμος. μέ μισεί
όσο αγαπά την Όντέτ.

Ό έξηντάρης αυτός θα έπωφεληθί της
εύκαιρίας γιά νά μάς χωρίση γιά πάν-
τα. Αυτό είναι τό κτύπημα πού θέλω
ν' άποφύγω και δέν ύπάρχει καιρός

γιά χάσιμο. Φοβούμαι τις ήθικολογίες του, πού θα έπηρέαζαν ά-
νεπανόρθωτα την γυναίκα μου. Πρέπει, λοιπόν, νά τόν προλάβω.

Νά δης την Όντέτ προτού την ιδί αυτός. Σου δίνω άπόλυτη έ-
λευθερία νά ένεργήσης όπως κρίνης καλλίτερα. Αυτή την στιγμή
ή Όντέτ θα βρίσκεται στης γιαγιάς μου, στην Έβρέ. Είναι μιά-
μιση ώρα μέ τό αυτοκίνητο. Τρέχα, σέ ίκετεύω.

Ό Πιέρ Λασερόντ έφυγε πράγματι γιά την Έβρέ. Τί είχε νά
χάση ; Τίποτε. Τί ήλπιζε ; Τίποτε και τό παν. Αίσθανόταν γιά
γιά στήν Όντέτ, από πολύ καιρό τώρα, μιά άπέραντη και σιωπηλή
αγάπη. Θα υπερέσπιζε όμως έντιμα την υπόθεση τού φίλου του.

Άν την έκανε εκείνος θα προσπαθούσε νά την κερδίση γιά λογα-
ριασμό του. Ήταν 45 έτών, εύπορότατος και ή καρδιά του ήταν
γεμάτη στοργή.

Είχε επομένως κάθε δικαίωμα, νά έδετε την ύποψηφιότητά
του την διαδοχή ένός άναξίου συζύγου. Ή γυναίκα τού Κουστάρ
παίρνοντας τό διαζυγίό της θα μπορούσε νά ζήση εύτυχισμένη
μαζί του. Ό Πιέρ Λασερόντ δέν άμφέβαλε καθόλου γι' αυτό.

Όσο πλησίαζε όμως στην Έβρέ, τόσο τό θάρρος του λιγό-
στευε. Ή συνάντησίς του μέ την Όντέτ τόν συγκινούσε προκατα-
βολικά.

Στην μικρή βίλλα της γιαγιάς τού Κοντάρ, ό Πιέρ πληροφο-
ρήθηκε από έναν υπηρέτη ότι ή Όντέτ βρισκόταν στόν κήπο. Άρ-
χισε λοιπόν νά την άναζητή και άρήγορα την είδε. Ό έξηντάρης
θείος τού Κοντάρ, κρατούσε τό μπράτσο της και σκυμμένος κά-
πως, της μιλούσε μέ μιά τρυφερή οικειότητα της όποιας ό Πιέρ
έκατάλαβε όλη την έρωτική σημασία.

—Α ! ψιθύρισε, δέν είχα προβλέψει τέτοιον κίνδυνο. Αυτός εί-
ναι ό έπιφοβός έχθρός !

Ή Όντέτ όμως τόν είχε προσέξει ήδη και έσπευσε πρός αυτόν.

—Έρχεσθε έκ μέρους τού Πάολ ;
τόν ρώτησε.

Ό Πιέρ κούνησε τό κεφάλι κατα-
φατικά.

—Διάλεξε έσάς γιατί είσθε ένας
φίλος του και κανείς δέν θα μπορού-
σε νά μεσολαβήση καλλίτερα από σας.

—Είμαι άφωτισμένος και στους
δυό σας, τό ξέρετε μαντάμ...

—Ναί, αλλά λυπούμαι πολύ ότι
φθάσατε άργά. Ό κύριος ντέ Βιέξ εί-
ναι μνηστήρ μου.

—Τόσο γρήγορα !

Ό Πιέρ δέν είχε κατορθώσει
νά συγκρατήση την έκφραση αυτή,
της καταπλήξεως και τού πόνου του,
γιά τόν θάνατο μιάς έλπίδος πού μόλις
είχε προκάνει νά γεννηθί.

Ή Όντέτ τόν παρακάλεσε νά μείνη
ως τό βράδυ. Αυτός άρνήθηκε.

—Ανυπομονείτε λοιπόν τόσο νά
άναγγείλετε την είδηση στόν... άν
δρα μου ;

—Στην είρωνική ερώτησή της, ό
Πιέρ άπήνησε γρήγορα.

—Ή είδησις, μαντάμ, δέν πρό-
κειται νά φαρμακώση μένο τό τόν
Πάολ...

Ήταν ή τελευταία και μονα-
δική όμολογία πού έπρόκειτο νά βγή
από τά χείλη του. Χαιρέτησε κι
έφυγε.

Τό βάρος τού κρυφού του πόνου
ήταν τώρα τόσο, ώστε, έπιστρέφον-
τας πρός τό Παρίσι, διερωτιόταν
άν καθόταν μέσα στό αυτοκίνητό
του ή άν τό αυτοκίνητό του καθόταν
έπάνω στό στήθος του.

—Λυπούμαι πού έφθάσατε άργά. Ό κ. ντέ Βιέξ είναι
ήδη μνηστήρ μου.

ΠΩΛ ΛΑΤΟΥΡ

2311

ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ησαν συγγεγραμμένοι μέσα στο σαλόνι της κυρίας περισσότεροι από δέκα φίλοι της. Συζητούσαν και γελούσαν όταν ξαφνικά έσβυσε απότομως το φως.

Η κυρία Λαίιν νόμισε ότι είχε πάθει καμιά βλάβη ή διακοπή και σηκώθηκε να δει τι συμβαίνει.

Οι φίλοι της καθόνταν σιωπηλοί και περιέμεναν να διορθωθεί ή βλάβη. Ξαφνικά ή κυρία Λαίιν άφησε τρομερή φωνή και σχεδόν άμέσως άκούστηκε ό γδοσπος του κορμιού της, που έπεσε στο πάτωμα.

Όλοι οι άνδρες σηκώθηκαν έξαλλοι επάνω κι' ό Ουίλσον κάποιος δικηγόρος άναψε τόν άναπτήρα του και βοηθούμενος από τή άσθενική του φώς, έτρεξε προς τή μέρος της φωνής.

Βρήκε την κυρία Λαίιν, άναίσθητη, νεκρή πιά, με μιά πληγή στο στήθος.

Σ' αυτό τή μεταξυ κάποιος άλλος άπό τήν παρέα, ό μίστερ Φώλ, γύρισε τόν διακόπτη και ή αΐθουσα φωτίστηκε.

Τό πρώτο ήταν τρομερό. Η κυρία Λαίιν είχε δολοφονηθή έκεί μπροστά τους κι' έλειπαν όλα τή κοσμήματα, που έφερε επάνω της; τή μαργαριτερίνα κολλιέ, τή δαχτυλίδια της και τή περιφνημό όβιοειδής βραχιόλι της.

Ό Ουίλσον χωρίς να χάσει καιρό, έσπευσε και τηλεφώνησε στην Σκώτλαντ Γυάρδ. Τέσσερες ντέτεκτιβς, μ' έπί κεφαλής τόν ινσπέκτωρ Λόους, έφθασαν άμέσως.

Οι φίλοι της κυρίας Λαίιν, ήσαν τρομαγμένοι κι' έκπληκτοι και δέν μπορούσαν να καταθέσουν τίποτα τή συγκεκριμένο.

— Σας βεβαίω, είπε ό Ουίλσον στόν ινσπέκτωρ Λόους, δέν μπορώ άκόμα να συνέλθω. Έσβυσε ξαφνικά τή φώς και βρέθηκε σκοταμένη ή λαίδη. Δέν άκούσαμε ούτε πάλι, ούτε καν βήματα, παρά μόνο ένα σφύρισμα τού θύματος. Όταν στεύσαμε κοντά στη δυστυχισμένη γυναίκα ήταν άγία.

Ό ινσπέκτωρ Λόους, πήγε κι' έξήτασε τή πτώμα. Προφανώς είχε καρφώσει ό δολοφόνος άποτόμως τή μαχαίρι του στην καρδιά, ένώ φρόντισε να άποσπάσει άμέσως τή κοσμήματα.

Κάτω από τή αΐτηση ή λαίδη έφερε κάτι γράμματα που μόλις τώρα τή πρόσεξε ό ινσπέκτωρ. Θά είχαν χαραχθή από σφραγίδα κι' έλεγαν «Δολοφόνος Χ».

Ό ινσπέκτωρ κι' οι άλλοι ντέτεκτιβς, έμειναν άρρωνοι. «Όστε κι' αυτός ήταν ένας αΐματηρός άθλος τού Δολοφόνου Χ, τού φοβερού αυτού ανθρώπου; Περίεργο! Τή θεάσας του ήσαν καταπληκτικό! Πόδ' δύο ήμερών κατ' όχθω να σκοτώσει τόν διευθυντή μιάς άεροπολικής εταιρίας, με τόν π' ό μυστηριώδη τρόπο. Και τώρα...

— Κάνετε μιά γενική έρευνα μέσα στο σπίτι, διάταξε ό ινσπέκτωρ τούς ντέτεκτιβς. Και προσέξτε μη σας διαφύγει τίποτε.

Ό Δολοφόνος Χ ήταν ή πιό έξέχουσα φυσιογνωμία τού έγκληματικού πανθέου. Έθωροίτο ό πιό ειδικός στην κλοπή κοσμημάτων κι' ένέπνε τόν τρόμο σ' όλη τήν άριστοκρατική κοινωνία. Τό όνομά του ήταν «Όουρ Τζόνες και καταγόταν από τήν Ίρλανδία. Κατώρθωσε να σχηματίσει στο Λονδίνο μιά πολύ επικίνδυνη συμμορία και παρ' όλες τής προσπάθειες της Σκώτλαντ Γυάρδ, έμεναν άκόμη ασύλληπτος.

Ό Όουρ Τζόνες, είχε μιά ιδιοτροπία. Τού άρεσαν πολύ οι ιπποδρομίες και ήσαν ό πιό τακτικός θαμών τού ιπποδρόμου. Διέθετε μεγάλα ποσά σέ στοιχήματα κι' έδινε τήν έντύπωση πραγματικού τζέντλεμαν. Στο ιπποδρόμο τόν συνόδευε πάντα ή άγαπημένη του Πάτου, ένα κορίτσι που τόν έλάτρευε χωρίς να ξεφύγει τήν έγκληματική του δράση.

Σήμερα είχε πάει από πολύ νωρίς στόν ιπποδρόμο και καθόταν σ' ένα φωτεινό, πλάι στην Πάτου και συζητούσε μαζί της.

Η κίνησις ήταν πολύ μεγάλη, γιατί ήταν ή ήμέρα τού μεγάλου επάθλου της Άγγλιας.

Όχι και πολύ μακριά από τόν Δολοφόνό Χ, καθόταν ό ινσπέκτωρ Λόους. Είχε πληροφορίες ότι ό κακοποιός ήταν τακτικός θαμών τού ιπποδρόμου και δέν άπέκλειε τή ένδεχόμενη να τόν συλλάβει, αν και δέν γνώριζε καθόλου τήν φυσιογνωμία του.

Ό Όουρ Τζόνες, που είχε ένα πολύ έμπειρο μάτι, άντελήφθη τόν άστυνομικό και χαμογέλασε. Δέν άλλαξε καν θέση, ούτε άνησύχησε καθόλου, αλλά συνέχισε τήν εύθυμη όμιλία του με τήν Πάτου.

Ό ινσπέκτωρ Λόους σηκώθηκε κι' έκανε εκεί γύρω βόλτες. Κάτι άποτόμες κινήσεις τού Τζόνες τού έπέσπραν τήν προσοχή και ήρθε και στάθηκε πλάι του. Ό Όουρ άχώρισε και αυτό δέν διέφυγε τήν προσοχή τού Λόους.

«Όδη ή πρώτη ιπποδρομία είχε γίνει κι' ή Πάτου σηκώθηκε. — Να με συγχωρή, είπε στόν Τζόνες, αλλά ξέρεις πώς πρέπει να φύγω. Δέν υπάρχει λόγος να με συνοδεύσεις. Σ' εύχαριστώ.

Ό κακοποιός τήν χαιρέτησε χαμογελώντας και δέν παρέλειψε να ρίξει μιά ματιά στόν ινσπέκτωρ, τού τόν παρακολουθούσε άκόμη με προσοχή.

Όταν έφυγε ή Πάτου, ό Δολοφόνος Χ σηκώθηκε. Προχώρησε κι' άνεμίσθη μέσα σ' έναν όμιλο άνδρών και γυναικών, που παρακολουθούσαν τήν έπίδειξη τών άλόγων.

Ό ινσπέκτωρ άκολούθησε, βήμα προς βήμα τόν κακοποιό και χάθηκε μέσα στόν όμιλο.

Έξαφνα, μέσα στα γέλια και στις φωνές, άκούστηκε ή κραυγή μιάς γυναίκας. Άκολούθησε άληθινό πανδαιμόνιο. Ό ινσπέκτωρ που ήταν κάπου στριμωγμένος, χωρίς να μπορεί να διακρίνει τόν άνθρωπο που παρακολουθούσε έσπρωξε δεξιά και άριστερά τούς περιέγους κι' έφθασε κοντά στη γυναίκα που φώναζε. «Ήταν ή λαίδη Βόραν και διεμαρτύρετο, γιατί της έλεψαν τή κολλιέ της.

Ό ινσπέκτωρ έννόησε. Ό άνθρωπος που τού κίνησε τής ύποψίες, ήταν πράγματι ό Δολοφόνος Χ κι' αυτός είχε κλέψει τώρα τή κολλιέ.

Μ' έξαιρετική ταχύτητα ό Λόους έτρεξε παντού γύρω, για ν' ανακαλύψει τόν έγκληματικό. Κυττούσε δεξιά, άριστερά, έμπρός, πίσω, έσπρωχνε, έκανε σαν τρελλός. Αλλά δυστυχώς ό δολοφόνος Χ είχε εξαφανισθή. Έκανε μπροστά στα μάτια τού Λόους, ένα νέο κατόρθωμα σαν να ήθελε να τού άποδείξει όλη τήν άδεξιότητά του. Κι' αυτό δέν μπορούσε ό άστυνομικός να τή υποφέρει.

Ένα νέο έγκλημα άνεστάνωσε πάλι τούς κύκλους της Σκώτλαντ Γυάρδ κι' έκανε τόν Λόους να τρέμει από άγανάκτηση. Η Γαλλίς κυρία Βιολετ Νευράν βρέθηκε σκοταμένη μέσα στο θεωρείο της, ένώ παρακολουθούσε κάποιο θεατρικό έργο. Όλα τή κοσμήματά της έλειπαν και κάτω από τή τή αΐτης της έφερε τή γράμματα: Δολοφόνος Χ.

Ό Λόους τάβαλε με τόν έαυτό του και τήν άδράνιά του. Και χωρίς να πη τίποτε σέ κανέναν, φόρεσε ρούχα εργάτου έβαλε ένα μικρό ύτογένειο και σαν ένας άγαθός επαγγελματίας πήγε σ' ένα κέντρο που σύχναζαν οι άνθρωποι τού ιπποδρόμου, οι τζόκεϋ, οι προγυμναστές, οι σταυλίται, με τήν έλπίδα ότι θά μπορούσε ν' άποσπάσει τίποτε τή ένδιαφέρον άπ' αυτούς.

Συνήνησε κάποιο γνωστό του προγυμναστή και τόν κατόπισε για τούς σκοπούς του. «Κείνος όμως δέν ήξερε τίποτε κι' έξέφρασε τήν άπορία του για ό,τι άκουσε.

Αλλά, ένώ συζητούσαν οι δύο άνδρες μπήκε ξαφνικά μέσα στό κέντρον ή Πάτου κι' έπιασε κουβέντα μ' ένα τζόκεϋ.

Ό Λόους τήν άνεγνώρισε άμέσως και χαμογέλασε εύχαριστημένος. Έκανε δηθεν τόν άδιάφορο κι' όταν εκείνη έφυγε τήν άκολούθησε.

Περπάτησε για λίγο μέσα στόν δρόμο κι' ύστερα πήρε ένα ταξί. Ό ινσπέκτωρ πήρε κι' αυτός ένα αυτοκίνητο κι' άκολούθησε τή δική της.

Η κοίρα δέν κράτησε και πολύ. Σ' ένα άπόμερο δρόμο τή αυτοκίνητο της Πάτου σταμάτησε κι' αυτή μπήκε σ' ένα σπίτι.

Ό Λόους, χωρίς να διστάσει, τρύπωσε και αυτός μέσα στό σπίτι. Άνέβαινε πολύ σιγά τής σκάλες, ένώ κρατούσε τήν περίεργο λοφόνο Χ και τή μάτια του έλαμπαν από χαρά.

Ανέβηκε τέλος τήν σκάλα και έλαμπαν από χαρά. Τή διέσχισε, ποτώντας στις μύτες τών ποδιών του και έφθασε στό βάθος, όπου άκουσε όμιλίες.

Τρύπωσε σ' ένα δωμάτιο κι' άπ' τήν κλειδαριά της πόρτας διέκρινε τήν Πάτου, που μιλούσε με μιά άλλη ήλικιωμένη γυναίκα, που θά ήταν ίσως μητέρα της.

Τόν Δολοφόνό Χ δέν τόν είδε πουθενά κι' άρχισε ν' άπογοητευτεί, όταν άκουσε τήν Πάτου να λέη.

— Δέν φαντάζομαι ν' άργήσει και πολύ ό Τζόνες. Μού είχε πη πώς θαρχόταν τώρα, για να τού πω τή νέα τού ιπποδρόμου.

Όταν σέ λίγο θά ήταν έδω ό Δολοφόνος Χ; Ό Λόους έσφιξε τή πιστόλι του στα χέρια του κι' έτριξε τή δόντια του.

— Τώρα, ψιθύρισε, δέν θά μού ξεφύγει. Η θά τόν σκοτώσω σαν σκυλί, ή θά τόν πάω στό τμήμα.

Δέν πέρασε πολύ ώρα κι' άκούστηκαν βήματα. Ό Λόους έφερε τή μάτι του στην κλειδαριά κι' είδε τόν Τζόνες να μπαίνει στό διπλανό δωμάτιο και να κάθεται γελαστός σέ μιά καρέκλα. Η Πάτου ήρθε και κάθισε κοντά του κι' έπιασε μαζί του συζήτηση με σιγαλή φωνή.

Ό Λόους εκάταλαβε ότι έφθασε πιά ή στιγμή να δώσει ένα τέλος σ' αυτή τήν τραγική κατάσταση. Χούφτισε τή πόμολο της πόρτας, που είχε εξακριβώσει πρωτίτερα πώς δέν ήταν κλειδωμένη τή γύρισε άποτόμα και ώρμησε μέσα στό δωμάτιο.

— Ψηλά τή χέρια! φώναξε στόν Δολοφόνό Χ, προτεινόντας τή πιστόλι του.

Ό κακούργος έμεινε σαν άπολιθωμένος. Με κόπο σήκωσε τή χέρια του, ένώ τή πρόσωπό του είχε γίνει πιό κίτρινο άπ' τή κερί.

Η Πάτου κι' ή μητέρα της καθήλωθησαν στην θέση τους και δέν ήξεραν τί να υποθέσουν.

— Είμαι ό ινσπέκτωρ Λόους, είπε ό άστυνομικός, άποτεινόμενος στις δύο γυναίκες κι' ήρθα να συλλάβω αυτόν τόν επικίνδυνο έγκληματικό. Έχω μάθει από ανθρώπους που σάς ήξεραν στό παρελθόν, ότι τόν δέχεσθε στό σπίτι σας, έπειδή άγνοείτε πους είναι. Εύτυχώς όμως που τή μάθατε τώρα!

Εβγαλε από τή τσέπη του τής χειροπέδες και τής έδωσε στην Πάτου που έτρεμε από τήν ιαταχή της.

— Ορίστε, μίς, είπε. Περάστε τής στα χέρια τού κακούργου. Η Πάτου, με βαρεία βήματα, πλησίασε τόν Τζόνες και τού πέρασε τής χειροπέδες, ένώ άπέφευγε να τόν κυτάξει στα μάτια.

Όστερα πήγε κοντά στην μητέρα της κι' έπιασε τήν άγκαλιά της, άρχίζοντας τή κλάμα.

Ό Λόους έπιασε τόν Δολοφόνό Χ άπ' τόν ώμο και σέρνοντάς τον βίαία τόν κατέβαλε άπ' τήν σκάλα και τόν έβγαλε στόν δρόμο.

— Τώρα δέν θά μπορέσεις να τή σκάσης, τού φώναξε. Σέ κρατώ καλά, ό πως τή ποντίκι στή φάκα.

Ό κακοποιός έστρεψε τή κεφαλή και τού έριξε ένα βλέμμα γεμάτο συγκοισμό και περιφρόνηση.

— Μη λές μεγάλα λόγια, κάπταιν Λόους, είπε.

Ό άστυνομικός δέν τού έδωσε καμιά άπάντηση. Τόν τράβηξε ως τήν γωνία τού δρόμου όπου στάθηκε ένα ταξί. Τόν έσπρωξε μέσα και μπήκε κι' αυτός. Τή ταξί ξεκίνησε κι' ό Λόους ήταν σαν τρελλός άπ' τήν χαρά του. Άσφαλώς θά προκαλούσε μεγάλη αίσθηση σ' όλο τόν κόσμο τήν κατόρθωσή του. Και τή στήθη του φούσκωναν από υπερηφάνεια και ένθουσιασμό.

Τή ταξί, άντι να τράβηξη προς τήν διεύθυνση που τού έδωσε ό ινσπέκτωρ, άνέπτυξε ήλιγγιώδη ταχύτητα κι' έτρεχε προς τήν άπόμερη συνοικία τών «Μπλάκ».

Όταν τή άντελήφθη ό Λόους ήταν άργά. Ό Δολοφόνος Χ τού κατάφερε ένα κύττημα στό κεφάλι με τής χειροπέδες και τόν άφησε άναίσθητο.

Έφθασαν μπροστά σ' ένα σπίτι κι' ό Τζόνες μαζί με τόν συμμορίτη σωφρέα, έπιασαν τόν άστυνομικό και τόν πήγαν σ' ένα

σιδερόφρακτο δωμάτιο. Έκεί μέσα τόν κλείδωσαν, ένώ ό ινσπ-τωρ δέν είχε ά' οίξει τή μάτια του άκόμα.

Όταν συνήλθε ό Λόους, άντίκρυσε μπροστά του τόν Δολοφόνό Χ, ό όποιος μόλις είχε έρθει, φαίνεται, γιατί πίσω ή πόρτα ήταν άνοιχτή.

— Καλά σου είπα να μη λές μεγάλα λόγια, είπε ό κακοποιός με σαρκασμό. Βλέπεις ότι είχα δίκιο;

Δέν πρόλαβε να πη τίποτε άλλο, γιατί ό άστυνομικός ώρμησε άποτόμα επάνω του και με μιά γροθιά τόν ξάπλωσε στό πάτωμα.

Έξαφνα βήματα και φωνές άκούστηκαν από τόν δεξιό διάδρομο. Ό Λόους έτρεξε γρήγορα και χώθηκε μέσα στόν άριστορό διάδρομο όπου προχωρώντας με μεγάλη προφύλαξη δέν άργησε να προσανατολισθή και γλύστηρε από τήν έξώπορτα στόν δρόμο.

Χωρίς χρονοτριβή έσπευσε και τηλεφώνησε στην Σκώτλαντ Γυάρδ. Όταν ήρθε έπικουρία κι' έκαναν αΐφνιδιασμό στό σπίτι, κατώρθωσαν να συλλάβουν πολλούς συμμορίτες, αλλά τόν Δολοφόνό Χ δέν τόν βρήκαν πουθενά.

Κάποιο πρωί ένας νέος έφερε στό γραφείο τού Λόους μιά βελίτσα.

— Μού άνέθεσε να σας τήν δώσω, τού είπε, κάποιος κύριος Όουρ Τζόνες.

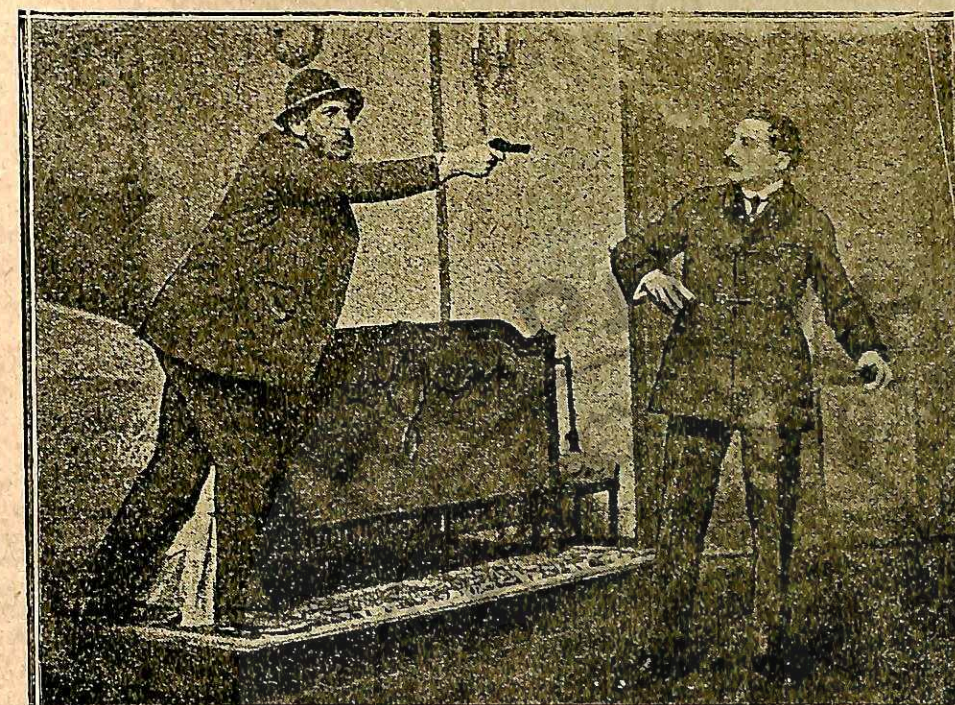
Ό Λόους τήν άνοιξε άμέσως κι' είδε μέσα διάφορα κοσμήματα. Ό νέος παρακολουθούσε μ' άπορία και ταράχτησε, όταν άκουσε να τού λέη ό άστυνομικός ότι είναι συμμορίτης.

Διαμαρτυρήθηκε, είπε ότι ήταν υπάλληλος σ' ένα δικηγορικό γραφείο κι' ότι δέν ήξερε καθόλου τόν Όουρ Τζόνες. Είχε μάθει μάλιστα που σύχναζε ό Χ κι' άνέλαβε να όδηγήσει τόν άστυνομικό. Τή κοσμήματα έξετάστησαν σ' αυτό τή μεταξυ και βρέθηκαν ότι ήσαν ψεύτικα. Κι' ό νέος με τόν Λόους έσπευσαν άμέσως να ανακαλύψουν τόν Δολοφόνό Χ.

Πήγαν στην συνοικία τών «Μπλάκ», όταν ήταν πιό νύκτα. Έκαναν μερικές βόλτες επάνω κάτω και τέλος διέκριναν σέ μιά γωνιά τόν Τζόνες, ό όποιος μόλις τούς άντελήφθη έβγαλε τή περιστροφό του κι' έπυροβόλησε τόν άτυχονό και τόν ξάπλωσε νεκρό.

Ό ινσπέκτωρ Λόους έτοιμάστηκε να πυροβολήσει αυτός αλλά τόν άρπάξαν δύο άνδρες και τόν έσπραν σ' ένα σπίτι.

— Τώρα ινσπέκτωρ Λόους, τού είπε

— Ψηλά τή χέρια, φώναξε προτεινόντας τή πιστόλι του.

ό Δολοφόνος Χ, όλα έτελείωσαν.

Ό άστυνομικός έσκυψε τή κεφαλή και μιά βροσιά έξφυγε από τή χείλη του. Όσο πηρε τήν άπόφαση ν' άντιμετωπίσει τόν θάνατο με ψυχραιμία. Ό Τζόνες έβγαλε ένα περιστροφό και σή-σφαιρα τόν ξάπλωσε χάμω νεκρό. Όστερα άκολούθησαν κι' άλλες σφαιρες και πολλοί ντέτεκτιβς της Σκώτλαντ Γυάρδ, μπήκαν μέσα στό δωμάτιο και συνέλαβαν όσους συμμορίτες προσπαθούσαν να ξεφύγουν.

Η άνέλπιστη σωτηρία τού Λόους άφείλετο εις τή ξεφύγουν. Κι' έτσι έπέτυχε να έλευθερωθή ό άστυνομικός και να σκοτωθή ό Δολοφόνος Χ.

Πως αναγκασθώ να δολοφονήσω έναν άνθρωπο, είπε με σιγανή φωνή ο βαρύνων Φόν Γκέντνερ.

Σήκωσα το κεφάλι και τον κύτταξα, αλλά δεν άστειευόταν. Στεκόταν όρθιος, λεπτός, ίσως, μονοκόμματος—ό τύπος του Γερμανού άριστοκράτου.

Από τόν κισρό του πολέμου, ο Φόν Γκέντνερ δεν είχε άσχοληθί με τίποτε άλλο, έκτός από τις χημικές έρευνές του. Έγώ, ως μεταπολεμικός φίλος του, δεν μπορούσα ποτέ να τον φαντασθώ ίκανό για άνθρωποκτονία. Η συζήτησίς μας, άλλωστε, είχε άρχισει τόσο άθωα.

—Ο Άμερικανός Φούλτον Κράμερ έρχεται την Δευτέρα έδω, μοιχεί πη ο Γκέντνερ. Τόν έχω προσκαλέσει στο τραπέζι.

Είχα κυττάξει τόν Φόν Γκέντνερ.

—Μά ο Κράμερ είναι ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους της Άμερικής...

—Τί ρόλο παίζει; μου είχε άπαντήσει ο Γερμανός άριστοκράτης. Θα έχωμε και άλλους κορυφαίους. Ορίστε, διαβάσατε τόν κατάλογο;

Είχα πάρει ένα σημείωμα πού μου έτεινε ο Φόν Γκέντνερ. Έκτός από τόν όνομά μου και τόν δικό του, υπήρχαν και άλλα τέσσερα όνόματα. Άνρϋ ντε Μπωμόν, Πρεσβευτής της Γαλλίας στο Βερολίνο, Χάϊνριχ Χόμπεν, Βασιλεύς των προμηθευτών της Γερμανίας—έννας άπ' τους πλουσιότερους ανθρώπους του Κράτους—Δόκτωρ Γκέραντ Σούλερ, ο μεγαλύτερος ψυχίατρος του κόσμου και τέλος Φούλτον Κράμερ, ο Άμερικανός.

—Πολλή δυναμίτις ανακατωμένη σ' αυτό τόν γεύμα, Φόν Γκέντνερ είχα πη. Τί σχέση μπορούν να έχουν άναμεταξύ τους ο Γάλλος πρεσβευτής, ο βασιλεύς των Γερμανών προμηθευτών, ο πλου-

Έκπύταξα πάλι τόν Φόν Γκέντνερ.

—Τό γεύμα αυτό μου φαίνεται υβρίστης σημασίας, είχα παρατηρήσει. Προαισθάνομαι κάτι τόν σοβαρό.

Και τότε άκριβώς ο Φόν Γκέντνερ μου είχε πη με σιγανή φωνή.

—Ισως άναγκασθώ να δολοφονήσω έναν άνθρωπο.

—Ισως άναγκασθίτε να δολοφονήσετε έναν άνθρωπο; ρώτησα ταραγμένος.

Ο Γερμανός γύρισε άπότομα πρδς έμένα.

—Άγαπητέ μου Ρέυνολντς, είπε.

Με γνωρίζετε τόσα χρόνια.

Είσαθε φίλος μου. Μπορώ, λοιπόν, να σας ζητήσω μία χάρη;

—Φυσικά, Γκέντνερ...

—Λησμονήσατε αύτό πού σας είπα.

Τήν Τετάρτη θα τά μάθετε όλα...

Καί τώρα,

Ω βίον τε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

—Βίντε ρέει.

ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό γεύμα υπήρξε πράγματι άντάξιο των συνδαιτημόνων. Περίμενο τόν δρόμο έρ' όσον ήμουν είδοποιημένος, αλλά τίποτε δεν φάνέρωνε ότι προεμνητέο οίδηποτε σοβαρό γεγονός.

Σέ άρτιά διαστήματα είχαν καταφθάσει οί προσκεκλημένοι, και ήταν άπόλαυσις πραγματική να βρίσκεται κανείς άνάμεσα σέ τόσοσμορφωμένους και καλοσνατεθραμμένους ανθρώπους.

Πρώτος ήλθε ο Χάινριχ Χόμπεν—ο προμηθευτής του Γερμανικού στρατού, άνθρωπος ευγενικής φυσιογνωμίας. Μία, επίσης άριστοκρατική, φυσιογνωμία ο Άνρϋ ντε Μπωμόν, ο Γάλλος Πρεσβευτής, κατέφθασε λίγο μετά τόν Χόμπεν. Ο Φούλτον Κράμερ—ο μόνος άπ' τους καλεσμένους τόν όποιον δεν έγνώριζα, παρά από φωτογραφίες—είχε τήν κλασική εμφάνιση των μεγάλων επιχειρηματιών. Φαινόταν άνθρωπος μεγάλης μορφώσεως, (ο Φόν Γκέντνερ μου είχε πη ότι ήταν μανιώδης μελετητής της ψυχανάλυσεως). Τέλος ο Γκέραντ Σούλερ, ο μεγαλύτερος ψυχίατρος της έποχής μας, ο σοφός πού είχε άρχισει από εκεί όπου είχε σταθί ο Φρόντ—ήταν ένας ψηλός και λεπτοκαμωμένος άνδρας, με λεπτό ύπογένειο—κλασσικός, κι' αυτός, τύπος του μεγάλου επιστήμονος.

Κατά τήν διάρκεια του γεύματος, δεν έλέχθησαν παρά άσήμαντα μόνον πράγματα. Κοντά στο τέλος του άρχισε ή συζήτηση περί του προσεχούς πολέμου και ο Φόν Γκέντνερ έγέλασε.

—Ο πόλεμος... αλήθεια!... τί φρικτό όνειρο!

—Όνειρο; όχι, πρδς Θεού! είπε ο Χόμπεν. Τά όνειρα είναι ζητήματα της δικαιοδοσίας του δόκτορος Σούλερ.

—Αν ο πόλεμος ήταν όνειρο, ο δόκτωρ θα μπορούσε να μάς τόν εξηγήσει...

Και τότε άκριβώς κατάλαβα ότι μπαίναμε όριστικά στήν σοβαρή συζήτηση. Γιατί τόν βλέμμα του δόκτορος Σούλερ έχασε ξαφνικά τήν αδιάφορη έκφραση του κομμοί ανθρώπου πού παρε-λάθητο σ' ένα γεύμα. Είχε πάρει τήν λάμψη του βλέμματος του επιστήμονος, του σοφού πού βρίσκει εύκαιρία να άναπτύξει τις θεωρίες του.

—Χόμπεν, μου φαίνεται πώς κάνετε κάποια σύγχυση, είπε. Η δουλειά μου δεν έγκειται στήν εξήγηση των ονείρων. Έγκειται σέ μία προσπάθεια ανακαλύψεως των κινήτρων—των αιτίων, άς πούμε—πού προκαλούν τά όνειρα. Ένα όνειρο, αυτό καθ' έαυτό, δεν έχει καμιά σημασία. Έχει, όμως, σημασία ως αντίκτυπος μίας άφανους αίτίας, κρυμμένης μέσα στο ύποσυνείδητο του ανθρώπου.

Κύτταξα όλους τους συνδαιτημόνας μου. Τά χαρακτηριστικά του Φούλτον Κράμερ είχαν σκληρυνθί κάπως. Η γαλλική πρόσ-σχη λάμψις είχε φύγει από τόν βλέμμα του Άνρϋ ντε Μπωμόν.

Ο Χόμπεν είχε σκύψει κάπως περισσότερο πάνω άπ' τόν τραπέζι.

Μόνον ο Γκέντνερ χαμογελούσε έλαφρά. "Ολοι όμως κύτταζαν τόν δόκτορα Σούλερ. Είχαν δίκιο. Η φωνή του Σούλερ είχε πά-υποβλητικότητα. Όμολογώ ότι και έγώ θα λυπόμουν πολύ αν μία οιαδήποτε αίτία διέκοπτε τήν συζήτηση εκείνη. Εύτυχως—ή δυστυχώς—όχι μόνον δεν διέκοπη ή συζήτηση αλλά έστράφη πρδς πιά συγκεκριμένα πράγματα.

Ο Φόν Γκέντνερ φρόντισε γι' αυτό.

ΑΠΟΜΑΓΜΑ ΤΟΥ ΟΥΪΛΙΑΜ ΚΑΙΤΙΝΓΚΣ ΛΑΓΚΟΛΑΝΤΣ

—Άς πάρουμε ένα παράδειγμα δόκτωρ, είπε γελώντας. Έγώ είδα, προχθές, ένα παράξενο όνειρο. Ποτέ δεν βλέπω όνειρα—γι' αυτό μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Χωρίς κανένα μέσον πτήσεως, άνέβαινα ύψηλά, πρδς τόν ουρανό. Όσο άνέβαινα, τόσο ήμουν εύτυχισμένος. Τί μελέτη θα κάνατε, δόκτωρ, επάνω σ' αυτό τόν όνειρο;

Ο μεγάλος ψυχίατρος γέλασε.

—Αυτό είναι ένα πολύ συνειθισμένο όνειρο, Φόν Γκέντνερ. Μεμονωμένο δεν έχει καμιά σημασία και βαρύτητα. Άν όμως άρχισι να έπανα λαμβάνεται συχνά, προσέξτε!

Φόν Γκέντνερ, προσέξατε!

Θά σημαίνει ότι τόν ύποσυνείδητό σας, γιά τόν άλφα ή τόν βήτα λόγο, έχει μία τρομερή επιθυμία να όρμήσει, πρδς τόν κέντρον, και ύπάρχει φόβος να έπιβάλλη στο λογικό σας τή σκέψη ένός άλμα-

τος στο κενόν. Γι' αυτό, Φόν Γκέντνερ, Άποφεύγετε τά ύψη.

Άκούστηκε ο κρότος ενός ποτηριού πού έσπαξε. Ο Χόμπεν είχε άναποδογυρίσει τόν δικό του. Γύρισα και τόν κύτταξα. Τόν πρόσωπό του ήταν κάτωχο. Τόν δωματίο ήταν τώρα πνιγηρό. Η άτμόσφαιρα είχε ήλεκτριση. Γύρισα πρδς τόν Γάλλο Πρεσβευτή. Είχε σκύψει πρδς τόν Σούλερ. Τόν πρόσωπό του φαίνόταν σάν μία τρομερή άράχνη έτοιμη να άρπάξει ένα θύμα. Ο Φούλτον Κράμερ είχε στο ύφος του κάτι τόν έγκληματικό. Μόνον ο Φόν Γκέντνερ χαμογελούσε. Τά μάτια του όμως, δεν χαμογελούσαν.

Ο δόκτωρ κύτταξε όλους και κατάλαβε ότι κάτι τόν έξαιρετικό συνέβαινε.

—Μά... κύριοι... κύριοι... γιατί... ρέ κυττάζετε τόσο παράξενα;

—Δέν είχατε συμβουλευσει τόν άδελφόν μου να άποφεύγει τά ύψη! άπάντησε ο Φούλτον Κράμερ με φωνή πού μόλις άκούσαν.

Ο Χόμπεν σηκώθηκε άπότομα.

—Μάθαμε είπε, άρκετά πράγματα, άγαπητέ δόκτωρ. Πρέπει να έκτελέσουμε τώρα τόν καθήκον μας...

Έμπρός, Κράμερ, διηγή-θανε ο άδελφός σας, ο φίλος μας.

—Μά, κύριοι, είπε ο Σούλερ, προσπαθώντας να γελάσει. Δέν έννοώ...

—Ήσυχία, παρακαλώ! διέταξε ο Χόμπεν. Λοιπόν, Κράμερ, σάς άκούμε.

—Ο άδελφός μου, πέθανε πρδ έπτά άκριβώς έτών, άρχισε ο Κράμερ. Τά στοιχεία πού έχω συλλέξει έπί έπτά όλόκληρα χρόνια—έπιστολές, συμβουλές και γνώμες διαφόρων ψυχιάτρων, κλπ—είναι ύπερσφοδρά γιά να μάς επιτρέπουν να έχωμε άπόλυτη πεποίθηση σ' αυτά πού λέμε. Ο άδελφός μου, λοιπόν, βρισκόταν στο Βερολίνο, γιά σοβαρώτατες ύποθέσεις του, όπου έγνώρισε έ-σας, δόκτωρ. Ένδιαφερόθηκε γιά τις ψυχαναλυτικές μελέτες και θέλησε να σας συμβουλευθί γιά ένα όνειρο πού έβλεπε συχνότατα.

Ένα όνειρο πανόμοιο με αυτό πού είδε «τάχα» προχθές ο φίλος μας Φόν Γκέντνερ. Τού εξηγήσατε τόν κίνδυνο και αναλάβετε να τόν θεραπεύσετε. Πράγματι, άρχισατε τήν θεραπεία του. Θά ζατε διαρκώς στο ύποσυνείδητό του να παύση να σκέπτεται τά ύψη και τά άλματα. Τί κάνατε όμως στήν πραγματικότητα; Έπι-σαστε να κάνη μία διαθήκη και να σας αφήνη 20000 λίρες. Ύστερα, όταν τόν ύπνωτιζατε, διατάσσατε στο ύποσυνείδητό του να έπιθύει πάντα τά ύψη, τά άλματα στο κενόν και τέλος, πρδ όλίγου στόν Φόν Γκέντνερ, συμβουλευσατε στόν άδελφό μου—έτσι τάχα σ' αυτά και να προκληθί ή αντίδρασις μεταξύ λογικής του «Βόντερ Ότέλ» και του συστήματός να κατοικήσθ στο όγδοο πάτωμα πρίν κοιμηθί, άπ' τόν παράθυρο κάτω στόν δρόμο. Τά άποτελέ-σμα τόν γνωρίζετε, δόκτωρ. Μία νύχτα, καθώς ο άδελφός μου, έ-φήρμοζε τήν θεραπεία σας, τόν ύποσυνείδητό του, ύπακούον

στις έντολές σας, έπισε τόν λογικό του άδελφού μου να πηδήσθ από τόν παράθυρο... Ο θάνατός του άπεδόθη σέ αυτοκτονία και όμως ο άδελφός μου δεν ήτύκονήσε. Δολοφονήθηκε! Και ο δολοφόνος του εισθε σεις.

Όλοι είχαν τώρα σηκωθί. Ήσαν άγνώριστοι.

Ο πρεσβευτής Άνρϋ ντε Μπωμόν ήταν τώρα ο λοχαγός διοικητής της 4ης πυροβολαρχίας του στρατού τού 1914. Ο Χάινριχ Χόμπεν, ήταν ο Πρώσος άεροπόρος και ο Φούλτον Κράμερ μία μάσκα ένδικητού.

Μόνος ο Φόν Γκέντνερ, χαμογελούσε πάντα έλαφρά. Άλλά τά μάτια του ήσαν σάν θολά άτσάλι.

—Δόκτωρ Σούλερ, είπε καταδικάζεσθε είς θάνατον!

—Είσθε τρελλοί! κύριοι! ψέλλισε εκείνος δεν μπορείτε να άποδείξετε τήν ένοχή μου!

—Άκριβώς γι' αυτόν τόν λόγο θα σας σκοτώσωμε έδω! Τώρα!

Άν άρνηθίτε ν' αυτοκτονήσετε, θα αναγκασθώ να σας σκοτώσω διότι ο κλήρος έπεσε σέ μένα.

Τώρα καταλάβαινα τήν φράση πού μου είχε πη.

—Μη δοκιμάσετε να φωνάξετε, δόκτωρ, εξακολουθήσε ο Φόν Γκέντνερ. Κανείς δεν θα σας άκούση.

Έβγαλε από τήν τσέπη του μία άσπρη παστίλλια και τήν έρριξε στο ποτήρι του δόκτορος. Ο διάσημος σοφός γούρλωσε τά μάτια έντρομος.

—Δέκα κόκκοι βερνάλ, δόκτωρ, είπε.

Ο Χόμπεν και ο Ντε Μπωμόν έρριξαν κι' αυτού από μία όμοια παστίλλια στο ποτήρι του δόκτορος. Τελευταίος έρριξε μία παστίλλια ο Κάμερ.

—Η χαριστική βολή, από τόν άδελφό του θίματός σας, είπε τρέποντας.

Ο δόκτωρ Σούλερ με χείρα πούγιναν ξαφνικά ευσταθή άρπαξε τήν κούπα με τόν δηλητήριο.

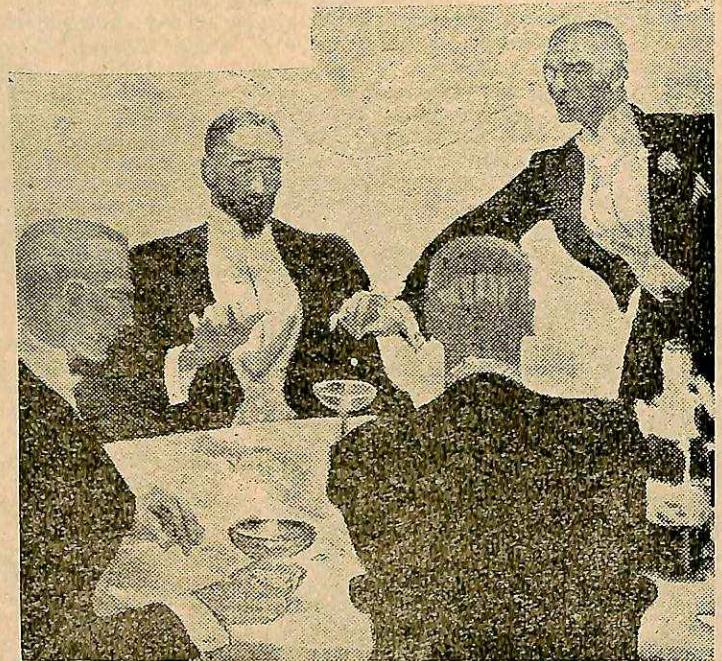
Μία νεκρική σιωπή άπλώθηκε. Όλοι παρακολουθούσαμε τις μικρές φούσκες πού έκαναν οί παστίλλιες λιώνοντας.

Έτρεμα από τήν συγκίνησή μου. Οί τέσσερες εκείνοι άνδρες πού βρισκόταν γύρω από τόν Σούλερ έμοιαζαν τώρα σάν άμείλικτοι δικαστά.

—Κύριοι, άς πιούμε είς μνήμην του μεγάλου φίλου μας Μόρτον Κράμερ! άνεφώνησε ο Γάλλος πρεσβευτής.

Τότε έγινε κάτι τόν καταπληκτικό. Ο δόκτωρ Σούλερ, με χείρα πούγιναν ξαφνικά ευσταθή άρπαξε τήν κούπα του, τήν άδειασε μονορούφι και ύστερα, καταβλημένος από τήν χειρονομία του, έπεσε βαρύν στο κάθισμά του.

(Συνέχεια είς τήν σελίδα 2325)

Έβγαλε από τήν τσέπη του μία άσπρη παστίλλια και τήν έρριξε στο ποτήρι του δόκτορος Σούλερ.

σιότερος άνθρωπος της Άμερικής και ο μεγαλύτερος ψυχίατρος του κόσμου;

—Όλοι γνώριζαν καλά τόν Μόρτον Κράμερ, τόν άδελφό του Φούλτον Κράμερ. Ο Μόρτον ήταν μεγάλος, πολύ μεγάλος άνθρωπος και φίλος όλων μας. Πέθανε πρδ έπτά έτών—μεθαύριο Τετάρτη, συμπληρώνεται ή έπταετία. Τό γεύμα θα είναι, άς πούμε, πρδς άνάμνησίν του. Κατά τόν πόλεμο, ο Μόρτον Κράμερ είχε πολεμήσει μαζί με τήν Γαλλία. Δεν μπαίνω στις λεπτομέρειες, αλλά κάποτε με κίνδυνο της ζωής του, είχε σώσει τήν ζωή του Άνρϋ ντε Μπωμόν, του σημερινού Γάλλου πρεσβευτού. Από τότε έγιναν άχώριστοι φίλοι. Όσον άφορά τόν Χάινριχ Χόμπεν—αυτός είναι κουνιάδος του Μόρτον Κράμερ.

—Και ο ψυχίατρος Σούλερ;—κι' αυτός ήταν φίλος του Μόρτον Κράμερ;

—Ναί. Άπόδειξις ότι πεθαίνοντας, ο Κράμερ, τού είχε αφήσει είκοσι χιλιάδες λίρες...

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

τυρες. "Ολοι νεκροί, πλην ενός.

"Η Λωράνς άκουγε με μία έντονη προσοχή. "Η άνατροπή που συνετελείτο μέσα της, την έκανε να άσθμαίνη [σαν να της έλειπε ο άέρας από τους πνεύμονάς της. Δέν έπρόκειτο να την κάνη να περάση από την τρέλλα στο λογι-κόν. "Η Λωράνς δέν ήταν τρελλή. "Επρόκειτο να περάση από μία κατάσταση μνήμης σε μία άλλη. "Η πρώτη ήταν τεχνική, η δεύτερα κατάστασις φυσική. Τά ναρκωτικά του μάγου, τά μαγνητικά του κυττάσματι, αϊ πιέσεις του στο κεφάλι της και πρό παντός πίσω στο μέρος του έγκεφάλου, είχαν επιτύχει αυτό τό θαύμα" να μεταβάλουν την προσωπικότητα της Λωράνς.

"Εδω είναι πού ή βασίλισσα "Ισαμπώ της Βαυαρίας επανέλαβε ο Σαϊτάνο, σās ανάγκασε να πιήτε τό δηλητήριο. "Εδω κυττηθήκατε από τή μαχαίρη του έραστήου σας Γιάννη του "Ατρομήτου. "Εδω σās έχώρισαν από τή Ροζελίς, Πού βρίσκεται τώρα ή κόρη σας; "Η Ροζελίς σās καλεί. Καί σεις, Λωράνς ντ' "Αμπρέμ, διατάζετε να συναντήσετε την κόρη σας;

—Δέν διατάζω! έψέλλισε ή Λωράνς συστρέφοντας τό χέρι της. Δέν γνωρίζω.

—"Αλλά τώρα θυμόσαστε ότι είχατε μία κόρη!

—Μάλιστα! μάλιστα! έψέλλισε εκείνη. Καί ξέρω ότι λέγε-ται Ροζελίς.

—Τί απέγινεν ή "Ιωάννα;

Πέστε τό ελικρινά. Τώρα σās ξαναρώ την "Ιωάννα... Την έγνωρίζατε από πολύν καιρό;

—Ποτέ! άπήνησε ή Λωράνς με δύναμη. Τό όρκιζομαι. Ποτέ δέν έγνωρίσα εκείνη για την όποιαν μου μιλάτε.

"Η "Ερμίνη άφησε μία φωνή τρελλής φρίκης και σωριάστηκε στα γονάτά της με τά βλέμματα θερικά στηριγμένα σε μία εικόνα της Παναγής.

—"Α! έβρουχήθη ο Σαϊτάνο, μεθυσμένος από χαρά. Τώρα μπορείς να φωνάζεις.

Αυτό ήταν ή χαρά του σοφού. "Ενα λεπτό, ο μάγος έμεινε άσθμαίνοντας, σκουπίζοντας τό μέτωπο και άποθναμίζοντας με πέ-τα βούλησιν.

—"Ανθρωπινή συνείδησις! έφώναξε μέσα του. Μεγαλοφυΐα, κληματική ή ώραία, γελοίες προσπάθειες προς τό καλόν ή τό χείων, τά όποια άποτελούν ένα έγκέφαλον, μπορεί να καθορίση με βεβαιότητα εκείνο τό όποιον θα βγή άπ' αυτά. Σκέψις φωτός θριαμβευτικός άλχημιστής, άν ένας βολβός του έγκεφάλου μου εύρίσκετο πιο μεγάλος ή πιο μικρός κατά ένα άπροσδιόριστο κλά-σμα, θα ήμουν ήλιθίος. Μίσος, έρωας, στοργή, δέν εισθε παρά

όπασιμωδικαί παραφοραί ενός σκουληκιού που ζητεί άναμφλώς μέσα στον τεράστιο βόρβορο, ένα σκοπόν, που δέν υπάρχει.

"Η "Ερμίνη προσήνυχε με δυνατή φωνή.

—Πάυσε, τής ειπε ήρεμος ο μάγος. Με ένοχλείς.

"Η Λωράνς δέν παρακαλούσε, δέν έφώναζε. "Εκύταζε όλα τά τριγύρω της πράγματα με ένα είδος καταπλήξεως. "Η "Ιωάννα δέν ύπήρχε πλέον μέσα της... "Ο Σαϊτάνο την έπήρε από τό χέρι και μουρμούρισε.

—Ξέρετε τώρα τό όνομά σας!

"Εκείνη άρχισε να κλαίη όλοένα δυνατώτερα και ειπε.

—Τό όνομά μου είναι «Δυστυχία!» Γιατί με ξυπνήσατε; Ξέροντας ότι είμαι ή Λωράνς ντ' "Αμπρέμ, ξέρω επίσης ότι ή κόρη μου είναι νεκρή και ότι ή ζωή μου είναι σκοτεινή και έρημη.

"Εκλαιγε με λυγμούς. Τής φαινότανε ότι θα ξανάρχιζε ή δυστυχία της.

—"Η κόρη μου, ή μικρή μου Ροζελίς, τό ξέρετε ότι πέθανε...

Γιατί... "Εσιώπησε. Καί ο Σαϊτάνο προσεκτικός κατελήφθη όλόκληρος από τό πάθος του έργου του.

—Τήν αγαπάτε λοιπόν, πολύ την μικρή σας Ροζελίς;

"Η Λωράνς άφησε μία σπαρακτική φωνή—τή φωνή που θα βγαζε άν την ίδια εκείνη στιγμή ή Ροζελίς πέθαινε μπρός στα μάτια της. "Ηταν τό άριστούργημα του Σαϊτάνο. "Η Λωράνς άγαπούσε την κόρηνη την άκριβώς όπως και πρό δώδεκα έτών.

Τά χρόνια που πέρασαν για την Λωράνς, όπως και για κάθε άνθρωπινήν ύπαρξη, θα έπρεπε να είχαν σβύσει την έντύπωση της λύτης. "Αλλά γι' την Λωράνς την στιγμή εκείνη ή έντύπω-σις αυτή ήταν ζωνταή, σαν ο θάνατος της Ροζελίς να συνέβη τώρα. Τότε ο μάγος κατέφερε τό τελευταίον κτύπημα.

—Λωράνς, σās έγέλασαν. "Η Ροζελίς δέν πέθανε. "Η Ροζελίς σās καλεί. Κινδυνεύει.

—Κινδυνεύει; "Η κόρη μου; έφώνησε ή Λωράνς, λησμονών-τες ότι πρό μιάς στιγμής ή Ροζελίς ήταν νεκρή.

—Κινδυνεύει, επανέλαβε σταθερά ο μάγος. Θέλετε να την σώ-σετε;

—"Ας τρέξωμ! άπήνησε άσθμαίνοντας ή Λωράνς.

—Μία στιγμή! Για να σώσωμε την Ροζελίς πρέπει να κυ-πήσωμε τον έραστήν σας. Θα διατάσετε;

—Δώστε μου ένα όπλο! ειπε ή Λωράνς με ένα άγριο τόνο.

—Νά τό! ειπε ο μάγος.

"Η Λωράνς ύπεχώρησε έκπληκτη. Φρικτούσε. "Ηθελε να όρ-

μήση, να τρέξη εις βοή-θειαν της κόρης της. Μι-σοῦσε τον άλχημιστήν αυ-τόν ο όποιος δέν την ώ-δηγούσε άμέσως, την ίδια στιγμή, κοντά στην Ροζε-λίς. Του ζητούσε ένα ό-πλον για να σώση την κόρη της και ο καταραμένος της έδινε μία περγαμνή.

—Αυτό; έψέλλισε. Τί είναι αυτό; ένα κουρελό-χαρτο. Για να κυττηώ τον Γιάννη της Βουργώ-νης; Φυλαχθήτε! Δέν ξέ-ρετε για τί είναι ικανή μία άπελπισμένη μητέρα.

—Τό ξέρω, ειπε ο Σαϊ-τάνο. Καί γι' αυτό έχω έμπιστοσύνη σε σās. "Α-κούστε, άκούστε με όλον σας τό είναι, γιατί και τά δευτερόλεπτα πρέπει να τά ύπολογίζωμε και δέν έχω τόν καιρόν. Σήμερα ο έρα-στής σας είναι ο κύριος του Παρισίου και του Σαιν Πώλ.

—Τό όνειρό του! τό παληό του όνειρο! έψέ-λισε ή Λωράνς.

—"Α! εισθε σεις ή ι-δία όλόκληρη, άκού θυμά-σθε όλα αυτά. Τό όνειρόν του μάλιστα. Τό όνειρόν που πραγματοποιείται. Εί-ναι ο κύριος! Οί όρδές

του σε λίγο θα ξεχυθούν.

—Στην σφαγή! στο αίμα! έρόγγασε ή Λωράνς.

—Μάλιστα! ειπε ο Σαϊτάνο, έκπληκτος και αυτός με την σειράν του. Αυτό μόνον τώρα... Γιάννης ο "Ατρόμητος έχει μία συνέ-νοχο!

—"Ισαμπώ! έφώναξε ή Λωράνς, που συνεκλονίσθη από φρι-κίαση. "Η Βασίλισσα "Ισαμπώ!

—Τό είπατε! αυτό μόνον άκόμη. "Η κόρη σας Ροζελίς κατοι-κει στο άνάκτορον Σαιν Πώλ. Πώς; Γιατί; "Αργότερα θα τό μά-θετε. Γιά τώρα τί συμβαίνει. "Η "Ισαμπώ την μισεί. Καταλαβαί-νετε, Γιά να δώση τό στέμμα στο Γιάννη της Βουργώνης, ο πρώ-τος της όρος είναι τό να θυσιασθή ή Ροζελίς.

—"Ας τρέξωμε! ούρλιασε ή Λωράνς.

"Ο Σαϊτάνο την άρπαξε από τό χέρι και την έκράτησε.

—Τί θα κάνετε; θα κυττήσετε τον Γιάννη της Βουργώνης, ενώ θα περιστοιχίζεται από ένόπλους του; Τό έγγχειρίδιο με τό όποιον θα τον κυττήσετε θα λυγίση επάνω στο χαλυβδινό θώρα-κά του.

—Καταραμένος! έψέλλισε ή Λωράνς εξητηλημένη. "Ας είναι καταραμένοι και οί δύο τους. "Ελά... "Αν ή κόρη μου πεθάνη θα έχω τουλάχιστον την παρηγοριά ότι, θα πεθ-νω μαζί της.

—Θά μπορούσατε να την σώσετε, να σωθήτε... μ' αυτό. Δια-βάστε.

Και αυτή την φορά ή Λωράνς έπήρε την περγαμνή. Τά μά-τια της, τά πλημμυρισμένα από δάκρυα, διάβαζαν άργά.

Και τότε, επί μία μακρά στιγμή, έμεινε παγωμένη, άποχαυνω-μένη, άναίσθητη, με μόνον τό τρεμουλιασμα της περγαμνής στην άκρη των δακτύλων της... "Ο Σαϊτάνο επανέλαβε με σοβαρότητα.

—Γιάννης ο "Ατρόμητος έκαψε τις πράξεις του γάμου στο παρεκκλήσιον του οίκήματος Πασσαβάν, αλλά αυτή του έξφυγε. "Όταν σās εύρηκα αίμόφορτη, σās άνασήλωσα στα χέρια μου και είδα την περγαμνή αυτή που έκρυβε μία πτυχή του φ-ρέματός σας. Νά λοιπόν, ή γαμήλιος πράξις ή ότοια σās ένώνει με τον Γιάννη της Βουργώνης. Είναι εν τάξει. "Εχει την ύπογραφή του παππά την ύπογραφή του συζύγου, την δικήν σας, των μαρτύρων και την ύπογραφή της βασιλίσσης. Καταλαβαίνετε ότι με την περ-γαμνή αυτή μπορείτε να σκοτώσετε τον Γιάννη της Βουργώνης.

"Ο σύζυγος της Μαργαρίτας του Χαϊνό, ύπογράφει την πράξη αυ-τή. Διέπραξε μία ήεροσυλία, ή όποια τιμωρείται με την ίδια ποι-νή, όπως ο πατροκτόνος ή ο βασιλοκτόνος. Εισθε έτοιμοι;

"Η Λωράνς με ένα είδος ήσυχης τραγικότητας, έδύλωσε την περγαμνή και την έβαλε στο κοράσι της. Δέν ειπε ούτε λέ-ξη. "Αλλά ο Σαϊτάνο είδε ότι ήταν έτοιμη.

—"Ελάτε! ειπε, έλάτε να σώσετε την κόρη σας.

Ξεκίνησαν και έφθασαν στο Σαιν Πώλ. "Ο Σαϊτάνο προσάφησε στα τέιχη μέχρι μιάς ποροίτας πούηταν πίσω από τον πυργο Χουντιελόν. "Εδωσε ένα σύνθημα, και έκά-θισε με την Λωράνς σε ένα πάγκο.

Αί ο άργότερα τον έκάλε-σαν και πήγε στο Σαιν Πώλ. "Από τον ίδιο δρόμο που ειχε άκολουθήσει ο Πασσαβάν και ο δεσμοφύλαξ "Επλησία-αν στο άνάκτορο του βασιλέως. "Ο Σαϊτάνο ήξερε όλες τις μυστι-κές διόδους, τις πόρτες και δια-βάσεις που ήταν για τον βαι-λέα μόνον. Πήρε την Λωράνς από τό χέρι και γρήγορα, από διαδρόμους τους όποιους πολύ λίγα πρόσωπα ήξεραν, την ώ-δήγησε προς τό διαμέρισμα της "Οδέττης του Σιαμπιέρο. Κανείς δέν τον άνεγνώρισε. Φο-ρούσε στολή λοχαγού.

ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΔΕ-ΞΙΩΣΕΩΝ

Σε μία γωνία συνέβαινε κά-ποιο πράγμα, άνήκουστο, άδυ-νατο, και όμως πραγματικό.

—"Εγώ δέν τόν σκοτώνω ούτε και θ' άφήσω άλλον να τόν σκοτώση.

("Ακολουθεί)

Καμιά φορά ή τήχη παίζει μαζί μας 'μ' ένα περιεργό τρόπο. Έχει πού μās καταπολεμεί, αιφνιδιας μās μειδιά και μās αποζημιώνει για τὰ άτυχημάτα μās. Και αναφέρονται οί ιστορίες πολλές ανθρώπων, οί όποιοι, ενώ είχαν φθάσει μέχρι του σημείου ν' αποφασίσουν νά αυτοκτονήσουν, άλλαξαν, αποτόμως, τόσο τὰ πράγματα, από μιά άπρόοπτη εύνοια τής τύχης, ώστε έγιναν πλούσιοι κι' εύτυχημένοι.

Τό σπίτι πού καίγεται.

Στό χωριό 'Ινις, πού δέν απέχει και πολύ από τό Ζάγκρεμπ, ζούσε ό Κροάτης χωρικός Βλαδιμήρ Ντίνοφ, ένας πολύ φτωχός άνθρωπος. 'Η μόνη του περιουσία ήταν τό σπίτι του, ένα συμπαθητικό, διόροφο σπίτι και τίποτε άλλο.

'Η Βλαδιμήρ Ντίνοφ είχε τρία μικρά παιδιά και για νά τὰ αναθρέψει έβασανίζετο πολύ.

Κάποιο βράδυ ξάπλωσε ό Βλαδιμήρ νά κοιμηθί, χωρίς νά θυμηθί νά σβύσῃ τήν λάμπα.

Στόν ύπνο του έπάνω κύπησε μέ τό χέρι του, καθώς στριφογύριζε στό κρεβάτι, τό τραπέζι πού ήταν ή λάμπα, όποια έπεσε στό πάτωμα και άπ' αυτό προεκλήθη πυρκαϊά.

'Ο Βλαδιμήρ, ξύπνησε έντρομος κι' αντίκρυσε, μέ σπαραγμό ψυχής, τό σπίτι του, τήν μόνη του περιουσία, νά καίγεται.

'Ετρεξε σάν τρελλός στό πλαϊνό δωμάτιο, ξύπνησε τὰ παιδιά του και τὰ κατέβασε άμέσως στό δρόμο, έπειτα άρχισε νά βγάξῃ έξω μερικά από τὰ έπιπλά του. Καθώς όμως προσπαθούσε νά μετακινήσῃ ένα μικρό ντυλάκι, έπεσαν πίσω άπ' αυτό μερικά άγκωνάρια και τότε μπροστά στά μάτια του έκπληκτου χωρικού, άπεκαλύφθη μιά μικρή κρύπτη μέσα στην όποια βρισκόταν ένα σιδερένιο κουτί.

Πήρε τό κουτί κι' έτρεξε και κατέβηκε στόν κήπο του σπιτιού του. 'Όταν κατόρθωσε νά τό άνοίξῃ, είδε ότι περιείχε άφθονο χρυσάφι κι' άλλα πολύτιμα διαμαντικά, από τὰ όποια έγινε βαθύπλουτος. Μόνο για ένα ιδιόρρυθμο δακτυλίδι, πού τό έπούλησε ό Ντίνοφ, σ' ένα έκατομυριοίχο Κροάτη, εισέπραξε τό ποσό των 3.000.000 δηναρίων.

Στήν Μάλτα ζούσε ένας φαρμάς, όνόματι Λάφτον, ό όποιος, για αυτοκτονήσῃ, δέχθηκε και σέ δυό μήνες έκανε ένα θριαμβευτικό ντεμπούτο.

σφύριζε μέσα σ' αὐτιά του.

Τίς επόμενες ήμέρες δέν είχε έπίσης κανένα άποτέλεσμα 'Ο'Ο Μπριέν άνησυχούσε, πολλαπλασίαζε τὰ τηλεφωνήματά του, τίς παρακλήσεις του.

'Ο Τζόννου περνούσε τίς ώρες του μπροστά στό πιάνο του, κρατώντας μέ άπελπισία τό κεφάλι του... Σέ τέτοια στάση βρισκόταν ένα βράδυ, όταν άκουσε μιά φωνή δίπλα του.

—Γιατί κλαίς, μπέμπη;

—'Ω! Νόρα! φώναξε, τρελλός από χαρά, μόλις γύρισε τό κεφάλι.

—Τζόννου, συγχώρεσέ με. Είχες δίκιο, δέν ξέρω νά συνθέσω. Δέν είχα σκεφθί πόση καλωσύνη κρυβόταν πίσω άπ' τό πνεύμα σου... Συγχώρεσέ με. Σου όφείλω, άλλωστε, δέκα λίρες. Κάνε ύπομονή. Μόλις έργασθώ, θά σου τίς επιστρέψω. Δέν μπορώ νά σου πω πότε αλλά...

—Τώρα, τώρα, θά μου τίς πληρώσης, τίς είπε άρπάζοντάς την στην άγκαλιά του κυττάζοντας και μέ λαχτάρα τὰ χείλη της... 'Ας λογαριάσωμε... μιά λίρα τό ένα...

—Άρχισε νά τήν φιλή, σάν τρελλός, μέ φιλιὰ γεμάτα πάθος και λαχτάρα.

2318

ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΝ ΑΜΙΓΕΣ ΚΑΛΟΥ

ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Τό σπίτι πού καίγεται.—'Η έκρηξις τής μηχανής.—

Χτές φτωχοί σήμερα πλούσιοι!

Ο "Αϊμαν Μπρούσσοφ" ό άρρωπος μέ τὰ δυό κεφάλια.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2295)

—'Αν μπορώ...

—Μπορείς. Είναι τόσο άπλό, Νά δεχθής νά αλλάξῃς τό έπίθετό σου... Νά τό κάνῃς Νόρα... Χέυκοκ... ναι;

Ρίχθηκε στην άγκαλιά του. 'Υστερ' από τόζες ήμέρες, ή χαρά τραγουδούσε και πάλι μέσα στην καρδιά του Τζόννου, τό χαρούμενη έκφρασή τους. Και ξαφνικά, παράτησε τό κορίτσι των όνείρων του και ρίχθηκε στό πιάνο.

—'Ω! θαύμα τής έμπνεύσεως, παραξενιά τής Τέχνης, μυστήριο τής ανθρωπίνης καρδιάς.

Έκείνη τήν στιγμή, ό Τζόννου, ό τρισευτυχισμένος Τζόν- ένα πραγματικό «νόνκ αουτ», όπως όμολόγησε ό 'Ο Μπριέν, ένα τραγουδι άφάνταστης έλευχίας, πού έκανε τόν γύρο του κόσμου!

νά πιάνη περισσότερα ψάρια άρχισε νά ψαρεύῃ μέ δυναμίτιδα.

Μιά νύκτα ή δυναμίτις έξερράγη, ένω- ρίς και τό άποτέλεσμα ήταν νά παραμορφωθί τελείως τό σώμα του φαρμά, κατά τόν πύό περιεργό τρόπο. "Όλα τὰ άκρα του έκφανίσθησαν κι' έμεινε μόνο τό κεφάλι του μέ τό κορμί του, άλλωστε κ' αὐτά. "Όταν έγινε καλά δέ

χίτηκε μιά πρόταση νά έπιδεικνύῃ τήν παραμόρφωσή του στό κοινό, άντί μεγάλης άμοιβής. 'Υστερα από δυό χρόνια ήταν βαθύπλουτος.

'Επίσης μεγάλη ποσά κερδίζουν λόγω τής δυστυχίας των και οί Σιαμαίς άδελφές, πού έπιδεικνύονται στό κοινό, ή γυναίκα μέ τὰ γένενα Λορεντίν 'Ανοάν. 'Ο άνθρωπος μέ τὰ τρία πόδια Μπουράκι και ό άνθρωπος μέ τὰ δυό κεφάλια 'Αϊμαν Μπρούσσοφ.

'Η έκρηξις τής μηχανής.

'Ο Γάλλος μηχανικός Ρενέ Μπύλ, έρμαζόταν σ' ένα εργοστάσιο στην Λυών.

Μιά μέρα, ενώ έπέβλεπε τίς μηχανές, ό λέβης έσπασε κι' άκολούθησε μιά τρομακτική έκρηξις.

'Ο μηχανικός, πού στεκόταν σ' ένα ύψωμα, δέν έπαθε τίποτε και παρακολούθησε όλες τίς φάσεις τής έκρήξεως.

'Από τίς παρατηρήσεις δέ πού έκανε κατόρθωσε νά έπινόησῃ τό διπλό σύστημα τής ασφαλιστικής δικλείδος, πράγμα πού τόν έκανε υπέρπλουτο.

'Ο 'Αγγλος Σάρριτζ, ήταν υπάλληλος σ' ένα μεσιτικό γραφείο στό Λονδίνο και κατόρθωσε μέ τίς οικονομίες του νά καταθέσῃ στην Τράπεζα 400 λίρες, όταν μιά μέρα έπληροφόρηθῃ ότι ή Τράπεζα έκρεώκόπη.

'Ετρεξε έξαλλος νά ιδῇ άλλα οί άστυφύλακες δέν του επέτρεψαν τήν είσοδο, του έπεββαίωσαν όμως τήν τραγική είδηση.

'Η άπογοήτευσίς του ήταν μεγάλη. Κατέβηκε άργά τὰ λίγα σκαλοπάτια τής είσοδου και κάθισε στό πεζοδρόμιο, όπου

άρχισε ν' άκλαίῃ. Γιατὰ τήν περνούσε άπ' έκε- ό σκηνοθέτης Χάουν ό όποιος σιάθηκε και τόν παρακολούθησε. Για μιά στιγμή τόν πλησίασε και του είπε ότι από τίς χειρωνακίες και τίς γκριμάτσες του σχημάτισε τήν γνώμη ότι είχε μεγάλο ταλέντο και του πρότεινε νά τόν προσλάβῃ στόν θίασό του.

'Ο Σάρριτζ, πού είχε πάρει τήν άπόφαση νά δέχθῃ και σέ δυό μήνες έκανε ένα θριαμβευτικό

—'Ω! Τζόννου, οὔτε πρὸς μισό σελλίνι τό ένα δέν έρχονται! φώναξε γελώντας ή Νόρα.

—Νόρα... άγάπη μου... Πές μου πώς θέλεις νά μέ κάνῃς εύτυχισμένο...

—'Αν μπορώ... —Μπορείς. Είναι τόσο άπλό, Νά δεχθής νά αλλάξῃς τό έπίθετό σου... Νά τό κάνῃς Νόρα... Χέυκοκ... ναι;

Ρίχθηκε στην άγκαλιά του. 'Υστερ' από τόζες ήμέρες, ή χαρά τραγουδούσε και πάλι μέσα στην καρδιά του Τζόννου, τό χαρούμενη έκφρασή τους. Και ξαφνικά, παράτησε τό κορίτσι των όνείρων του και ρίχθηκε στό πιάνο.

—'Ω! θαύμα τής έμπνεύσεως, παραξενιά τής Τέχνης, μυστήριο τής ανθρωπίνης καρδιάς.

Έκείνη τήν στιγμή, ό Τζόννου, ό τρισευτυχισμένος Τζόν- ένα πραγματικό «νόνκ αουτ», όπως όμολόγησε ό 'Ο Μπριέν, ένα τραγουδι άφάνταστης έλευχίας, πού έκανε τόν γύρο του κόσμου!

ΝΤΕΝΙΣ ΜΑΣΚΑΤΑ ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλατε νά μάθετε τόν χαρακτήρα σας, τὰ προτερήματά σας, τίς ψυχικές ιδιότη- τές σας;

Γράψτε λίγες λέξεις μ' ένα ψευδώνυμο στην ΚΥΡΙΑΝ ΜΙΝΑΝ ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιδικού «Πάνθεον», Αθήνας έσωκλείοντάς 5 δραχμάς εις γραμματόσημα και τό κατωτέρω δελτίον. Αί έπιστολαί σας πρέπει νά είναι γραμμένες μέ τόν πραγματικόν γραμικόν χαρακτήρα σας, χωρίς καλλιγραφίες και έπιτηδεύσεις.

Σ η μ.—'Όσοι και όσαι επιθυμείτε νά μάθετε τόν χαρακτήρα φίλων σας προσώπων, έσωκλείετε χειρόγραφόν τους και άνάλογα γραμματόσημα και δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΠΑΝΘΕΟΝ",

ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

δικών σας ή έγνοια και προσπαθείτε για τήν έξυπνητέρευση των φίλων.

Τ σ ι γ γ ά ν α ν. Πολιτισμένη ταίγανα και άνεπτυγμένη. Δέν μένετε σέ σκηνές αλλά σέ μικρά παλατάκια και στην άγάπη δέν είσθε καθόλου τσιγγάνα. 'Αγαπάτε και μένετε πιστή. Ποιητική ιδίους γκροσσία γεμάτη ένθουςιασμούς.

Ν ε ρ α ι δ ο ύ λ α ν. Μετρίοφρων. Κορυμμένη βιολέττα του άγρου γεμάτη άρωμα, μέ πολλά προτερήματα και έλάχιστα έλαττώματα. Λίγη ζήλεια, λίγο πείσμα και πολλή καλωσύνη.

'Α ν θ ρ ω π ο ν. Στενοχωρημένος για τό τίποτε συχνά. Δύστροπος χωρίς λόγο. Παραπονοιάρης και ιδιόρρυθμος. Μιλείτε σάν άφηρημένος και ένεργείτε σάν ύπνωτισμένος. Ξυπνήστε. 'Η ζωή είναι ενεργεία δράσις, σαφήνεια.

Β ι κ τ ω ρ ί α ν. 'Ασθενική, χωρίς θέληση και χωρίς χαρακτήρα παρασύρεσθε από συμπάθειες, από γνώμες και από καθένα. Δέν φροντίζετε για τίποτα. Τά περιμένετε όλα έτοιμα. Πώς νά εύδοκίμησῃ κανένας έτσι; Κινηθίτε πρὸς Θεού.

Ζ ι ζ ά ν ι ο ν. 'Αγαπάτε τήν αλήθεια όσο σκληρή κι' άν είναι. Έχετε χαρακτήρα εύθυμο και άξιαγάπητο. Κινείσθε άενώως κι' μιλείτε σύντομα και άποφθεγματικά. 'Αγαπάτε και άνταγαπάσθε. Είσθε εύτυχής μέ τό λίγο.

Κ. Σ. Σχολαστικός και τυπικός. Δέν σάς συγκινεί τίποτε άλλο από τὰ δικά σας ζητήματα. Τίμιος και ειλικρινής, αλλά στριανός από νευρικότητα μόνο. 'Αλύγιστος, λιγδόλογος και έραστής τής μοναξιάς.

Ε s c l a v e o u R e i n e. Διαύγεια σκέψεως πολλή και καλωσύνη άμέτρητη. Γεμάτη καρδιά και χαμόγελο. Σκλάβος των φίλων της και βασίλισσα στην εύγένεια τής ψυχής. Είσθε προωρισμένη για μεγάλες έπιτυχίες.

Κ ό κ κ ι ν η ν γ ά τ α ν. 'Ενα παρθένο και έπίμονο κορίτσι χωρίς κακίες, αλλά μέ άφάνταστη έπιμονή σέ ότι θέλει. Αυγίστε λίγο γιατί θά σάς βλάψῃ αυτό τό πείσμα. Καρδιά όμως πολλή και καλή.

Κ ό κ κ ι ν η ν μ ύ γ α ν. Διστακτική, φρόνιμη και λιγάκι κατεργαρούλα, αγαπάτε και τό κρύβετε. Είσθε καλή ήθοποιός και καλή νοικοκυρά έπίσης. Σας λατρεύουν.

Ζ ω η ρ ό ν Ν έ ο ν Ε. Σ. Φαντασία περιορισμένη, αλλά μόρφωσις άρχική και γνώση πολλή. Είσθε προωρισμένος νά διευθύνετε και θά γίνετε κάτι μιά μέρα. Έχετε προσόντα πολλά και είσθε μετρίοφρων.

Ζ ω η ρ ή ν Ν έ α ν Χ. Αίσθημα και καρδιά τήν περιτριφυλίζουν και τήν μελαγχολούν. Είναι όμως καλό κορίτσι μέ άρχαίς και μέ φρόνηση πρώτης τάξεως. Τύπος για παιδαγωγός.

Ε ύ τ υ χ έ σ τ ε ρ ο ν τ ω ν θ ν η τ ω ν. 'Ελαφρός, ζωηρός, εύθυμος και φλύαρος. Αυτοθαυμάζεσθε πολύ και σάς

κολακεύει ή παραμικρά περιποίησις των άλλων. Φροντίζετε νά μορφωθίτε περισσότερο. Έχετε άνάγκη μελέτης.

Φ α έ θ ω ν. Φιλάρεσκο παιδί, λιγάκι ύποκριτής και λιγάκι ψευδαίος, χωρίς κακίες. Κάνετε για ήθοποιός, αγαπάτε τή φιλοκαλία, τήν τέχνη και ψοφάτε για θέατρο. Προσέχετε όμως τίς αισθηματικές σας περιπέτειες.

Ζ α κ υ ν θ ι ν ό Ν α υ τ ά κ ι. Σεμνός, μελειηρός και αγαπητός από όσους σάς γνωρίζουν. Γελάτε γλεντάτε, διασκεδά- ζετε μέ μέτρο. Είσθε ό άνθρωπος των κανόνων και των τύπων. Θά προοδέτετε.

Π ε ν τ ε λ ι ώ τ ι σ α ν. Έξαιρετικά άφελής και χωρίς ύστεροβουλίες. Κρύβετε τὰ μυστικά σας και από τούς καλλίτερους φίλους σας. Σας άρέσουν τὰ λούσα και τὰ μεγαλεία. Θά τ' άποκτήσετε άν κρατήσετε τή θέση σας.

'Α π ο γ ο η τ ε υ μ έ ν ο ν Β ά ρ δ ο ν Χ α λ κ ι δ ι κ ή ς. Λεπτότης και μημουαπισμός πολλός. Είσθε φίνος και εκλεκτικός. 'Αγαπάτε όλα τὰ όρρατα και ύποφέρετε όταν δέν μπορῃτε νά τὰ άποκτήσετε. Πονείτε για κάτι πού είνε στό χέρι σας νά τελειώσῃ. Χρειάζεται θάρρος και έπιμονή.

Τ σ ν ό ξ α ν. 'Αμελής και άπρόσεκτος. Δέν δίνετε σημασία σέ πολλά πράγματα. 'Αγαπάτε τὰ γλέντια και κολλάτε στην άγίατη όπως ή μέγα στο μέλι. Προσέχετε τὰ φτερά σας.

Τ ό Χ ε ι ρ ό γ ρ α φ ο τής φίλης σας μιλεί πώς πρόκειται για εύαίσθητο πρόσωπο πού δίνει τήν έντύπωση όμως του άδιαφόρου έκ πρώτης όψεως. Κοκέτα και καλή, έχει τήν ειλικρίνεια ως καλλίτερο χαρακτηριστικό.

Γ. Κ. Π. Νο 1. 'Απορείτε για όλα μέ άφέλεια παιδιού, γελάτε για τό παραμικρό, συγκινείσθε εύκολα. Έχετε τάκτ και άνταρροφή και τάξιν. Σας αγαπούν όλοι.

Θ. Νο 2. Βιαστικά τὰ θέλετε όλα. Διψάτε νά περνάῃ ό καιρός σας μέ νέες συγκινήσεις. Ξεχνάτε τήν χθές και βλέπετε πρὸς τήν αύριο. Κάτι περιμένετε αιώνως. 'Ανησυχό πνεύμα. Και όμως υπάρχουν πρόσωπα πού σάς έχουν καρφωθί στη μνήμη και στην καρδιά.

'Η λ ε κ τ ρ ι κ ό ν Ψ υ γ ε ι ο ν. Ναί. Είσθε καλός, εύγενικός και συμπαθής. Σας λατρεύουν και τό αξίζετε. Όλα γύρω σας τὰ φροντίζετε μέ καλωσύνη. Θά γίνετε πολύ εύτυχισμένος μέ τό αξίζετε.

Χ. Π. Ν. Ν ά ξ ο ν. Σάν γάργαρο νεράκι ή ζωή σας χωρίς κακίες και πονηρίες, μέ έξαιρετική ταπεινοφροσύνη και εύγένειο. Τό έλαττωμά σας πού σάς βλάπτει είναι ή δειλία. 'Αλλά θά περάσῃ μέ τήν ήλικία και θά πάτε μπροστά έσείς.

С h a r m a n t. 'Απλός και θετικός. Δέν παρασκοτίζεσθε για τούς τύπους. Πάτε κατ' εύθειαν στό ψητό. Ζητάτε κάτι και τό επιμένετε ως πού νά τό άποκτήσετε.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Τὰ ἀπρόοπτα τῆς θείας Δίκης.

Οἱ κληρονόμοι τῆς πλουσίας χωρικής Λαίν, ἀπεφάσισαν νὰ τὴν δηλητηριάσουν, διὰ νὰ εἰσπράξουν τὴν κολουσιαίαν περιουσίαν της. Πράγματι ἐποποθετοῦσαν μίαν μικρὰν δόσιν ἀρσενικοῦ ἐκάστοτε εἰς τὸ φαγητὸν της καὶ ἡ Λαίν ἀπέθανε.

Παραδόξως ὅμως εἰς τὴν διαθήκην της δὲν ἄφηνε τίποτε εἰς τοὺς ἐγκληματίους συγγενεῖς της, παρὰ ἐκληροδοῦν μεγάλα ποσὰ εἰς διάφορα φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα.

Κατόπιν τούτου οἱ συγγενεῖς ἤρχισαν νὰ ἐρίζουν μεταξύ των καὶ κατέληξαν νὰ καταφύγουν μέχρι τῆς ἀστυνομίας, διὰ νὰ λύσουν τὰς διαφορὰς των. Ἐκεῖ κατόπιν δραματικῶν συγκρούσεων μεταξύ των, ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσουν τὸ ἐγκλήμα των. Ἡ δίκη των, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν, προσελκύει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔμεινε
ποτέ εἰς τὴν ξηράν.

Θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκατοίκησε ποτὲ στὴν ξηράν καὶ οὔτε καν ἐκοιμήθη καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του ὑπὸ τὴν στέγην οὔτιοι ἢ ἔστω καὶ στὸ ὑπαίθριον;

Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὗτός ὑπάρχει. Εἶναι ὁ Γερμανὸς Πάουλ Λούνεμαν, ὁ ὁποῖος ὅλην τὴν μέχρη σήμερον ζωὴν του—εἶναι τώρα 48 ἐτῶν—τὴν ἔχει ζήσει εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ πατέρας τοῦ Λούνεμαν ἦτο ναυτικός—πλοίαρχος ἐνὸς μικροῦ ἱστιοφόρου—καὶ εἶχε πάντοτε μαζί του, ὅπουδήποτε καὶ ἂν ἐταξίδευε, τὴν γυναῖκα του, ἡ ὁποία δὲν ἐδέχετο ἔπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της ἀκόμη καὶ ὅταν ἔμεινε ἔγκυος. Ἔτσι, λοιπόν, κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς ταξιδίου ἐγεννήθη ὁ Πάουλ καὶ ἀνετράφη καὶ ἐμεγάλωσε μέσα εἰς τὸ ἱστιοφόρον χωρὶς νὰ ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν ξηράν οὔτε μίαν φορὰν, μέχρις ὅτου ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν δέκα πέντε ἐτῶν.

Ἀργότερα, ὅταν ἐξεπλήρωσε τὴν στρατιωτικὴν του θητείαν εἰς τὸ ναυτικόν, ἀπεβιβάσθη σιχνοτάτα εἰς τὴν ξηράν, δὲν διενυκτέρευεν ὅμως οὐδέποτε ἔξω τοῦ πλοίου του.

Μετά τὸ τέλος τῆς στρατιωτικῆς του ὑπηρεσίας ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἱστιοφόρον του καὶ ἀπὸ τότε εἶναι ζήτημα ἂν ἔχη ἀποβιβασθῇ εἰκοσι τὸ πολὺ φορὰς εἰς τὴν ξηράν.

Ὁ Νεγκούς εἰς τὸν
κινηματογράφον.

Μετοξὺ τῆς ἀγγλικῆς κινηματογραφικῆς ἐταιρίας «Μπρίτις Ἰντερνάσιοναλ» καὶ τοῦ Νεγκούς Καϊλέ Σελασιέ, ὑπεγράφη συμβόλαιον, διὰ τὴν παραγωγὴν μιᾶς ταινίας. Εἰς τὸ φιλμ αὐτὸ θὰ πρωταγωνιστήσῃ ὁ Νεγκούς καὶ θὰ ἔχῃ προπαγανδιστικὸν χαρακτῆρα, διὰ τὸ ζήτημα τῆς Αἰθιοπίας.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς «Μπρίτις» ἡ δαπάνη διὰ τὸ «γύρισμα» τοῦ ἔργου θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ ποσὸν τῶν 100000 λιγῶν, ὁ Νεγκούς δὲ θὰ καταβάλῃ τὸ ἡμισυ.

ὑπολογίζεται ὅτι τὸ φιλμ θὰ προβληθῇ ἐντὸς τριῶν τῶν πολὺ μηνῶν, εἰς ἕνα κεντρικὸν κινηματογράφον τοῦ Λονδίνου.

Ἐνας ἀπόγονος τοῦ Σαίκσπηρ ζητεῖ ποσοστὰ
διὰ τὰ θεατρικὰ ἔργα του.

Τὰ ἀγγλικά δικαστήρια πρόκειται νὰ ἐκδικάσουν κατ' αὐτὰς μίαν ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία, ὥρισμένως, θὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Κάποιοι Λίγκολν Σαίκσπηρ ἀπὸ τὸ Στράφορντ τῆς Ἀγγλίας—συνώνυμος, δηλαδὴ καὶ συμπατριώτης τοῦ μεγάλου δραματικοῦ

συγγραφέως—ἤγειραν ἀγωγὴν ἐναντίον τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου τοῦ Λονδίνου καὶ μερικῶν ἄλλων μεγάλων θεάτρων ζητῶν νὰ τοῦ καταβληθοῦν πωροστὰ ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων τῶν ἔργων τοῦ Σαίξπηρ.

Ὁ Λίγκολν Σαίκσπηρ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ἑκατὸν ἀπόγονος τοῦ συγγραφέως καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ μόνος κληρονόμος τῆς περιουσίας του, μέρος τῆς ὁποίας, φυσικὰ, ἀποτελοῦν καὶ τὰ θεατρικὰ του ἔργα.

Ἐπειδὴ ὁ ἀγγλικὸς νόμος περὶ πνευματικῆς ιδιοκτησίας εἶναι κάπως ἀσπής, ὥς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ ἂν δικαιούται νὰ λάβῃ ποσοστὰ ἀπὸ ἕνα ἔργον ὁ μακρυνὸς ἀπόγονος ἐνὸς συγγραφέως, διὰ τοῦτο τὸ δικαστήριον θὰ ἐξετάσῃ, κυρίως, τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ Λίγκολν ὅτι εἶναι ἀπόγονος τοῦ Σαίξπηρ καὶ ἐξ αὐτοῦ θὰ ἐξαρχίσῃ τὴν ἀπόφασίν του.

Ὁ φωνογράφος τῶν Φαραῶ.

Κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς ποὺ γίνονται [τώρα τελευταίως εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἤλθεν εἰς φῶς ἕνα περίεργον εἶδος μουσικοῦ ὄργανου, ὁμοιάζον καταπληκτικῶς μὲ τὸ σύγχρονον γραμμοφῶνον.

Τὸ ὄργανον αὐτὸ ἀνευρέθη εἰς τὸν τάφον μιᾶς Αἰγυπτίας πριγκίπισσας τῆς τρίτης δυναστείας ἐξάγεται δὲ τὸ συμπέρασμα ὅτι πρόκειται περὶ μουσικοῦ ὄργανου διότι ἦτο τοποθετημένον μαζί μὲ ἄλλα τοιαῦτα ὄργανα.

Μολοντὶ δὲν ὑπάρχει καμμία βεβαιότης ὅτι πρόκειται περὶ φωνογράφου δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ συμβαίῃ πράγματι καὶ αὐτὸ, ἀφοῦ τόσοι καὶ τόσοι σύγχρονοι ἐφευρέσεις ἀπεδείχθη ὅτι δὲν γίνονται τώρα διὰ πρώτην φορὰν ἀλλὰ ὑπῆρχαν πρὸ χιλιᾶδων ἐτῶν καὶ ἐλησημονήθησαν ἢ ἡχρηστεύθησαν δι' ἀγνώστους λόγους.

Μία περίεργος ἀπαγόρευσις.

Κατόπιν ἀστυνομικῆς διαταγῆς ἀπηγορεύθη νὰ πηγαίνουν εἰς τοὺς κινηματογράφους οἱ μαθηταὶ τῶν ἀγγλικῶν σχολείων, ὅταν προβάλλονται ταινίαι τῆς Σίγλεϋ Τέμπλ.

Αὐτὸ τὸ μέτρον ἐλήφθη, διότι ὅλος ὁ μαθητικὸς κόσμος, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει μετὰ μανίας τὰ ἔργα τῆς μικροσκοπικῆς σιγῆς, ἐσυνήθισε νὰ ὁμιλῇ εἰς τὴν ἀμερικανικὴν ἀρχαίαν, ὅπως ἡ Σίγλεϋ Τέμπλ. Τὸ κακὸν εἶχε παραγίνει καὶ ὅλοι οἱ διευθυνταὶ τῶν σχολείων ἤρχισαν νὰ διαμαρτύρονται, διὰ τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας τῶν μαθητῶν των. Κατόπιν τούτου ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία καὶ τὰ ἔργα τῆς Τέμπλ προβάλλονται μόνον πρὸ αὐστηροῦ καὶ συνωφρυνμένου κοινού.

Τὸ τελευταῖον θῦμα τοῦ ταξιδίου
εἰς τὸν Ἄρην.

Ἡ οὐτοπία τοῦ ταξιδίου εἰς τοὺς πλανήτας ἀπέκτισε πρὸ ἡμερῶν ἄλλο ἕνα θῦμα, τὸν Γάλλον μηχανικὸν Ἐξέν Βοτῦ.

Ὁ Βοτῦ εἶχε ἐπινοήσῃ τὴν κατασκευὴν ἐνὸς ἰδιοτύπου ἀεροπλάνου, ἐφωδιασμένου μὲ ἕνα περίεργον συνδυασμὸν κινητήρων, μὲ τὸ ὁποῖον, ἦτο πεπεισμένος ὅτι θὰ κατάρθωνε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Ἄρην.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀεροπλάνου του αὐτοῦ ἐπερατώθη πρὸ ἡμερῶν καὶ ὁ Βοτῦ ἐπεχείρησε τὴν τολμηρὰν πτήσιν του. Τὸ ἀποτέλεσμα, δυστυχῶς, ὑπῆρξε τραγικόν.

Τὸ ἀεροπλάνον ἀφοῦ ἀνυψώθη περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας μέτρων, περίπου ἀναπτύσσον διαρκῶς μεγαλειτέραν ταχύτητα, ὑπέστη αἰφνης κάποιαν βλάβην, εἰς τὸν πολύπλοκον μηχανισμόν του καὶ ἤρχισε νὰ κατέρχεται ἱλιγγιδῶς πρὸς τὴν γῆν. Ὁ Βοτῦ, μολοντὶ ἦτο ἐφωδιασμένος μὲ ἀλεξιπτωτον δὲν κατάρθω-ποιήσῃ.

Τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς μηχανικοῦ καθὼς καὶ τὰ συντρίμματα τοῦ ἀεροπλάνου του ἀνευρέθησαν δέκα χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ ἀεροδρομίου ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπογειωθῇ.

Η ΜΟΔΑ

Μοντέλο τοῦ παρισινοῦ οἴκου Λουσιέν Δελόγκ, ἀποτελούμενον ἀπὸ φούστα καὶ ταγιέρ κατασκευασμένα ἀπὸ λεπτὸ μάλλινο ὑφασμα ἀνοιχτοῦ χρώματος καὶ κατὰ προτίμησιν λευκοῦ.

Ἡ μπλούζα ποὺ τὸ συνοδεύει κατασκευάζεται ἀπὸ κρὲπ ντὲ σὲν ἢ φουλάρ, ἔμπριμὲ τοῦ ἰδίου ἢ παραπλησίον χρώματος, λευκοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ αὐτοῦ. Στὸ ἔμπριμὲ τῆς μπλούζας αὐτῆς, ἔφ' ὅσον τὸ ταγιέρ καὶ ἡ φούστα εἶναι λευκά, πρέπει νὰ κυριαρχῇ τὸ μπλε—ροῦ.

Τὸ ταγιέρ—σὲ ἀπειρία σχεδίων—φαίνεται ὅτι θὰ κυριαρχήσῃ καὶ κατὰ τὸ φθινόπωρον ὅπως καὶ τὸ καλοκαίρι.

Ἡ πρακτικότης του καὶ ἡ εὐκολία τῆς χρησιμοποίησός του σὲ ὅποιανδήποτε ὥρᾳ τῆς ἡμέρας τὸ κάνουν νὰ γινεταὶ προτιμητέον ἀπὸ κάθε ἄλλο φόρεμα.

Τὰ ἔξηντα ἑκατοστὰ τῶν μοντέλων ποὺ παρουσιάζουν τὰ μεγάλα παρισινὰ ἀτελιέ γιὰ τὴν φθινοπωρινὴν περίοδον ποὺ κυλᾷ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ταγιέρ σὲ πλοῦτο χρωμάτων, σχεδίων καὶ ὑφασμάτων.

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΘΕΛΑΚΤΙΚΗ (Τῆς ΕΛΛΕΝ ΡΟΣ, καθηγητρίας στὸ Ἰνστιτοῦτο Καλλονῆς τοῦ Χόλλυγουντ).

Ὅταν πρόκειται νὰ πᾶτε σὲ μιά ἐσπερίδα ἢ χορὸ ἢ σὲ μιά δεξίωση καὶ γενικῶς σὲ μιά συγκέντρωση, πάντως ὅταν πρόκειται νὰ βγῇτε βράδυ, προσέξτε καλὰ πῶς θὰ φτιαχθῇτε ὥστε νὰ εἰσθε ἡ ὀραϊότερη ἀνάμεσα στὶς ἄλλες γυναῖκες.

Ἦσως, πρὶν πᾶτε σὲ μιά ἐσπερίδα, ἐπιθυμῇτε νὰ κτενισθῇτε καὶ νὰ φτιάξετε τὰ νύχια σας στὸ κομμωτήριο.

Πότε θὰ κτενίσετε τὰ μαλλιά σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τύπον σας.

Πολλὰ μαλλιά φρίνουνται ὀραϊότερα μὲ μέρη ὅστερα ἀπ' τὸ ὀντυλάρισμα.

Ἄν ὅμως ἐπιθυμῇτε νὰ κάνετε ἕνα κτενισμὸν πολύπλοκον καὶ ἰδιαίτερον, τότε εἶναι καλλίτερα νὰ τὸ κάνετε λίγες ὥρες πρὶν ἐμφανισθῇτε στὴ διασκέδασίν σας.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ πᾶτε σὲ ἐσπερίδα εἶναι ἡ καταλληλοτέρα ὥρα γιὰ νὰ φτιάξετε τὰ νύχια σας, εἴτε μόνη σας εἴτε σὲ κομμωτήριο. Προσεξτε νὰ διαλέξετε ἕνα ἐμαῖν τοῦ ὁποῖου τὸ χρῶμα νὰ ἑναρμονίζεται μὲ τὰ χεῖλιά σας.

Οἱ ξανθὲς ἀποχρώσεις εἶναι πάντοτε τῆς μόδας, ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς κόκκινες μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῇτε καὶ λεπτὸ μπλε, πράσινο, ἢ μενεξεδι ἂν ταιριάζουν μὲ τὸ φόρεμά σας. Ἡ στάρ Φαῖν Ραῖν, μεταχειρίζεται ἐμαῖν ποὺ πότε εἶναι ὁμοιο μὲ τὸ τοῦ φορέματός της καὶ πότε ἀντίθετο.

Ἄν ἔχετε φυσικὰς ὀντυλασιὸν ἢ μὴ καλὴ περμανάντ, ἴσως νὰ προτιμῇτε νὰ κανονίσετε μόνη τὰ μαλλιά σας. Φροντίστε τότε νὰ κάνετε αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀκριβῶς πρὶν πάρετε τὸ βραδυνὸ σας λουτρό, ἢ πρὶν λουσηθῇτε.

Μπορεῖτε νὰ τακτοποιήσετε τὴν ὀντυλασιὸν μὲ ἕνα βρεγμένο πανί, ἢ μὲ μὴ λουσιὸν εἰδικὴ γιὰ ὀντυλασιὸν.

Πάντως κατόπιν δέσετέ τα μὲ τρόπον ποὺ νὰ μὴ χαλάσουν ὡς τὴν ὥρᾳ ποὺ θὰ φύγετε.

Κατόπιν καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας, μὲ τὴν κρέμα, σαποῦνι καὶ νερό, λουσιὸν, ἢ ὅ,τι ἄλλο εἶναι κατάλληλον γιὰ τὴν ἐπίδερμίδα σας.

Τὸ πρόσωπό πρέπει νὰ καθαρισθῇ μὲ μεγάλη προσοχή. Ἄν ἡ ἐπίδερμίδα σας εἶναι στεγνὴ μετὰ τὸ καθάρισμα, τότε ἀλείψετε τὸ πρόσωπό σας μὲ μίαν θρεπτικὴν κρέμα, τὴν ὁποίαν θὰ ἀφήσετε ἐπάνω σας ἐν ὅσῳ παίρνετε τὸ λουτρό σας.

Ἡ θερμότης τοῦ λουτροῦ, θὰ ἀνοίξῃ τοὺς πόρους καὶ ἔτσι θὰ ἀπορροφηθῇ ἡ κρέμα καὶ θὰ ἀποβῇ περισσότερον ἀποτελεσματικὴ.

Καὶ τώρα τὸ λουτρό σας. Σὲ συμβουλεύω ἕνα χλιαρὸ ραγδαῖο ντους. Τὸ πολὺ ζεστὸ λουτρό ποὺ ἀδρανεῖ τὸ σῶμα δὲν εἶναι κατάλληλον γι' αὐτὴ τὴ στιγμή ὅπου ἔχετε ἀνάγκη ὅλης τῆς ζωτικότητός σας γιὰ νὰ εἰσθε παιδερὴ καὶ νὰ χορεύετε μὲ κέφι.

Ἀφοῦ πλυθῇτε, σκουπισθῇτε μὲ μεγάλην προσοχή, πουδραρίσετε δὲ τὸ σῶμά σας ὅλο

κληρο μὲ μιά λεπτὴ πούδρα. Θὰ αἰσθανθῇτε τὸν ἑαυτὸ σας ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετο.

Φορέστε τὶς καλύτερες σας, τὰ παπούτσια σας καὶ τὰ ἐσώρουχά σας. Καθίστε, ἔπειτα, μπρὸς στὴν τουαλέτα σας καὶ προσπαθήστε νὰ μακιγιαρισθῇτε ὅσο τὸ δυνατόν καλλιτεχνικότερα.

Ἀφαιρέστε ὅ,τι εἴχατε βάλει προηγουμένως στὸ πρόσωπό σας καὶ κάνετε ἐπιθέσεις ταγόμενου νεροῦ, ἢ παγόμενου τονοτικού ἢ λουσιὸν, σὲ τρόπον ποὺ νὰ εἰσθε βεβαίᾳ ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος κρέμας. Πλύντε καλὰ τὰ μάτια σας καὶ ἔπειτα ἐπιθέσατε μὴ ἀπ' αὐτὰς τὶς ἀβλοβεῖς οὐσίες ποὺ κάνουν τὰ μάτια νὰ λάμπουν σάν ἀστέρια.

Ἐπειτα βάλτε τὴν κρέμα ἢ τὴν κόκκινη πούδρα γιὰ τὰ μάγουλα.

Κατόπιν μακιγιαρετε τὰ μάτια σας.

Ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη χρωμάτων γι' αὐτὸν τὸ σκοπὸ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς μονόχρωμες κρέμες ὑπάρουν καὶ αὐτὲς ποὺ εἶναι πασπαλισμένες μὲ χρυσό, μὲ ἀσημί ἢ μὲ μπουρνιζ.

Ἐπισκοιάσετε τὸ βλέφαρον ἐλαφρὰ καὶ μὲ προσοχή. Τὸ μπλοῦ, τὸ γκρι-μπλε, τὸ χρῶμα τῆς λεβάντας καὶ τὸ πράσινο εἶναι τὰ καταλληλότερα γιὰ τὸ βράδυ.

Καὶ τώρα ἦρθε ἡ σειρά τῆς πούδρας. Βάζετε σ' ὁλόκληρον τὸ πρόσωπό, κυτῶντας τὴν ἢ πιέζοντάς τὴν μὲ τὰ δάκτυλα. Τὸ περισσῶμα θὰ τὸ ἀφαιρέσετε μὲ ἕνα βουρτσάκι ἢ ἕνα κομματάκι βαμβάκι.

Τὸ βράδυ εἶναι καλλίτερα νὰ μεταχειρίζεσθε πούδρα σ' ἕνα τόνον ἀνοικτότερον ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ βάζετε τὴν ἡμέραν.

Τὸ πουδράρισμα πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὶς ριζὲς τῶν μαλλίων στὸ μέτωπο καὶ νὰ κατεβαίῃ ὡς τὴ γραμμὴ ποὺ σχηματίζει τὸ ντεκολτέ τοῦ φουστάνου. Πουδραρισθῇτε μὲ ἀφθονὴ πούδρα, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι λεπτὴ, γιὰ νὰ μὴ σχηματίζῃ ἕνα πυκνὸ στρώμα.

Ἐλπίζω πῶς ἔχετε ἕνα βουρτσάκι γιὰ τὰ φρύδια. Ἄν δὲν ἔχετε μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῇτε τὸ βουρτσάκι τοῦ ριμμελ ἀφοῦ τὸ καθαρίσετε προσεκτικὰ.

Βουρτσίστε καλὰ τὰ φρύδια καὶ τὰ ματωσίονα γιὰ νὰ φύγῃ ὅλη ἡ πούδρα.

Ἄν τὰ φρύδια σας εἶναι πολλὰ ἀνοικτόχρωμα περάστε τοὺς ἕνα ἐλαφρὸ καστανὸ χρῶμα μὲ τὸ βουρτσάκι.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ ἐκτείνετε τὴν ἐξωτερικὴν γραμμὴν κατὰ βούλησιν, ἀλλὰ γι' αὐτὸ χρειάζεται ἕνα πολὺ λεπτὸ πινελάκι. Κάντε τὴ γραμμὴν πολὺ ἐλαφρὴ γιὰ νὰ φαίνωνται πολὺ λεπτὰ οἱ τρίχες.

Τὸ ριμμελ σὰ ματωσίονα τὸ βάζετε ἀφοῦ καθαρίσατε τὰ φρύδια σας.

Μιμηθῇτε τὴν Τζιὼν Λάγκ, ποὺ βουρτσίζει τὰ ματωσίονα τῆς πρὸς τ' ἄπάνω χωρίονιάς τα μὲ τὸ βουρτσάκι. Δὲν πρέπει νὰ φαίνωνται ἐκατάστατα καὶ κολλημένα τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο.

(ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΣΥΝΤΑΓΕΣ

ΠΑΤΑΤΕΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΠΑΤΑΤΕΣ ΚΡΕΜΜΥΔΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ

ΠΑΤΑΤΕΣ ΚΡΕΜΜΥΔΑ. Πέρνομε μιά δκά πατάτες, 23 κρεμμύδια, μέτρια, 4-5 κουταλιές βούτυρο και 1/2 νάλογο αλάτοπιπερο. Βράζουμε εν πρώτοις τις πατάτες με τις φλούδες κι' έπειτα τις καθαρίζουμε και τις κόβουμε ψιλές. Κατά τὸ διάστημα αὐτὸ βάζουμε στὴ φωτιά ἕνα τηγάνι με τὸ βούτυρο, ὅπου τηγανίζουμε τὰ κρεμμύδια φιλοκομμένα, ἔως ὅτου πάρουν χρώμα καστανί. Τότε ρίχνουμε στὸ τηγάνι ἀνάλογο ἀλατοπίπερο καὶ τὶς πατάτες. Τὰ ἀνακατώνουμε ὅλα μαζί ἐπὶ 5 λεπτὸ τῆς ὥρας καὶ κατόπιν τὰ σερβίρουμε γιὰ γαρνιτούρα ψητοῦ κρέατος, βορastoῦ κλπ.

ΠΑΠΙΑ ΜΠΡΙΖΕ.—Τὰ παπιά γίνονται μτρίξε, ὅταν εἶναι μεγάλης ὁ πωσθήποτε ἡλικίας. Τὰ μαδοῦμε καὶ τὰ ράβουμε ὅπως ὅλα τὰ πουλερικά. Κατόπιν τὰ τηρῶμε με λεμόνι, τὰ ἀλατοπιπερώνουμε καὶ τὰ βάζουμε σὲ κατσαρόλα νὰ κοκκινίσουν καλά, προσθέτοντας λίγο σέλινο, μαϊντανό, καρόττο, κρεμμύδι, 1-2 φύλλα δάφνης καὶ λίγα σπυριά πιπέρη. Ὑστερα τὰ σβύνουμε με λίγο ἄσπρο κρεσί, ἀρεσίνωτο, πού τὸ ρίχνουμε κατὰ διάφορα διαστήματα (ἀναλογία: 1 παπιά, 50-60 δράμια κρεσί).

Ἐπειτα βάζουμε καὶ τὴν ἀνάλογη ντομάτα. Σκεπάζουμε τὴν κατσαρόλα καὶ ἂν κατὰ τὸ ψήσιμο ἀπορροφῶν τὸ ὕδρο τους, τὸ ἀντικαθιστοῦμε με λίγο νερὸ ἢ

Μεσημέρι
Μπριζόλες—Μοσχάρια
Πατάτες με κρεμμύδια
Φρούτα

ΠΕΜΠΤΗ
Μπάμιες βουτύρου
Σαλάτα—Κασσέρι
Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Τομάτες γεμιστές
Ἐληές—Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟ
Ψάρι πλακί
Βλῆτα—Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ
Παπιά—Μπριζέ
Πατάτες τηγανιτές—Τυρί
Μουσταλευριά—Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ
Μαρίδες τηγανιτές
Ραδίκια—Φρούτα

ΤΡΙΤΗ
Μοσχάρια Καπαμά
Πουρέ—Τυρί—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ
Μπακαλιάρο τηγαν.
Χόρτα—Φρούτα

Βράδυ
Μπάμιες βουτύρου
Σαλάτα—Κασσέρι
Φρούτα

ΜΟΣΧΑΡΙ ΚΑΠΑΜΑ.—Πέρνομε μιά δκά κρέας ψαχνό. βούτυρο γιὰ τὸ τηγάνισμα, λίγο ἀλεύρι, ἀλατοπίπερο, ντομάτες. 2-3 γαρύφαλλα κι' ἕνα κομμάτι κανέλλα. Κόβουμε τὸ κρέας σὲ μικρὰ κομμάτια, τὰ πλένουμε, τὰ ἀλευρώνουμε καὶ τὰ τηγανίζουμε με τὸ βούτυρο σὲ δυνατὴ φωτιά, ἔως ὅτου κοκκινίσουν καλά. Μετὰ τὸ τηγάνισμα βάζουμε τὰ κομμάτια τοῦ κρέατος σὲ μιά κατσαρόλα, μέσα δὲ στὸ τηγάνι ρίχνουμε μιά κουταλιά τῆς σούπας ἀλεύρι καὶ τὸ ἀνακατώνουμε ἔως ὅτου πάρη χρώμα καστανί. Τότε βράζουμε μέσα στὸ τηγάνι καὶ τὸ κρεσί, λίγο νερό, τὸ ἀλατοπίπερο, ντομάτα ἀνάλογη, τὰ γαρύφαλλα καὶ τὴν κανέλλα.

Ὅλο αὐτὸ τὸ μίγμα τὸ ρίχνουμε στὴν κατσαρόλα μέσα εἰς τὴν ὁποίαν βράζει καὶ τὸ κρέας. Τὴν σκεπάζουμε καὶ ἀφήνουμε νὰ βράσῃ τὸ περιεχόμενό της, ἔως ὅτου τὸ κρέας ψηθῇ καλά, ἢ δὲ σάλτσα πῆξῃ ἀρκετά.

Ὅταν εἰτοιμασθῇ τὸ φαγητό, τὸ κατεβάζουμε ἀπὸ τὴ φωτιά, τὸ σερβίρουμε σὲ μιά πιπέτα καὶ τὸ συνοδεύουμε με πατάτες πουρέ ἢ τηγανιτές.

ΦΑΓΗΤΩΝ

ΙΑΤΡΙΚΑ||ΟΜΙΛΙΑΙ

ΧΟΡΤΟΦΑΓΙΑ

Λέγεται ἡ εἰδικὴ ἐκείνη διαίτα κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἄτομον χορσιμοποιεῖ πρὸς διατροφήν του παντὸς εἶδους χόρτα. Ἀπὸ τὰ προϊόντα ποὺ παράγει τὸ ζωϊκὸν βασίλειον τρώγει μόνον τὸ γάλα, τὸ τυρὶ, τὰ αὐγά, τὸ βούτυρον κλπ. ἀποκλείοντες, πάντως, ἀπολύτως τοῦ κρέατος καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ παραγῶν.

Λαχανικῶν διακρίνονται τρεῖς κατηγορίαι: 1) Τὰ ὀρυζοῦχα (ρύζι, πατάτες, κάστανα). Τὸ ρύζι περιέχει 80 ο) ὕδατάνθρακα καὶ 3 ο) ἄζωτους—οὐσίες. Ἡ θρεπτικὴ ἀξία αὐτοῦ εἶναι σημαντικὴ δεδομένου ὅτι 100 γραμμάρια ρυζιοῦ παράγουν 350 θερμίδας. Εἶναι εὐπεπτον καὶ ὠφέλιμον, κυρίως εἰς δυσπεπτικούς, ἐντεροπαθεῖς καὶ ἀδυνάτους. Ἀπαγορεύεται ἡ χρῆσις αὐτοῦ εἰς τοὺς διαβητικούς. Τὸ ἑλαιοῦμα του εἶναι εὖνοσι τὴν δυσκοιλιότητα. Οἱ πατάτες περιέχουν 15 ο) ὕδατάνθρακα καὶ 3 ο) λεῦκωμα. Ἡ θρεπτικὴ τῶν ἀξία εἶναι μετρία καθόσον 100 γραμμάρια ἐξ αὐτῶν παράγουν 90 θερμίδας. Συνιστῶνται εἰς τοὺς δυσπεπτικούς, τοὺς ἄρρωστοι καὶ τοὺς διαβητικούς.

2) Τὰ λαχανοειδή (Φασόλια, ξηρά, φακές). Ταῦτα εἶναι πλούσια εἰς ὕδατάνθρακα (περίπου 60 ο) καὶ λευκοματείδεις οὐσίες (22 ο) περίπου, πτωχὰ δὲ εἰς λίπος (2 ο). Ἡ θρεπτικὴ αὐτῶν ἀξία εἶναι σχετικῶς μεγάλη, 100 δὲ γραμ. αὐτῶν παράγουν 350 θερμίδας.

Εἶναι μετρίως εὐπεπτα λόγω τῆς ἀφθόνου κυτταρίνης τὴν ὁποίαν περιέχουν οἱ φλοιοὶ τῶν καὶ τῶν ἀεριογόνων ζυμώσεων τὰς ὁποίας προκαλεῖ ἡ πέψις αὐτῶν ἐν τῷ ἐντέρω. Τὰ λαχανοειδή ταῦτα πρέπει ν' ἀναγράφονται καλῶς ἐβρασμένα ἐπὶ δυσπεπτικῶν, ἀπαγορεύονται δὲ εἰς τοὺς ἄρρωστοι καὶ οὐρλιαμικούς.

3) Τὰ ὑδατώδη (πράσινα, νωπὰ λάχανα, σπαράγγια, κλπ.). Ταῦτα περιέχουν περίπου 90 ο) ὕδατος καὶ 2 ο) κυτταρίνης, εἶναι δὲ πτωχὰ εἰς θρεπτικὰ στοιχεῖα, περιέχοντα 2 ο) λευκοματείδων, 9 ο) ὕδατάνθρακα καὶ εἰς ἀλάτια. Ἡ θρεπτικὴ τῶν ἀξία εἶναι μὴδαμινὴ δεδομένου ὅτι 200 γραμ. μόλις παράγουν 30-50 θερμίδας. Ἡ πέψις αὐτῶν τελεῖται εὐκόλως. Καταπαύουν τὴν πείναν χωρὶς νὰ τρέψωσιν ἀναλόγως, χορηγοῦνται δὲ εἰς δυσκοιλίους, ἄρρωστοι καὶ οὐρλιαμικούς καὶ διαβητικούς.

Ζωμὸς λαχανῶν. Ὁ ζωμὸς ἀπὸ λάχανα εἶναι εὖ χρηστος καὶ ὠφέλιμος κατὰ τὰς ὁξείας παιδικῆς γαστροεντερίτιδας κατὰ τὰς ὁποίας τὸ γάλα γίνεται κακῶς ἀνεκτόν. Ὑπάρχουν πολλὰ συνταγὰ πρὸς παρασκευὴν τοῦ ζωμοῦ τούτου. ἐκ τῶν ὁποίων δύο εἶναι αἱ περισσότερον διαδεδομέναι.

Πρώτη συνταγή.
Κριθὴ)
Σίτος)
Ἀραβόσιτος)
Λευκὰ ξηρὰ φασόλια (ἀπὸ 30 γραμ.
Ξηρὰ μπιζέλια)
Φακές)
ῤίπτονται ἐντὸς τριῶν λιτρῶν ὕδατος καὶ βράζονται ἐπὶ 3 ὥρας ὅποτε λαμβάνετε περίπου ἕνα λίτρον ζωμοῦ. Ὁ ζωμὸς οὗτος μετὰ τὴν διήθησιν εἶναι γαλακώδης, προστίθενται δὲ εἰς αὐτὸν 4 γραμ. ἁλάτι.

Δευτέρα συνταγή.
Πατάτες 40 γραμ.
Καρόττα 40 >
Γογγύλια 10 >
Μπιζέλια καὶ φασόλια ξηρὰ 10 >
Ἄλατι 4 >
Νερὸ 2 λίτρος

Τὰ λαχανικὰ λαμβάνονται καθαρισμένα καὶ χωρὶς φλούδες. Βράζονται τέσσαρας ὥρας. Ὁ λαμβανόμενος ζωμὸς συμπληροῦται με νερὸ ἕως ὅτου γίνῃ ἕνα λίτρον. Ὁ ζωμὸς οὗτος ἀποσυντίθεται πολὺ γρήγορα καὶ διὰ τούτου πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐντὸς 24 ὥρων. Ἡ χορτοφαγία γενικὰ, κακῶς ἐφαρμοζομένη, δὲν εἶναι ἐπιβλαβὴς, ἐφ' ὅσον τὰ ζωϊκὸν λεῦκωμα παρέχεται εἰς τὸν ὀργανισμὸν εἰς ἀρκετὴν ποσότητα. Ἐν τούτοις ἡ διαιτητικὴ αὕτη δὲν φαίνεται ἔχουσα βαθυτέραν τινα ὠφελιμότητα, καθόσον τὸ κρέας, ἐν μέτρῳ λαμβανόμενον, δὲν εἶναι ἐπιβλαβὲς καθ' οἰονδήποτε τρόπον εἰς τὸν ὕγιανθρωπον. Ἰατρός Π.

Θά' ἔπρεπε νὰ τὸ πῶ
στὸν
ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ;

Ὁ Γιώργος λέγει πάντα ὅτι αὐτὸ ὅπου τὸν προωτογράφησε σ' ἐμένα καὶ με κάμνει ἀκόμη τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας εἶναι ἡ φυσικὴ ὠραιότης τῆς ἐπιδερμίδος μου. «Τὸσα νέα κορίτσια» λέγει ἔχουν ἢ τὴν ἐπιδερμίδα, γυαλιστὴ ἢ χονδρὲς κηλίδες πούδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα ἀλλὰ εἰς ἐμὲ δίδει τὴν ὄψιν τοῦ ἀπολίτως φυσικοῦ διότι εἶναι «ἀεριοποιημένη». Τόσον λεπτὴ καὶ τόσον ἐλαφρὰ πού πραγματικῶς στέκει στὸν ἀέρα.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ πούδρα Τοκαλον ἐξαπλοῦται τόσον ἐνιαία καὶ κανονικὰ, καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα με ἕνα λεπτὸν πέπλον ὠραιότητος, σχεδὸν ὁδιδόρατον. Προκαλεῖ μίαν ὠραιότητα ὅπου φαίνεται πραγματικῶς φυσική, τόσον διάφορος ἀπὸ τὶς παλῆες βαρεῖες καὶ μοδέρνες αἱ ὁποῖαι δίνουν τὴν ἐντύπωσιν φιασιδώματος. Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις τῆς «ἀεριοποιημένης» πούδρας θὰ ἀνατρέψῃ ὅλας τὰς ἰδέας ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούδρα. Δοκιμάσατέ τὴν σήμερον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῆς ἀξιοτίμου πελατείας μας ὅτι κατὰ λάθος ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐξώφυλλον ἢ τιμὴ τῶν 100 δραχ. ἐνῶ πραγματικῶς εἶναι 125, συμφῶνως μετὰ τὴν καθωρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τιμὴν κατὰ τὸν τελευταῖον νόμον.

ΟΙΚΟΣ ΧΑΜΑΡΑΚΗ

MENTIUM
ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΟΥ
Ἐταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν.
Δέχεται καθ' ἐκάστην Ὁμήρου 46. Τηλέφ. 28.129

Εἶχα κουρασθῇ πᾶ ἀπὸ τὸ συνεχὲς ἀλλαγμὰ τῆς πούδρας ποὺ μεταχειρίζομουν, πρῶτα γιὰτὶ δὲν κατόρθωνα νὰ βρῶ τὸ χρώμα ποὺ ταίριαζε ἀκριβῶς στὸ πρόσωπό μου καὶ δεῦτερον γιὰτὶ καὶ ἂν τὸ εὗρισκα μὰ φορὰ ὅταν ἀγόραζα καὶ ἄλλο κουτὶ οὐδέποτε ἦταν ἀπολύτως τὸ ἴδιο.

Εὐτυχῶς ἤρξασα ἀπὸ αὐτὸ το μαρτύριό, ἀφ' ὅτου ἤρξαα νὰ μεταχειρίζομαι τὴν πούδρα REA. Μέσα σ' αὐτὴς ἐννέα σταθεροὺς χρωματισμοὺς τῆς βροῖκα ἐκείνου ποὺ συντονίζεται τόσον ἐπιτυχῶς μετὰ τὸ χρώμα τοῦ δέρματός μου ὥστε οὔτε καὶ νῦν φαίνεται ὅτι εἶμαι πούδραρισμένη. Ἐὰν πλέον διατηρῶ πάντοτε ἕνα δερμα μαλακὸ καὶ στιλπνὸ σὰν βελούδο.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ἀνώδυνη καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δέρματος ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοινοκλασίδος ὑπερυφύων ὑπὸ εἰδικοῦ ἱατροῦ: ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρoδος Φιλελλήνων) 4-7 μ.μ. τηλέφ. 27.420

ΣΙΝΔΟΝΙΑ ἄζωρη ἡμίλινα δραχ. 122 διπλὰ 195. Μαξιλαροθήκες 25. Σερβίς φαγητοῦ λινὰ 245 καὶ 280, ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ καλοκαιρινῆς 125, μάλλινες 340. ΦΑΝΕΛΛΕΣ μάλλινες καὶ μακρὸ εἰς τιμὰς εὐ καιρίας. ΚΥΛΟΤΕΣ μεταξωτὲς δραχ. 65.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἀντιπροσωπειῶν 20 ΘΗΣΕΩΣ 20 ἱόν πάτωμα

Αἱ βαφαὶ ARTI δὲν φθείρουν τὰ φορέματα.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελ. 2284)

κοντά του την Ραϊνά και την έκανε γυναίκα του. Κι' ήταν, όσο κανείς άλλος βασιλιάς, ευτυχισμένος. Μόνο, πώς δεν εύρισκε τώρα καιρό να παίξει το λαγούτο ή να πάει πέρα στους ροδώνες και να μιλήσει με τ' άσπρα τριαντάφυλλα, που άνοιγαν τόσο πρόσχαρα τὰ πέταλά τους, στο άπαλό χαίδεμα του φωτός...

Όμως, φαίνεται, πώς ένας ποιητής δεν μπορεί να κυβερνήσει ένα βασίλειο. Κάποιος άλλος τρυνός βασιλιάς, έχθρος του Ναχάς, κήρυξε τον πόλεμο του Βαθάρ.

Ο Βαθάρ μάζεψε τὰ πιά του παλληκάρια, έκανε ένα πολυάριθμο άσκέρι, άποχαιρέτησε, με μικρό χαμόγελο στα χείλη την Ραϊνά και βγήκε ν' ανταμώσει τον έχθρό του.

Οι δυο στρατοί συναντήθηκαν, πέρα στην πλατωσιά του κάμπου κι' άρχισαν με λύσσα τον άγωνα. Συγκρουόνταν, όπως τὰ κύματα στ' άκρογιάλι, τὰ παλληκάρια και τὸ αἷμα έκανε ρυάκια στα χόματα του κάμπου. Δεν ήσυχάζαν ούτε τη νύκτα, ούτε την ήμέρα, δείχνοντας χωρίς άνάσα, τη δύναμή τους.

Μά ο στρατός του Βαθάρ νικήθηκε και σκορπίστηκε μέσα στα δάση. Ντροπιασμένος εκείνος ξέφυγε απ' τον κάμπο κι' έφθασε μακρινά σ'έναν κήπο.

Δεν χορούσε δισταγμός. Τάχε χάσει πιά όλα. Κάθισε στις ρίζες μιας άσπρης τριανταφυλλιάς κι' ενώ τ' αηδόνια λαλούσαν

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελ. 2286)

Ο Τζάκομο έσκυψε αμίλητος τὸ κεφάλι και τρέμοντας σαν παιδί, έπεσε σε μιὰ καρέκλα κι' άρχισε να κλαίει.

Ο Ζοζέφ του πέταξε μιὰ φοβερή βρυσιά κι' άνοιξε την πόρτα. —Δεν θά με ξαναδοῦν πιά τὰ μάτια σου! φώναξε.

Και χάθηκε μέσ' στο δρόμο, ενώ ο Τζάκομο φώναζε βραχνά, χωρίς να μπορέσει να σηκωθεί απ' την θέση του.

—Ζοζέφ, Ζοζέφ...

Και τώρα ο Τζάκομο έρχεται πάλι στην ταβέρνα. Πίνει, όσο μπορεί πιο πολύ κρασί και θυμάται την άγάπη του—που σκότωσε—και τὸ παιδί του—που δεν ξέρει σε ποιά τόπο βρίσκεται—και κλαίει...

ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

τους σκοπούς τους, έβγαλε τὸ μαχαίρι και τὸ κάρφωσε στην καρδιά του.

Τὸ αἷμα κύλισε μέσα στις ρίζες της τριανταφυλλιάς και σιγά—σιγά, βάφθηκαν κόκκινα τὰ τριαντάφυλλα... Για μιὰ στιγμή τ' αηδόνια σάπασαν κι' ένα μαύρο σύννεφο σκέπασε τὸν ήλιο...

ΡΑΜΠΙΝΤΡΑΝΘ ΤΑΓΓΟΡ

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

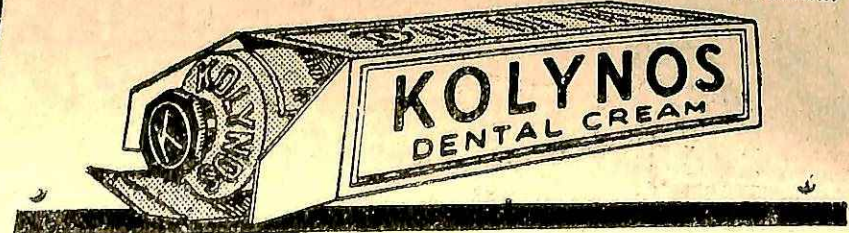
Μία άντισηπτική 'Οδοντοκρέμα ή όποία άφαιρεί τας κηλίδας και άποδίδει στα δόντια την φυσικήν των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

εις την όποιαν άπενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς 'Εκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Εις την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη έπίσης υπό της αύτης 'Εκθέσεως τὸ χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΚΟΜΜΩΤΟΥ ΚΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Οι κομμωταί οι όποιοι μεταχειρίζονται τὸ φάρμακο Comprime της Mme Asplé άποκτούν μεγάλην πελατείαν, διότι τὰ μαλλιά παραμένουν ondule μαλακά και γυαλιστερά.

Οι άποστέλλοντες 50 δραχμάς λαμβάνουν 10 κυτία δια 10 περιμανάντ προς δοκιμήν και χάριν ρεκλάμας Comprime.

Η καλλιτέρα περιμανάντ έκτελείται εις τὸ Κομμωτήριον ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Με φάρμακον της Mme Asplé.

COMPRIME

Γεν. Αντιπρόσωπος:

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη, 11 Τηλ. 27.975

ΑΝΤΙΠΡ. ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

Θηνίκη: Ν. Ψωμογερίδης, Παύλου Μελά 22.

ΒΟΛΟΣ: Δ. Τακόπουλος, Ίωλκού 39

ΚΟΜΟΤΙΝΗ: Σ. Σαραντιδής,

Απολλωνιάδος 2.

ΛΑΜΙΑ: Κ. Πλατής

ΛΑΡΙΣΣΑ: Παντελής Άγγελίδης.

ΠΑΤΡΑΙ: Κ. Κωσιδής, Κορίνθου 270

ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

(Συνέχεια ξεκ της σελ. 2315)

—Σε δέκα λεπτά θά είμαι νεκρός, μουρμούρισε γουρλώνοντας τὰ μάτια...

—Όχι, δόκτωρ, είπε ο Φόν Γκέντνερ κυττάζοντας τον έπιβλητικά. Ός χημικός μπορώ να σάς διαβεβαιώσω ότι τέσσερα λεπτά άρχουν... Τὸ βερονάλ ενεργεί γρήγορα. Νά, έώρα ήδη τὸ δηλητήριο άγγιξε την καρδιά σας. Μπορείτε να αισθανθώτε τους σπασμούς των μυώνων της, δόκτωρ. Μπορείτε να νοιώσετε κάτι που σφίγγει την καρδιά σας, σαν άτσάλενια τανάλια... Μπορείτε...

Τὸ ποτήρι έπεσε όπ' τὸ χέρι του Σούλερ. Τὸ πρόσωπο του σοφοῦ έγινε πελιδνό.

—Ναί, ναί, τὸ αισθάνομαι... ψέλλισε με λυγμούς. Δεν είχατε δικαίωμα να κάνετε τέτοιο πράγμα... Είσαθε δολοφόνοι, τὸ ξέρετε; Ναί! σκότωσα τὸν Μόρτον Κράμερ. Ναί, τὸν σκότωσα. Θά σάς σκότωνα αύτην την στιγμή και σάς, αν μπορούσα! Δολοφόνοι! —Όχι! είμαστε Έκτελεστικοῦ Αποσπασμα, φώναξε ο Κράμερ.

Τὸ πρόσωπο του καθηγητοῦ παραμορφώθηκε από ένα σπασμό άγωνίας. Έκανε να σηκωθεί, άλλ' άναποδογύρισθηκε επάνω στην πολυθρόνα του. 'Ο Φόν Γκέντνερ πήγε κοντά του και τὸν έξήτασε.

—Τηλεφωνήσατε στο νοσοκομείο του Βερολίνου, να στείλουν ένα φορείο! είπε γυρίζοντας σε μένα.

—Μά... ή άστυνομία, παρετήρησα. Μιά αύτοψία θά άποκαλύψει την ύπαρξη του Βερονάλ.

—Τὸυ βερονάλ; έκανε χαμογελώντας ο Φόν Γκέντνερ. Οι τέσσερες παστιλίες που ρίξαμε στο ποτήρι του Σούλερ ήταν ξάχαρη. Δεν σκοτώσαμε έμεις τὸν Σούλερ. Τὸν σκότωσε τὸ ύποσυνείδητό του. Έξετέλεσε ο ίδιος τὸν έαυτό του.

Κύταξα γύρω μου σαστισμένος. 'Ο Χόμπεν κούνησε τὸ κεφάλι, ο Άνρὺ ντε Μπωμόν επίσης, και ο Φούλτον Κράμερ είπε:

—Άκούσατε ποτέ ψέμμα από τὸ στόμα του φίλου σας Γκέντνερ; 'Ομολογουμένως, δεν είχα άκούσει ποτέ. Ούτε και αύτη τη φορά, γιατί ή άστυνομική αύτοψία απέδειξε φυσιολογικότατον θάνατον.

Ο. Κ. ΛΑΓΚΟΛΑΝΤΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΛΙΑ ΦΑΡΜΑΚΙΔΟΥ

Τέως βοηθός των καθηγητών Grashy, έν Μονάχω, Belot, έν Παρισίους. Ειδικότητες: 'Υπερτρίχωση, τριχόπτωσης, παθήσεις του δέρματος, του προσώπου, παχυσαρκία. (Σύστημα Bergron—Darrican) κ. λ.π. Δέχεται καθ' έκάστην έν τη οίκία της. Μαυρομυιάλη 22. 10—12 και 4—6. Τηλέφωνον 29485.

ΚΥΡΙΑ!

Σας συνισάμεν να βάφετε μόνη σας τὰ φορέματά σας, τὰ μαλλιά, τὰ νήματά σας ως και τις ψάθες σας μόνον με ιὰς γυναικείας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικής Βαφάς «ARTI», διότι οὕτω μόνον θά είσθε βεβαία ότι θά επιτύχετε άπολύτως εις την βαφήν και χωρίς να ύποστή την παραμικράν φθοράν τὸ φόρεμά σας. Μία βαφή δια να είνε καλή δεν άρκει μόνον τὸ να βάφη τὸ ύφασμα, αλλά πρέπει προ παντός και να μη τὸ καταστρέφει. Παλαιὸν φόρεμα βαφέν με «ARTI», οὐδέποτε αναγνωρίζεται ως βαμμένον. Αί βαφαί «ARTI» οὐδέποτε ξεβάφουν.

Αί βαφαί «ARTI» πωλοῦνται στα φαρμακεία και έμπορικά της συνοικίας σας, εις 61 μοντέρνους χρωματισμούς.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

'Εταιρεία Ψυχικών Έρευνών' επιστημονικώς κατηρητισμένη Δέχεται δόδς Κρήτης 6, πα' ροδος δδου Διοσίων, στάσις Σουρμερλή. Τηλέφ. 29 045.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και δερματικών Νοσημάτων

Έθδς Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

Ιδιαίτερον διαμέρισμα δι' έκαστον άσθενή.

Τὰ φορέματά σας αν τὰ βάψετε με ΑΡΤΙ οὐδέποτε θά διακρίνωνται ότι είναι βαμμένα

ΔΟΡΕΑΝ! Η ΚΡΕΜΑ MATITE L.T. RIVER-PARIS

Μέσα σε κάθε κουτί πούδρας "ΠΟΜΠΕΙΑ" με μπλε ταινία

"ΜΗΝΥΤΩΡ"

ΛΟΥΤΡΑ ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΑ

Κ. Κ. ΠΕΠΠΑ ΚΑΙ ΛΕΚΑΤΣΑ

ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ 49

Κάτωθι, Υπουργείου Υγιεινής και Προνοίας

Αγοράζετε και τροχίζετε εν γένει όλα
τα κοπτικά σας είδη εις τὸ
Ἡλεκτροτεχνεῖον

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΛΛΑΡΔΙΝΗ

ὁδὸς Δώρου 10 (πλατ. Ὁμονοίας) διότι
εἶναι τὸ μόνον κατάστημα ἐν Ἑλλάδι
ποῦ θὰ εὑρητε ξυράφια, ψαλίδια, ψαλι-
δάκια μανικιούρ κ λ π. εἰς ἀρίστην
ποιότητα ἰταλιῶν ὁλῶν τῶν καλλιτέρων
ἐργαστασίων τοῦ

SOLINGEN

Διαρκὲς παρακαταθήκη ὁλῶν
τῶν εἰδῶν Κουρείου

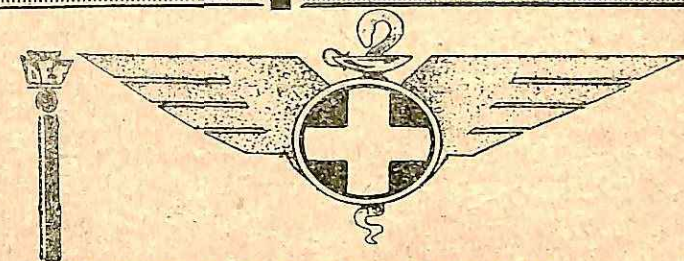
Πωλοῦνται μὲ ἐβδομαδιαίας δόσεις.

6 ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ.
ΣΤΟ ΦΩΤΟ ΡΑΔΙΟ **40**

ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΑΙΟΛΟΥ 63

Με τὰς βεφὰς Α R T I οὐδέποτε
θὰ ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφὴν
τῶν φορεμάτων σας.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΖΑΪΤ

(POUDRE)

Εἰδικὴ θεραπεία διὰ τὰ
νοσήματα τοῦ στομάχου
καὶ τῶν εντέρων

SYNOUSOL

Διοφύρ πρὸς θεραπείαν
τῆς ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΙΑΣ.

PROPHYLACTIK

Διοφύρ προληπτικὴ
ἐναντίον ΣΤΥΦΙΛΙΔΟΣ ΜΑ-
ΝΑΚΟΥ ΕΡΗΜΟΥΣ, ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΙΑΣ

RIDO

ΟΠΘΟΘΕΡΑΠΕΙΑ.
Αἰμοποιητικὸν τῶν εὐρωτικών
τοῦ ὀργανισμοῦ.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
Ο ΑΠΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ - Ι ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΣΙΑ
ΒΕΡΑΝΣΕΡΟΥ 14

Τηλεφ 32613

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ.

ΓΛΑΥΚΟ-
ΠΑΡΙΣ

Κυρίες μου
Ἡ κατάπληκτικὴ ἐπι-
τυχία τῆς ἐφευρέσεώς
μας-ΑΕΡΟΠΕΡΜΑΝΑΝΤ-
μας ἠνάγκασε νὰ ἀνοίξω-
μεν καὶ ἕτερον κατάστη-
μα (Κομμωτήριον τῶν
ΠΑΡΙΣΙΩΝ, καυτεῖα) ὅπου
θα ἐκτελοῦνται ὅλα τὰ
εἶδη κομμώσεων ὑπὸ
τὴν ἀμεσοὺν ἐπιβλεψίν
μου καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυ-
σιν τοῦ ἐπίσης γνωστοῦ κομμωτοῦ κ. Νίκου Πατσόπουλου

Καὶ εἰς τὰ δύο καταστήματα θὰ εὑρετε ἀπαραμίλλον
πρωτοτυπία καὶ ταχύτητα ἐκτελέσεως.

Διὰ τὴν εὐρείαν δὲ διάδοσιν τῆς ἐφευρέσεώς μας ὀρί-
ζουμεν τὴν τιμὴν τῆς περμαναντ εἰς τὸ νέον κατάστη-
μα μας ἀπὸ Δραχμ. 75 μόνον Σατωβριάνδου 6, τηλ 31591
Κομμωτήριον Παρισίων Αἰόλου 105-καυτεῖα-τηλ 29705

Ζόμεμα μυθικό

ὁ Χαμαράκης ἔκαμε τὴν
Περμανάντζ 100 δρακ.

θαῦμα ἀπίστευτο....καὶ ὅμως γεγονός

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ.ΥΠΑΛΛΟΝ ΤΗΛ. 23.208

ΥΠΟΚ/ΣΤΗΜΑ: ΚΗΦΙΣΙΑ ΚΕΦΑΛΑΡΙ ΚΑΤΩΙ ΞΕΝ. ΠΑΛΛΑΣ